

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.307 • 1,60 €

7 • octubre • 2004

25^e
Aniversari
1979 - 2004

«La bondat excessiva minva l'autoritat;
la severitat extrema minva l'amor»
Publi Corneli Tàcit

Luis de Moya, testimoni d'un sacerdot tetraplègic

No és probable que es porti al cinema la vida del sacerdot Luis de Moya, tal com ha fet Amenábar en la seva pel·lícula *Mar adentro* amb la història de Ramón Sampedro i on fa una apologia de l'eutanàsia. Luis de Moya és tetraplègic des dels 38 anys, a causa d'un accident de trànsit. A diferència de Sampedro, aquest sacerdot considera que la seva vida està plena de sentit i que és la mateixa persona que abans de l'accident: «Continuo sent el mateix sacerdot de Jesucrist. M'ha canviat la vida, però continuo sent jo. La meua vida té el mateix sentit, idèntic destí.» En una entrevista Luis de Moya ens parla del dolor, de les conseqüències de legalitzar l'eutanàsia i de la defensa de la vida.

Pàg. 9

125 anys de presència mercedària a Sant Feliu

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, va inaugurar el 24 de setembre passat la celebració dels 125 anys de presència mercedària a la ciutat que exerceix des de fa poc com a seu episcopal. Va ser la seva primera compareixença solemne a la catedral després que el 12 de setembre passat prengué possessió de la diòcesi. Centenars de persones es van aplegar a la catedral per donar gràcies a Déu pels 125 anys d'educació cristiana a càrrec de les religioses de la Mercè.

Pàg. 18

El Psicotelèfon i el Telèfon de l'Esperança, refugi de qui necessita ser escoltat

La importància d'escoltar

Foto: Josep Masip

Quan ha estat la darrera vegada que s'ha assegut a escoltar el seu fill, la seva mare, el seu company de feina, la seva amiga, la persona que es va asseure al seu costat a la consulta del metge capficada i amb ganes de parlar? Oi que sap què ha passat a Haití, o quin és el plat típic d'una regió italiana, o el que ha passat en el darrer capítol de la

sèrie de televisió? La societat de la comunicació sembla també la de la incomunicació interpersonal. Una prova en són els milers de trucades que reben dos telèfons a Catalunya, el Psicotelèfon i el Telèfon de l'Esperança, el servei fonamental dels quals és un: escoltar l'altre.

Pàg. 3, 4 i 5

Nous locals parroquials de la Soledat d'Igualada

La parròquia de la Mare de Déu de la Soledat d'Igualada es va vestir de gala el 18 de setembre passat per rebre per primera vegada la visita del seu bisbe, Mons. Romà Casanova. El prelat va presidir una Eucaristia solemne amb motiu de la festa patronal i de la inauguració dels nous locals parroquials, situats a l'edifici annex al temple. Amb la construcció dels nous locals s'ha aprofitat també per recuperar un antic i artístic vitrall que s'ha situat a l'entrada.

Pàg. 23

Foto: Joan Boronat

Tarragona i Barcelona celebren les seves festes majors

Els nous arquebisbes de Tarragona i Barcelona ja s'han estrenat en les respectives festes majors de les seves seus episcopals. Ho van fer el 23 i 24 de setembre, tot presidint les eucaristies solemnes de Santa Tecla i la Mare de Déu de la Mercè. Mons. Pujol i Mons. Martínez Sistach es van adreçar, en les seves homilies, especialment als laics, als

quals van convidar amb insistència a ser «presència cristiana enmig del món». Van assistir als actes religiosos nombroses autoritats civils i militars, a més d'un gran nombre de fidels que van voler acompanyar els seus pastors en la seva primera participació com a arquebisbes en les festes patronals de Tarragona i Barcelona.

Pàg. 17

Foto: Agustí Codinach

El Meeting de Rímini, cultures en diàleg

El moviment Comunió i Alliberament celebra els 25 anys de la seva trobada més internacional

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Mans Unides i Càritas, amb les víctimes de l'huracà a Haití

Pàg. 22 Mallorca: primera pedra d'un nou temple a Can Picafort

Pàg. 24 Comença el curs al Seminari de Tortosa

Pàg. 25 Urgell: Mons. Vives defensa el dret a la vida

Pàg. 30 L'Església rebutja l'adopció en parelles homosexuals

Editorial

El divorci, més fàcil

L'avançprojecte de llei presentat pel govern socialista, on es modifica el Codi Civil en matèria de separació i divorci, no és una bona notícia per a la institució del Matrimoni, que ha de ser un dels pilars de la societat. No oblidem que els trencaments familiars generen importants desestructuracions socials, i que els nens pateixen molt en tots els sentits per la separació dels seus pares. Certament la societat se'n ressenteix d'una forma molt clara quan el nombre de ruptures és molt gran.

L'objectiu d'aquestes modificacions és facilitar als ciutadans que puguin divorciar-se amb una més gran facilitat, fent-los veure que la separació és una cosa ràpida i senzilla, perquè no hagin de pensar-s'ho dues vegades, sinó que puguin trencar el matrimoni d'una forma còmoda i sense complicacions.

Com tantes d'altres coses de la nostra societat actual sembla que el matrimoni passa a ser una realitat més de les d'emprar i llençar. Com si allò que dura estigués en contra d'una societat moderna, on tot s'ha de canviar continuament i les coses que tenen molt de temps són caduques i passades de moda. La pregunta comparativa seria la següent: si canviem de roba, d'electrodomèstics, de cotxe i fins i tot de casa, per què no canviem de marit o dona, o dit en llenguatge més modern, de parella o de company o companya?

Però el matrimoni no és una de tantes coses que es poden canviar o llençar sense cap problema, perquè no parlem d'una cosa material, sinó de persones humanes amb els seus sentiments, les seves il·lusions i esperances, i en molts casos amb nens petits que seran els grans perjudicats de les ruptures matrimonials. A ningú no se li escapa que la convivència entre persones és difícil, i que per molta força de voluntat que s'hi posi sempre hi haurà tibantors i petits conflictes, perquè les dues persones que formen el matrimoni són diferents, tenen idees i sentiments diferents, i de vegades sorgeixen les diferències de criteri

i alguna confrontació. Molts bons matrimonis cristians en celebrar les seves noces d'or de casats, no s'amaguen d'haver passat algun moment difícil, cosa que és normal i comprensible, però que s'ha superat perfectament perquè totes dues parts han posat tot el seu esforç per ser fidels al compromís que van contraure el dia que es van casar: «En les alegries i en les tristeses, en la salut i en la malaltia, tots els dies de la meua vida.»

Si es posa en safata el divorci com una cosa tan normal i sobretot tan fàcil, molts dels que haguessin superat crisis matrimonials s'apuntaran ràpidament a la separació, evitant qualsevol esforç per la reconciliació. «Com que ara és tan fàcil —pensaran— primer em separo i després ja en parlarem.»

És ben clar que per a una part important de la nostra societat, inclosos els nostres actuals governants, la fidelitat no està de moda. El matrimoni que es guarda fidelitat mútua, que es manté unit amb el pas dels anys, i que a més porta al món un cert nombre de fills, es mostra en alguns sectors socials com una cosa anacrònica, com una peça de museu. El que ara sembla que convé potenciar és tot el que sigui diferent i llunyà a aquest concepte: ruptures contínues, parelles sense fills, unions entre homosexuals —amb llicència per adoptar—, i altres tantes.

La Conferència Episcopal Espanyola ha recordat que aquesta nova llei del divorci «rebaixa el matrimoni a un mer contracte», cosa que es pot trencar en qualsevol moment i que signen dues persones perquè en aquell moment els interessa, sense tenir en compte que el matrimoni és l'expressió de l'amor entre dues persones, i el que estima i se sent estimat no vol perdre mai aquesta relació amorosa. Per als creients, a més, el Matrimoni és un sagrament de l'Església, i els sagraments si s'han realitzat correctament no es poden trencar, estan beneïts per Déu i per tant no són un simple contracte humà: «Allò que Déu ha unit que no ho separi l'home.» (Mc 10,9).

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà, Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gàmissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura.

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
Internation Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La bondat excessiva minva l'autoritat; la severitat extrema minva l'amor»

(Publi Corneli Tàcit. Historiador llatí. 55-120 dC)

Per a la majoria, la maldat consisteix a fer les coses que hem convingut a dir que són dolentes. Però no pensem que, segons com es practiquin «les virtuts», també poden tornar-se dolentes. Els afectes són bons, però en excés constant embafen fins a engendrar desconfiança. L'amor és bo en la parella humana, però, desorbitat, fermenta en gelosia, hostilitat i horrors. I la bondat és bona; d'ella va dir Lacordaire que «més que cap altra cosa, és la que millor desarma els homes». Bondat sí, però no distressada del que no és: tarannà feble, condescendència irresponsable, por de marcar els límits d'allò raonable

i por de corregir el qui s'estima, que és quan la bondat es desvirtua. Jesucrist va ser bondados, però això no li va impedir de «cantar-li la veritat a l'estel del matí», de «posar els punts damunt de les is» i de dir «això sí, però això no». Va exercir «la bondat amb autoritat» perquè volia el bé integral i no parcial del gènere humà. Tampoc no es va extralimitar amb la seva autoritat ja que, si no, no ens hauria donat el seu nou manament, el de l'amor: «Estimeu-vos els uns als altres... En això sabran que sou deixebles meus, si us estimeu entre vosaltres...»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Escoltar i acompanyar, tot un art

■ Tècniques per escoltar bé

Vivim en la societat de la informació on el desenvolupament i el perfeccionament dels canals de comunicació ens permeten estar en contacte amb qui vulguem sense tenir en compte el lloc on som. I encara que sapiguem què passa als antípodes i ens comuniquem amb

algú que hi viu, normalment no ens comuniquem ni sabem què li passa a la persona que tenim al costat. Per què? Perquè en la nostra vida diària hem de resoldre molts assumptes a corre-cuita com per dedicar uns quants minuts al proïsme.

Escolta'm, només escolta'm. L'únic que et demano és que m'escoltis. Una cosa tan senzilla i al mateix temps tan fonamental com escoltar l'altre és una de les mancances de la nostra societat. Tots tenim la necessitat de ser escoltats i són ben pocs els que avui tenen el temps, les ganes i la preparació per escoltar. Escoltar i acompanyar és un art. Així ho considera Eduard Fons, jesuïta, psicòleg professor de Teologia i impartidor dels tallers de psicologia i espiritualitat que tindran lloc a la casa d'exercicis de la Cova de Sant Ignasi de Manresa, a partir del mes de novembre proper. Aprofundirà, entre altres temes, en el fet d'*Escoltar i acompanyar, tot un art*.

«Avui estem saturats d'informació, d'activitats i de sentiments no elaborats o d'experiències no elaborades. Ens fem mal i no hi ha temps per dir-nos-ho, de seguida hem de fer una altra cosa. Són emocions que no s'han pogut mentalitzar ni digerir i queden retingudes, amagades. Són problemes no resolts», explica Eduard Fons. Són problemes que s'acumulen juntament amb el fet d'arribar a final de mes, el col·legi dels fills, la feina que ja hauria d'estar acabada, la mala relació amb la parella, la dependència d'alguna substància, la preocupació per la salut d'un pare, etc., i que no s'expliquen perquè moltes vegades no hi ha ningú disposat a ESCOLTAR, a escoltar de veritat.

Només pel fet de verbalitzar molts d'aquests problemes, en disminueix la magnitud. Eduard Fons ens ho descriu així: «Tu com que m'has d'explicar alguna cosa a mi, i jo no et conec, has de processar la teva informació interna d'una manera determinada, d'una manera lògica i clara. Perquè jo t'entengui. Això és d'una gran ajuda. El fet que hagi d'expressar el que et preocupa, que hagi de posar-li nom, és la primera cosa que ajuda.»

Abans d'escoltar, cal conèixer-se un mateix

Però, què cal per escoltar bé? Apunta

aquest especialista que hem de partir de la base que jo no escolto bé. Cal tenir en compte el procés de comunicació i tot el que hi juga un paper destacat: «En la comunicació entre tu i jo hi ha el que jo penso, el que jo penso que et diré, el que finalment transmeto i la manera com tu

A més d'aquest autoconeixement, Fons afegeix que per escoltar bé cal, sobretot, posar-se al lloc de l'altre, i a això hi contribueixen les nostres experiències. El que hem viscut ens farà poder arribar a comprendre més bé tot el que la persona ens intenta fer arribar.

Tots tenim la necessitat de ser escoltats.

m'entens. A més, hi ha molts filtres, com per exemple, les meves pors, les meves dificultats, els meus enganys, el que vull i el que no vull sentir, etc.» I és que una de les raons de la manca de comprensió, segons Fons, és que escoltar significa

«Hem de partir de la base que jo no escolto bé»

nova informació que afecta perquè fa que un mateix es qüestioni algunes coses. «Coses que potser no tinc superades.»

Per tant, cal conscienciar-se d'un mateix davant de qui parla, de les pròpies limitacions (saber que no significa el mateix personalment parlar amb una persona o amb una altra; tindrem disposicions diferents encara que sigui d'una manera inconscient), és a dir, conèixer-nos a nosaltres mateixos.

La tècnica d'escoltar

A part d'aquestes condicions necessàries, hi ha algunes tècniques que permeten i ens condueixen cap a una bona escolta i cap a una bona ajuda per a qui vol ser escoltat. La primera cosa és que s'ha de crear un marc amb unes condicions on l'altra persona se senti còmoda parlant. Com? Amb l'actitud, amb la relació, amb el gest, amb les paraules, amb els silencis i assegurant que les coses seran confidencials. La persona ha de confiar en qui l'escolta. «La persona ha de treure tot el que porta a dins. Se l'ha de deixar parlar sense interrupcions. No s'han de donar consells. Si tu tens un problema jo vull solucionar-lo, però no el teu problema, sinó el meu. Si tu plores, perquè si et veig sofrir em fas sofrir a mi. Per això tenim tendència a donar consells en funció d'un mateix i no en funció de l'altre. O donem consells sense la prou informació. I en qualsevol cas, un consell no deixa de tenir un cert matís paternalista.»

En lloc d'aconsejar, la funció de qui escolta és ajudar l'altre a evolucionar, a saber què ha sentit, què ha passat, què i per què li ha dolgut. Per la qual cosa tampoc no ha de caure en donar la raó perquè sí, adverteix Eduard Fons: «Així no els ajudem, els deixem encasellats en el problema. Estem de la seva part o caiem en el joc que està plantejant». Necessiten comprensió i per això, des de la nostra capacitat d'empatia, de posar-nos en el lloc de l'altre, «tu m'expliques un problema i et torno el que he entès, és a dir, el mateix que m'has dit però amb altres paraules». (C.C.M.)

Principis per escoltar activament

Empatia: és la capacitat de percebre correctament el que experimenta l'altra persona i de comunicar-li aquesta percepció en un llenguatge adient als seus sentiments i en el moment de la trobada.

Respecte: és la consideració positiva de l'altre. Implica apreciar el valor de la persona que es pretén ajudar i el reconeixement de la seva dignitat com a persona. Acceptar plenament la seva llibertat i el dret al fet que prengui les decisions que cregui més convenients.

Autenticitat: la capacitat de qui escolta de ser, lliurement i profundament, ell mateix. Sense cap dicotomia entre el que sent i el que manifesta. Però no s'hauran de manifestar els sentiments negatius cap a l'altre; tampoc no es negaran, sinó que s'han d'utilitzar per trobar respostes constructives i no d'hostilitat.

Confrontació: és una acció iniciada per qui escolta que posa a la persona escoltada en contacte amb ella mateixa. Es tracta, d'una manera clara i educada, d'educar, de mostrar a la persona que necessita ajuda, les seves petites incongruències o contradiccions internes amb la finalitat d'ajudar-lo a conèixer-se una mica millor.

Automanifestació: no és cap fi en ella mateixa, sinó que està relacionada amb una recerca de confiança i millora de l'autoevaluació de la persona a qui s'ajuda.

PASSES QUE CAL FER

- 1) En un primer moment: molt escoltar i poc parlar; només uns quants aclariments, o petites preguntes per poder seguir bé el fil de tot el que diu la persona. No mostrar empatia, ni confrontació, ni automanifestació.
- 2) Retornar a la persona el que hem entès, afegint-hi si hi cap alguna cosa. Fer que s'adoni de les petites coses o aspectes no percebuts per la persona, automanifestació, i mostrar un gran respecte.
- 3) I, per últim, s'inicia una acció constructiva tornant al passat periòdicament i amb més espontaneïtat.

La necessitat de parlar amb algú

■ El Psicotelèfon: la comprensió a través dels fils telefònics

Tots nosaltres en algun moment de la nostra vida ens hem sentit desorientats, afligits, impotents davant de situacions complexes de les quals no vèiem la sortida i a tots nosaltres, en la societat actual, ens ha mancat en algun moment algú que ens escoltés, ens compregués i

ens orientés. En resposta a aquesta necessitat s'han posat en marxa iniciatives com el Psicotelèfon, el telèfon de la salut mental. És un servei d'esperit cristià però aconfessional la finalitat del qual és atendre situacions humanes crítiques.

La nostra societat ha canviat molt en molt poc temps. És molt competitiva i exigent. El nostre ritme de vida és molt més accelerat. No hi ha temps d'assimilar els canvis. Tenim molta informació al nostre abast però manca la comunicació significativa entre les persones. La comunicació que ens reconforta interiorment i la falta de la qual implica molta solitud. Aquestes són algunes de les raons que donen dues de les persones que diàriament atenen el Psicotelèfon com a explicació a les trucades que reben.

L'ambient hiperactiu i la vivència d'un temps en constant acceleració han impactat no només els costums socials sinó també la nostra mateixa psicologia. La conseqüència de tot això és el poc espai que resta per al temps de reflexió i el temps d'escoltar, tan importants tots dos per aprofundir en les relacions interpersonals i ingredients bàsics en la relació d'ajuda, independentment del model que se segueixi. El fet de saber escoltar està considerat en l'actualitat com una peça clau en els processos terapèutics.

El Psicotelèfon fa 12 anys que funciona. Més d'una dècada d'històries de relacions familiars difícils, de parelles trencades, de fills perduts, de malalties terminals, d'obsessions compulsives, de pors irracionals, i un llarg etcètera. Va sorgir gràcies a la iniciativa i al suport de la Fundació Nou Camí, una fundació beneficocial sense afany de lucre que

compta amb el suport de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. I la seva intenció va ser, i és, que fossin escoltades adequadament les persones amb alguna alteració en la seva salut mental. Proporcionar-los un lloc on poder parlar i ser orientades en un moment donat.

«Cal explicar que la salut mental és diferent a malaltia mental, és a dir, a tenir una patologia. Salut mental és qual-sevol desequilibri ja sigui a nivell social, psicològic, familiar, etc. Tots podem patir algun tipus d'alteració en el nostre estat de salut mental», especifica una de les dues treballadores del Psicotelèfon amb les quals hem parlat i que prefereixen no donar els seus noms, en coherència amb el principi d'anonimat que regeix el Psicotelèfon.

L'escolta és en ella mateixa terapèutica

«Avui no se sap escoltar de manera activa, no hi ha temps. Des d'aquesta perspectiva

tenen cabuda aquests telèfons», explica una d'aquestes treballadores. Precisament, la seva metodologia es basa en una escolta activa en la qual miren d'entendre el problema que ha motivat la trucada: «No pots donar una orientació si no et fas amb un mínim d'informació de la situació que viu la persona que truca i per què la viu.» També fan una escolta sense prejudicar ni emeten judicis de cap tipus. A més, «no donem consells. Partim del convenciment que la persona té

«Partim del convenciment que la persona té recursos propis per solucionar el problema que els afecta»

L'escolta en ella mateixa és terapèutica.

És una atenció personal, anònima, immediata, sense pressions, confidencial, gratuïta, dotze hores al dia, cinc dies a la setmana.

Atenció als malalts mentals

Al Psicotelèfon, però, a més d'estar al servei de tothom qui visqui una situació de crisi, estan especialitzats en l'atenció telefònica a persones que pateixen malalties mentals i als seus familiars. Les Germanes Hospitalàries, suport de la Fundació Nou Camí, dediquen gran part de la seva tasca a la cura dels malalts mentals i dels disminuïts psíquics.

«Si moltes persones no s'han pogut adaptar als canvis ràpids i exigents de la societat, un malalt mental enca-

ra menys. El malalt mental està sol i la família també. Hi manquen recursos socials adaptats a les seves necessitats. Molts pares ens truquen perquè no saben què passarà amb els seus fills el dia que ells faltin. Uns altres familiars ens truquen perquè necessitarien que un equip de salut mental els fes un seguiment a casa i no el tenen. Hi ha persones amb malalties mentals que mai no han anat a un metge. No som una societat que atengui com és degut els malalts mentals», denuncien.

Contribueixen en allò que poden amb la seva tasca a la integració del malalt a la societat perquè afirmen que al nostre món hi ha molts que no tenen lloc. «Se senten desubicats i marginats, ningú no els escolta.» (C.C.M.)

En ocasions el servei d'urgències 112 els passa trucades directament: «Quan una persona travessa, per exemple, una crisi d'ansietat i el metge ja no pot fer-hi res més l'escoltem i mirem no de solucionar tots els seus problemes sinó que es focalitzi en un de sol, i així millora la seva situació. L'escolta és en ella mateixa terapèutica.»

En ocasions el servei d'urgències 112 els passa trucades directament: «Quan una persona travessa, per exemple, una crisi d'ansietat i el metge ja no pot fer-hi res més l'escoltem i mirem no de solucionar tots els seus problemes sinó que es focalitzi en un de sol, i així millora la seva situació. L'escolta és en ella mateixa terapèutica.»

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140, Laguna de Duero (Valladolid)
Tel: 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes@fcnaes.org

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

L'ENTREVISTA

Ramón Olan, director i voluntari del Telèfon de l'Esperança

Són 180 voluntaris els que 24 hores al dia, 365 dies l'any, estan disposats a despenjar el telèfon i a escoltar els qui necessiten ser escoltats. 4.039 persones van recórrer l'any passat als serveis del Telèfon de l'Esperança. Motius diversos i variats van provocar aquestes trucades: problemes familiars, laborals, de dependències, religiosos, econòmics, jurídics, socials, i un llarg etcètera. Hem parlat amb el seu actual director, Ramón Olan, voluntari des de fa 14 anys.

—Quins són els orígens d'una iniciativa com el Telèfon de l'Esperança?

—El primer Telèfon de l'Esperança va sorgir a Londres després de la Segona Guerra Mundial per la quantitat de suïcidis que es produïen. Les condicions en què es va viure durant la guerra i la consegüent postguerra van provocar un alt índex de suïcidis.

A Espanya, el primer d'instal·lar-se va ser a Bilbao, just un any abans que el de Barcelona, el 1968. Es van crear igualment i primordialment per atendre els casos de suïcidis. El seu fundador a la Ciutat Comtal va ser Miquel Àngel Terribas, psicòleg i monjo caputxí. Aquest i els seus col·laboradors van començar a atendre per telèfon el 1969 tothom qui trucava. Avui el servei del Telèfon de l'Esperança està obert a l'atenció de tota mena de problemes.

—Continua sent majoritari el percentatge de gent que truca amb intenció de posar fi a la seva vida?

—Ara, després de 35 anys, rebem alguna trucada de gent tan desesperada que pensa en el suïcidis. Suposen un 2% del total de trucades.

—Quin és el principal motiu que empeny les persones a trucar al Telèfon de l'Esperança?

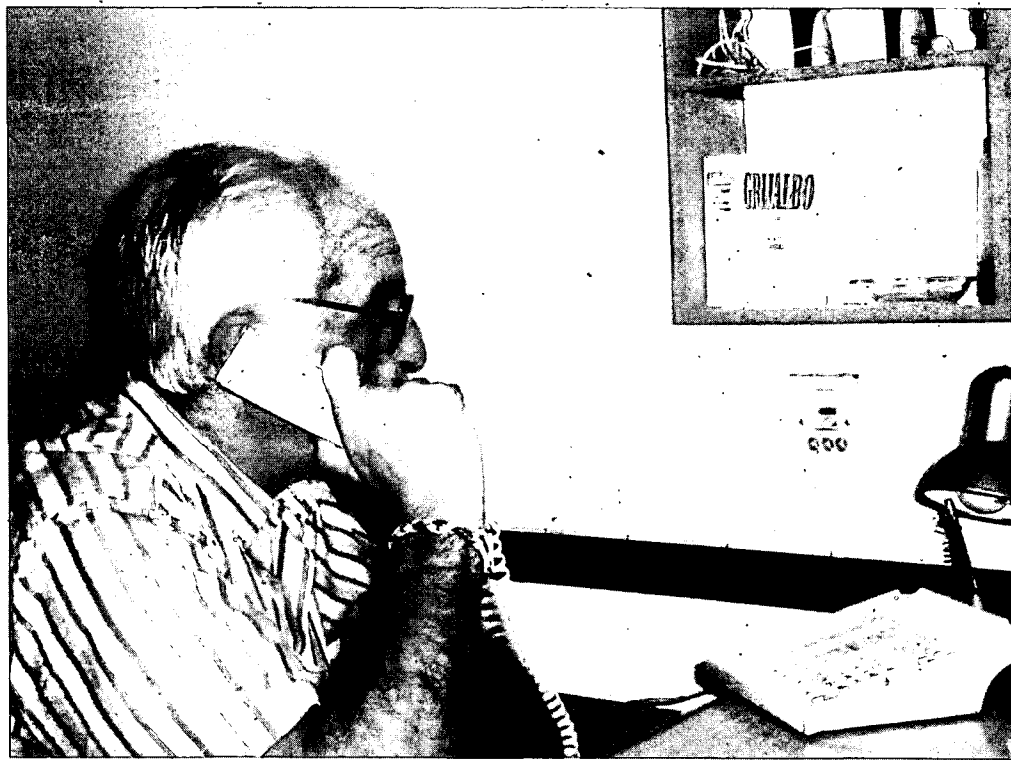
—Sobretot la soledat. Quan una persona sola es troba amb problemes econòmics, truca; quan una persona sola es troba amb problemes afectius o de maltractaments, truca; quan una persona sola es troba amb dificultats en l'educació dels seus fills, truca; quan una persona sola amb problemes psíquics veu la realitat de forma distorsionada i pateix, ens truca.

—Però aquestes persones normalment estan soles, o se senten soles?

—Es troben soles però no perquè estiguin soles, sinó que en molts casos, tot i que tenen familiars i amics, no saben amb qui comentar-ho o els fa vergonya, o pensen que no els entendran, o simplement no volen molestar els seus allegats. Hi ha qui et diu: «Com vol que els ho comentis? Els donaré un disgust». Doncs per això hi ha el Telèfon de l'Esperança, és com el consoli que acull tothom.

—Què fan perquè la persona que truca se senti millor?

—La forma d'ajudar del Telèfon de l'Esperança es pot resumir en tres nivells. Un primer nivell: escoltar. No us podeu imaginar la teràpia positiva que implica escoltar una persona. És a dir, que troben un altre ésser humà que ho ha deixat tot perquè l'estima i està esperant que li truiqui per escoltar-lo. Això queda molt a prop d'allò que va dir Jesucrist d'«estimeu-vos els uns als altres». Aquí estem estimant les persones que ens truquen, per què som aquí si no? Exercim una escolta activa, empàtica, posant-nos

Ramón Olan, director del Telèfon de l'Esperança, atenent una de les trucades.

«No guarim ningú, ajudem, acompanyem»

en el lloc del qui truca. Aquesta escolta fa que el qui truca es trobi molt bé perquè se sent protagonista, se sent important i això li puja l'autoestima. Els ajudem només escoltant-los. A més, tal com han dit molts professionals, verbalitzar els problemes rebaixa la tensió que comporten.

Puc dir-te per pròpia experiència que diverses vegades se m'ha donat el cas d'escoltar una persona mentre em relata les seves coses i quan considera que ha acabat em diu: «Moltes gràcies, no sap com m'ha ajudat. Adéu.» I penja sense que jo li hagi dit res. I és que no necessitava que li digués res, només necessitava sentir-se escoltada.

—Quin seria el segon nivell d'ajuda?

—Implica tenir prou habilitat en la conversa per fer-li preguntes que facilitin que la persona descobreixi el que pot fer, com pot ella mateixa sortir de la seva situació. No donem receptes, no donem consells, fem preguntes que l'ajudin a descobrir les seves possibilitats. És molt fàcil donar consells inadequats i contraproduents. Cal tenir en compte que no els coneixem gaire i que donar un consell significa dir-li com ha d'actuar. És com dir-li que no pensi i que només es limiti a obeir. En

canvi, fer una pregunta és posar la persona que ens truca en situació de cercar ella mateixa la resposta. L'estem obligant que desenvolupi les seves capacitats humanes d'intel·ligència, de reflexió i de recerca. I en aquesta recerca la persona està creixent, l'estem ajudant a créixer. Amb un consell, la infantilitzem. I si ella troba la resposta, ja la té, perquè nosaltres no la tenim.

Aquest nivell no és fàcil. Escoltar és qüestió de tenir paciència i estimació. Dirigir la conversa amb preguntes cap a llocs que tampoc no coneixem nosaltres no és fàcil, però hem d'ajudar que la mateixa persona els descobreixi.

—I quina és la darrera tasca a fer?

—Informar, orientar la persona que ens truca sobre serveis, entitats, llocs especialitzats que poden ajudar-la en el problema que hem vist que té. Tenim un enorme catàleg amb tota mena de recursos. Li parlem de llocs amb professionals que li podran fer un seguiment. Nosaltres som voluntaris, preparats però voluntaris.

—Cobreixen els tres nivells en la majoria de les trucades?

—Els dos primers nivells són imprescindibles. El tercer nivell no el fem servir gaires vegades. I és que molts ja es

troben en mans de professionals i ja tenen les coses clares, però necessiten parlar. I els ajudem en aquest moment que es desfoguin i es tranquil·litzin. La nostra tasca és, en molts casos, de contenció. No guarim ningú, però acompanyem, ajudem. Fa poc ens hem assabentat que hi ha professionals psiquiatres i psicòlegs que recomanen als seus pacients que en un atac d'ansietat o en un moment de crisi truquin al Telèfon de l'Esperança. Aquest reconeixement de la nostra tasca ens ha omplert d'orgull.

—Truca gent de totes les edats?

—Sí. Increïblement he atès trucades de persones de menys de 16 anys. Els infants i els adolescents poden patir greus problemes. Hi ha hagut casos de nens que s'han sentit molt desesperats i que no podien explicar-ho a casa. Els joves també ens truquen, per exemple, per problemes afectius o de parella;

quan algú comença a desenvolupar la capacitat d'estimar i troba en el seu camí un fracàs amorós, pateix molt. Ja en la maduresa, la gent ens truca per problemes conjugals o amb els fills, i les persones grans solen acudir a nosaltres perquè senten que les han abandonades o que ja no les estimen. Però els problemes que atensem són d'indole molt diversa, això només són exemples.

—Qui dona vida al Telèfon de l'Esperança?

—A més dels 180 voluntaris anònims, aconfessionals, apolítics, molt discrets i amb ganes d'ajudar, tenim uns quants professionals perquè els necessitem per fer la nostra tasca. Tenim una psicòloga professional que ens ajuda a formar-nos i a mantenir-nos perquè de vegades durant les trucades quedem una mica desequilibrats. La psicòloga ens ajuda a centrar-nos. Tenim una secretària i una coordinadora perquè no falli ningú i les dues cabines estan ocupades tots els dies de l'any. Els telèfons han de romandre oberts sigui festiu o no per a aquelles persones que necessiten amor.

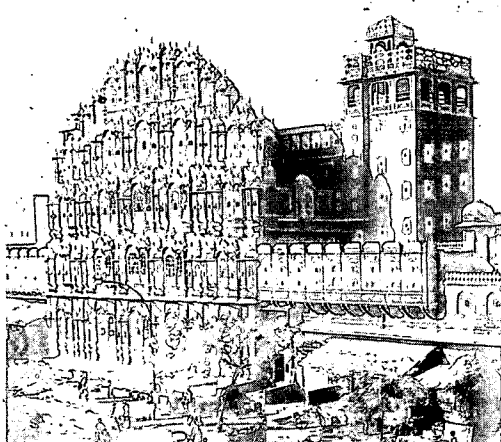
Reportatge:
Consuelo Chaves Mejuto

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humana. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Del 6 al 21 d'octubre del 2004

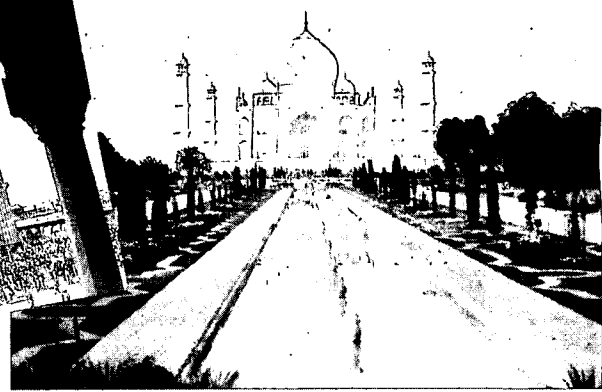
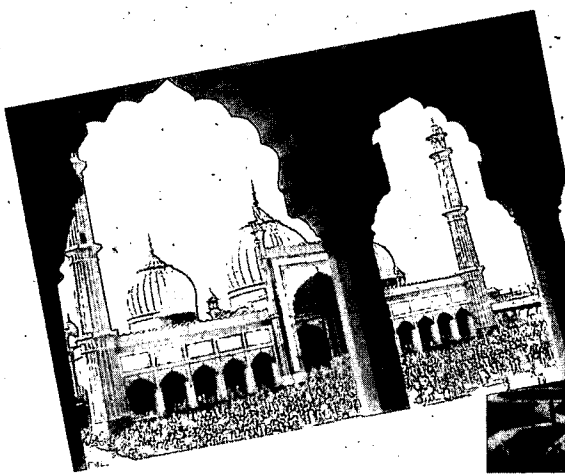

VIATGE A L'ÍNDIA

Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures, creences...

VISITAREM:

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

AMB EXCURSIONS A:

- Fatehpur Sikri, la ciutat abandonada
- Ambar, la ciutat monumental
- Ranakpur, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle XV)
- Coves d'Ajanta, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- Coves d'Ellora, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- Agra: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- Calcuta: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

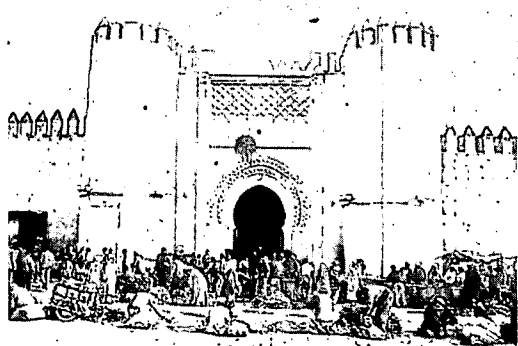
DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre del 2004

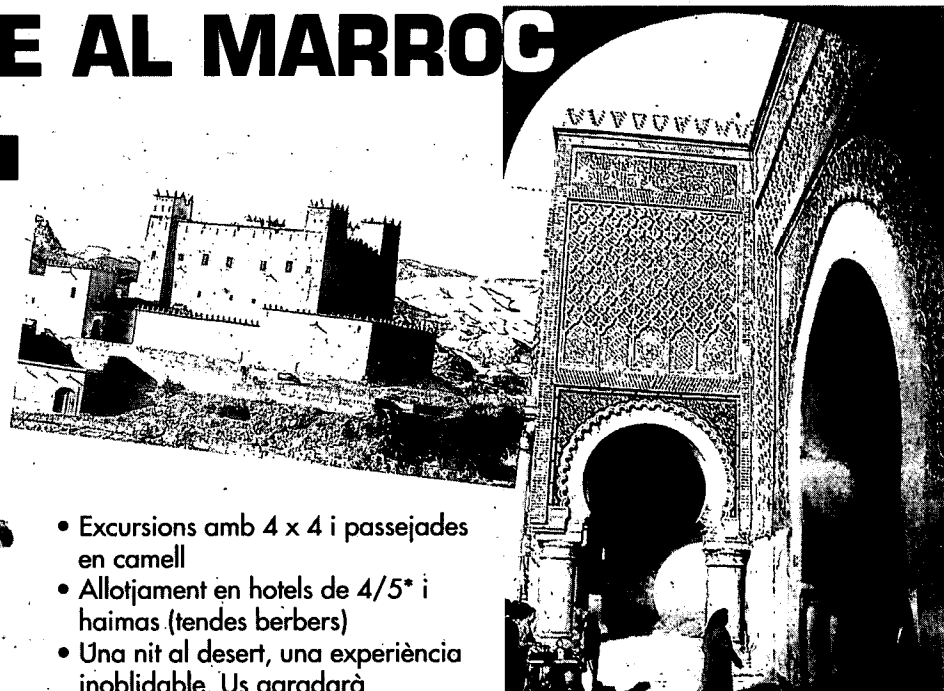
VIATGE AL MARROC

VISITAREM:

- MARRÀQUEIX
- OUARZAZATE
- TINERHIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

RUTA DE LES CASBAHS:
 ✓ La vall de les roses
 ✓ Les gorges del Todra
 ✓ Dunes de Merzouga
 ✓ La vall de Ziz
 ✓ Mont Atlas, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Vaticà

església en el món

«Europa necessita els valors cristians», insisteix Joan Pau II

CIUTAT DEL VATICÀ.—El Papa no es dona per vençut: reclama les arrels cristianes d'Europa sempre que pot. Ara ha estat en el seu missatge al cardenal Roger Etchegaray, enviat especial a les Setmanes Socials de França amb el tema Europa, participar en la construcció d'una societat que cal inventar. Les setmanes socials poden servir per «descobrir la llarga tradició del Magisteri social de l'Església», va recordar el Pontífex, posant els exemples de sants que han marcat el continent europeu com Benet, Ciril·li i Metodi, Bonifaci, Tomàs More, Edith Stein o Brígida de Suècia, entre d'altres testimonis.

El Papa no oblida que fa seixanta anys de l'alliberament de França i aprofita per dir en el missatge que «aquests anys s'han caracteritzat per nombrosos desitjos de reconciliació i pel desig de fer del continent una Europa de germans». Quant a Europa, el Papa ha assenyalat que «una veritable integració dels països conservarà tota la seva riquesa si es preserven les cultures i les identitats nacionals». Pel que fa a les relacions entre Europa i el món, el Papa convida els europeus a «intensificar les seves relacions entre el nord i el sud per acabar amb la misèria, les epidèmies i els conflictes de tot tipus». «Per encarar aquestes urgències estem cridats a participar en un desenvolupament durador, que passi per la cooperació internacional fundada en la col·laboració i la solidaritat», afirma. «En aquest sentit, el compromís dels cristians en la política és important», recorda. (M.D.B.)

Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau

CIUTAT DEL VATICÀ.—No et deixis vèncer pel mal: al contrari, venç el mal amb el bé. És el tema del missatge del Papa per a la 28 Jornada Mundial de la Pau, que, com cada vegada, des del Concili Vaticà II tindrà lloc l'1 de gener. El tema està extret de la carta de sant Pau als Romans. Una nota de la sala de premsa de la Santa Seu comunica que «es vol sol·licitar l'atenció sobre el mal com a causa i font de conflictes i guerres, i, al mateix temps, sobre el vincle inseparable entre el bé moral i la pau». «La pau és un bé que es presenta com a fruit de decisions inspirades en el bé i orientades al bé», diu el comunicat. (M.D.B.)

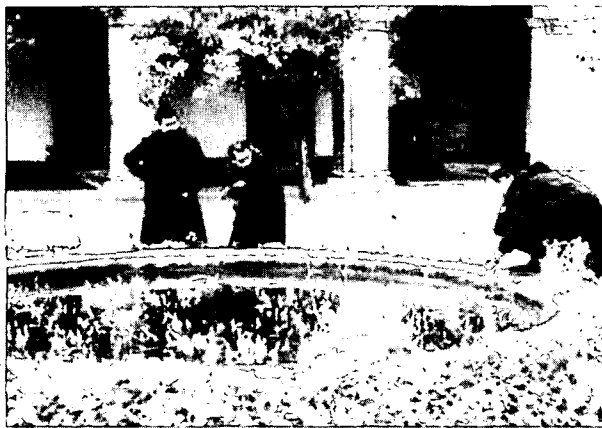
El Papa anima els benedictins a impulsar el diàleg ecumènic

■ Els diu que «no es desanimin pels problemes del nostre temps»

CASTELGANDOLFO.—El Papa va rebre els participants al Congrés d'Abats i Priors Conventuals de la Confederació Benedictina animant-los a seguir posant Déu al centre i a continuar amb el diàleg amb ortodoxos i monjos d'altres religions. El congrés ha dut a Roma 230 abats de tot el món durant deu dies per parlar de l'impacte de la globalització. Entre les decisions aprovades, destaca l'autonomia més gran que tindran a partir d'ara els monestirs femenins.

Per al Papa, cal que els benedictins continuïn essent fidels a la seva història, i considera que «el nostre món secularitzat és deutor del testimoni de les vostres comunitats, que posen Déu al centre». El Papa va encorat-

família benedictina redescobreixin el patrimoni comú, i els va demanar que segueixin les petjades de sant Benet i de santa Escolàstica procurant no anteposar res a Jesucrist, tal i com demana la Règla de Sant Benet.

Els benedictins es van reunir a Sant Anselm.

Les dues conferències principals van anar a càrrec de Norbert Walter, que va afrontar el tema de la globalització des d'una perspectiva laica, mentre que Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi, va centrar-se en les implicacions per a la fe de la globalització. Els abats i abadesses es van reunir en grups de treball i van tractar temes com ara el finançament dels monestirs, els casos d'abusos sexuals, el diàleg interreligiós, l'ecologia o l'autoritat.

Una de les novetats del congrés ha estat una redefinició de la *Lex propria* (la norma que governa la

Confederació de Congregacions de Monestirs de l'Orde de Sant Benet, oficialment «Confederació Benedictina»). Amb els canvis que s'han aprovat, les benedictines guanyen més autonomia i s'intensifica el treball conjunt entre benedictins i benedictines.

El congrés ha reunit a Roma 230 abats de l'orde monàstic occidental més antic del món. Els abats es troben cada quatre anys per tractar temes que afecten la Confederació Benedictina i el Col·legi i Ateneu Sant Anselm de Roma. Enguany hi van assistir 25 representants de les Monges i Religioses (Sisters) Benedictines, i cinc delegats ortodoxos.

Miriam Díez i Bosch

Alegria per l'alliberament de les dues voluntàries

CIUTAT DEL VATICÀ.—Alegria i alleugeriment. Són els sentiments del Papa en rebre la notícia de l'alliberament de Simona Pari i Simona Torreta, les dues joves italianes segrestades el 7 de setembre a l'Iraq i deixades anar 21 dies després. El portaveu del Vaticà, Joaquín Navarro-Valls, va destacar que el pensament del Papa va «a les famílies i a elles» i va dir que dona gràcies a Déu per aquest gest d'humanitat. La Conferència Episcopal Italiana, reunida aquests dies en assemblea plenària, també va emetre un comunicat immediatament després de saber-se la notícia donant gràcies a Déu pel feliç desenllaç d'aquest segrest. (M.D.B.)

Itàlia va esclatar de joia amb la notícia de l'alliberament.

El Pontífex veu «grans esperances» en l'Església africana

CASTELGANDOLFO.—Els nuncis destinats a l'Àfrica i a Madagascar s'han reunit tres dies al Vaticà amb oficials de la Secretaria d'Estat i persones de diferents congregacions de la Cúria seguint la invitació del cardenal Angelò Sodano, secretari d'Estat. Sodano ha volgut dur els nuncis a Roma per celebrar el desè aniversari del Sínodo per a l'Àfrica i el sisè aniversari del document postsinodal *Ecclesia in Africa*. Els participants van ser rebuts a Castelgandolfo pel Papa, que va confessar-los que nodreix «grans esperances» pel que fa a les comunitats cristianes africanes. «En els nostres dies, l'Església a l'Àfrica ha de fer front a problemes antics i nous, però està oberta també a grans esperances», va pronunciar.

El Papa va recordar el nunci apostòlic Michael Courtney, assassinat el desembre passat, i va demanar que el seu testimoni heroic «infongui vigor renovat a tots els qui obren a favor de la pau a Burundi i a tot el continent africà». «Sé que dueu a terme el vostre servei amb entrega i fidelitat, davant de situacions difícils, compartint els patiments i els drames de les Esglésies i poblacions a les que us han enviat.» El Papa ha volgut fer-los saber que tant ell com la Cúria Romana «estan a prop». La feina dels nuncis és «acompanyar el desenvolupament de les comunitats eclesials, afavorir el progrés integral de la societat i sobretot sostenir l'encontre de les cultures amb Jesucrist i el seu Evangelí». A més, el Papa vol que perseverin en el compromís de ser «testimonis de comunió». (M.D.B.)

Tracte «humà i de comprensió» a les presons

CIUTAT DEL VATICÀ.—Comprensió, humanitat i caritat. Són les tres notes que han de caracteritzar, segons el Papa, el tracte amb els interns a les presons. Joan Pau II ho va advertir a diversos funcionaris del Departament d'Administració Penitenciària italiana, a l'inspector general dels capellans i a diversos agents de la Policia Penitenciària Femenina que acaben de cloure un curs de formació. El Papa va suggerir-los que cultivin la vida espiritual i va reconèixer que la tasca d'aquestes persones «requereix una sòlida maduresa humana que permet conjugar la fermesa amb l'atenció a les persones». Segons el Papa, «ser dones afavoreix aquesta exigència, ja que compteu amb aquestes qualitats pròpies del gènere femení». El Pontífex va remarcar que «és una coincidència afortunada que avui (27 de setembre) es celebri la memòria litúrgica de sant Vicenç de Paül, gran sant de la caritat». Joan Pau II va explicar breument la història d'aquest sant que va experimentar personalment «la duresa de la presó», i quan va sortir va demanar «comprensió i tracte humà amb ells». Finalment, els va explicar que «el valor fonamental de l'ésser humà ha d'estar a la base de tota ètica civil i professional». (M.D.B.)

Haití

Mans Unides i Càritas demanen ajuda per a les víctimes de l'huracà

■ Obren comptes d'emergència per als damnificats

GONAIVES.— El Vaticà ha enviat ajut humanitari a Haití, país colpejat per la tempesta tropical *Jeanne*, que ha deixat 1.650 morts, 800 desapareguts i 300.000 persones sense sostre. El Consell Pontifici Cor Unum ha

enviat 100.000 dòlars per adquirir productes de primera necessitat: aigua potable, menjar i medicaments. Mans Unides i Càritas també s'han mobilitzat per atendre la població i han obert comptes d'emergència.

Segons informa Mans Unides, el pas de l'huracà per Haití, que intentava recuperar-se de les pluges torrencials de maig, ha deixat gran part del país devastat, convertit en un fangar en què es poden veure les restes dels habitatges arrasats, cotxes i béns. «Els camins i les carreteres han desaparegut, hi ha greus problemes de subministrament de llum i d'aigua, i les víctimes mortals es compten per milers», explica l'ONG. Els èxodes rurals de la població que viu en condicions precàries han saturat la situació de l'habitatge a les ciutats. «Les construccions són desordenades i caòtiques, i moltes d'elles s'aixequen en àrees de desguàs, a les lleres dels rius, o en zones d'explotació d'aigües protegides, amb el consegüent risc de vulnerabilitat tant en l'àmbit de les malalties com davant de les catàstrofes naturals.»

Mans Unides fa més de 30 anys que treballa a Haití donant suport a projectes de tipus agrícola i educatiu, en zones rurals i urbanes. L'ONG ja va ser a la zona amb un projecte d'ajuda humanitària que consistia en l'entrega d'aliments, de medicines i de béns per a la població afectada per les pluges de maig. Actualment, treballa en un programa de desenvolupament rural integrat a Gonaives i Port-de-Paix, que es visitarà a l'octubre per adaptar-lo a les noves necessitats. Precisament a Gonaives, les inundacions han embestit una clínica per a malalts de sida i han matat un missioner i els seus malalts, informa Cor Unum.

Per pal·liar els danys, s'ha obert un compte d'emergència en què es recolliran les aportacions fetes per qui vulgui col·laborar amb els damnificats.

Per la seva part, tot el personal de

Haití necessita ajuda urgent.

Càritas Haití s'ha mobilitzat per prestar ajuda humanitària. Segons els seus responsables, «les necessitats de la població afectada són enormes: aigua, aliments, mantes, matalassos, roba... si bé les estimacions de danys encara són lluny de concloure. Totes les Càritas diocesanes i l'oficina estatal ens hem mobilitzat per respondre a aquesta nova emergència i estem repartint als afectats productes de primera necessitat, com medica-

ments i menjar». La xarxa internacional de Càritas ha llençat una crida urgent de provisió de fons per donar suport a Càritas Haití per valor de 800.000 euros, que permeti afrontar la primera fase d'aquesta nova emergència.

Càritas Espanyola ha enviat una partida de 120.000 euros i manté obert el seu compte solidari amb la República Dominicana i Haití, obert arran de les inundacions del mes de maig. (C.C.)

MANS UNIDES

BBVA

Ref. Emergència Haití

0182 5906 82 0201509663

Tel. 913.082 020 i 902 400 707

CARITAS

"la Caixa"

Ref. Inundacions Haití

2100 0965 56 0200091927

Tel. 902 339 999

TXAD

Gran festa pel nomenament del tercer bisbe natural del país

MOUNDOU.— L'Església del Txad ha celebrat amb gran alegria el nomenament de Mons. Joachim Kouraleyo Tarounga com a bisbe de Moundou, al sud del Txad. Es tracta del tercer txadià que rep la consagració episcopal. Mons. Kouraleyo, que va ser rector del Seminari Major interdiocesà de N'Djamena, va ser ordenat el 12 de setembre a la catedral de Moundou en una solemne cerimònia presidida per Mons. Michele Russo, bisbe

de Doba. La cerimònia, rica en símbols, va durar sis hores.

En la seva homilia Mons. Russo va subratllar que el bisbe, sent el successor dels apòstols, té com a principal preocupació l'evangelització i la missió: «Has d'estar obert a tots els entorns socials, a totes les persones, a tots els homes i dones; que tothom pugui trobar en tu un pare que escolta, acull, anima i corregeix, sempre en el respecte de les diferències i

les diversitats.» Per a Mons. Russo, el bisbe ha de ser un veritable pastor que guii el seu poble: «Estàs cridat, pel teu ministeri, a ser un home de diàleg, de paciència, d'escolta, però també un home capaç de prendre decisions que puguin comportar patiments, quan ho exigeix el bé de la comunitat i de l'Església. Necessites coratge i gosadia per guiar pel bon camí el poble que t'ha estat confiat.» (Fides)

ÍNDIA

Condemna ferma per l'atac a missioneres de la mare Teresa

NOVA DELHI.— Amb una condemna ferma i també preocupació ha reaccionat la Conferència dels Bisbes Catòlics de l'Índia (CBCI) davant dels atacs que van patir el 26 de setembre les Missioneres de la Caritat de la mare Teresa de Calcuta a mans de fonamentalistes hindús a l'estat indi de Kerala. El pare Babu Joseph Karakombil, portaveu de la CBCI, explica que «hem rebut la solidaritat de les institucions, d'organitzacions civils i nombrosos grups religiosos hindús, musulmans, budistes». Els atacs es van registrar a la localitat de Pantheerankave, en una colònia «dalit» (natis indis sense casta).

El primer incident va succeir al migdia, quan dues religioses es van acostar a la colònia per distribuir aliment, com de costum. Demanaven ajuda a les missioneres algunes famílies de la colònia, reduïdes a la misèria i incapaces d'alimentar els fills. De sobte, un grup de cinc persones que cridaven consignes a favor de la ideologia nacionalista hindú van atacar amb barres i cadenes el vehicle que ocupaven les religioses. Van resultar ferides sor Sirolina, sor Rose Merylyn i el conductor. En saber l'incident, un grup de missioners va arribar al lloc de l'atac, on un grup de 30 persones va atacar al seu torn el vehicle en què es traslladaven. La mare superiora sor Kusuma va ser colpejada al cap, i també va resultar ferida sor Shalot i el germà Varghese, el germà kenyà Bernard i un altre germà de comunitat dels Missioners de la Caritat. Els fonamentalistes van intentar treure les religioses fora del vehicle, però no ho van aconseguir.

La policia ha detingut nou dels assaltants, mentre que el partit nacionalista hindú Baratiya Janata Party i altres grups han negat la responsabilitat de l'atac. «Com a Església no acceptem aquestes provocacions, recalquem el rebuig de tot fonamentalisme religiós i demanem a tots els grups que desisteixin d'aquestes accions que atempten contra el benestar de la població índia i de tota la nació», manifesta el portaveu dels bisbes catòlics de l'Índia. (Zenit)

ITALIA

Les missioneres combonians reelegixen la superiora general

ROMA.— El XVIII capítol de les missioneres combonians ha elegit com a superiora general la mare Adele Brambilla, que ve així confirmada per un altre sexenni. Sor Adele Brambilla va néixer a Milà el 1949. Va emetre la professió religiosa el 1973. Del 1973 al 1980 va estudiar a Anglaterra, on va obtenir el diploma professional d'infermera. El 1984 parteix cap a Amman, on treballa a l'hospital italià fins al 1996, quan va ser elegida superiora provincial. El 1998 és elegida superiora general de les missioneres combonians. El 1998 rep del príncep regent Hassan, en nom del rei Hussein de Jordània, el Jordan Independence Medal of First Order pels 15 anys de servei als més pobres a l'hospital d'Amman. (Fides)

LUIS DE MOYA, SACERDOT TETRAPLÈGIC, TREBALLA COM A CAPELLÀ A LA UNIVERSITAT DE NAVARRA

«El que s'entén per ajudar a morir és matar el pacient per compassió»

El 1991, als 38 anys, Luis de Moya, capellà, patia un accident de trànsit que el va deixar tetraplègic. A partir d'aleshores la seva vida va canviar, però «només de manera accidental», com ens ex-

plica. Luis de Moya s'encarrega de diferents capellanies a la Universitat de Navarra, dins de les limitacions del seu estat. La seva actitud vital i el seu testimoni contrasten amb la visió que ens pre-

senta Alejandro Amenábar a la seva pel·lícula *Mar adentro*, que recull la història de Ramón Sampedro i que davant del dolor humà ofereix com a única resposta posar fi a la vida de qui pateix.

—La pel·lícula *Mar adentro* forma part d'una campanya per sensibilitzar l'opinió pública espanyola sobre la «necessitat» de legalitzar l'eutanàsia?

—No sóc qui per emetre un judici en aquest sentit. Resulta, però, força clar que, de fet, la pel·lícula, segons el que m'han explicat i he llegit, transmet una visió favorable de l'eutanàsia que el protagonista de la cinta sol·licita. Diuen que els «bons» de la pel·lícula —els raonables, i els intel·ligents, en definitiva, tots els personatges pensats per caure bé a l'espectador— són partidaris de l'eutanàsia. No així els qui no estan disposats a matar-lo per compassió.

Segons sembla, aquests són o provincians que no raonen o arrogants sense fonament o ridículament tossuts, segons els casos. En aquest sentit, en efecte, pot sensibilitzar l'opinió pública a favor de la necessitat de legalitzar aquesta pràctica. Però amb actors, qui ho sap, pot fer el que vulgui.

—Va conèixer Ramón Sampedro?

—Mai no vaig estar davant de Ramón Sampedro. Li vaig escriure en diverses ocasions, vam coincidir en algun programa de ràdio i, crec recordar, també de televisió, i vaig xerrar amb ell diverses vegades per telèfon. Precisament en la darrera d'aquestes converses telefòniques —jo em trobava a Santiago— vam concretar una cita a casa seva aquell matí mateix. Finalment la trobada no va tenir lloc. Ni tan sols vaig baixar de la furgoneta, ni vam intercanviar cap mena de paraula, perquè casa seva era inaccessible per a mi. Això succeïa mig any abans de la seva mort.

—Això que a vostè l'anima a viure i que dona sentit a la seva vida, no era vàlid per a Sampedro?

—Considero que sí. Ell, però, es va negar de manera expressa a mantenir amb mi una correspondència en aquest sentit. Com que tots dos estàvem fermament persuadits de les nostres conviccions, el diàleg no tenia cap mena de sentit. Així m'ho escrivia —de manera taxativa vaig entendre— en l'única, llarga (vint quartilles amb la boca) i definitiva carta que vaig rebre d'ell.

—Si es legalitza l'eutanàsia al nostre país, quines conseqüències comportarà?

—M'imagino que succeirà més o menys com en altres països, afegint-hi l'apassionament propi del tarannà espanyol. També aquí s'obriran centres «especialitzats»; es produirà un cert estalvi en pensions; veurem l'«èxode» de persones grans i de malalts crònics, si tenen possibilitats econòmiques, a altres països on se sentin segures; es produirà una crisi entre generacions (els grans se sentiran culpables) tan bon punt es consideri pràctica normal la mort anticipada dels qui són una càrrega; a la pràctica, si més no, una tercera part es faran sense consentiment del pacient, per molt control que hi hagi.

Pel que fa a la resta, l'acceptació social d'aquesta pràctica, que difícilment es podrà evitar amb el pas dels anys, produirà unes persones essencialment egoïstes que actuaran amb rectitud, en tot cas, per no incórrer en delictes: alliberats finalment de la generositat gratuïta per amor, les persones actuen a impulsos de la por.

—Es continua parlant de «mort digna» i s'ataca de manera furibunda l'Església i qualsevol que defensi la vida, per què?

—Es pretén vincular tota afirmació en defensa de la vida, tant des del seu origen mateix —la concepció— com fins a la seva fi natural, amb el que serien només arguments del passat —no importa si certs o falsos—, impropis, per consegüent, d'una persona actual i avançada. L'Església es recolza en l'Evangeli de Jesucrist, que no és canviant, per tant per a aquest corrent d'opinió queda desacreditada prèviament a qualsevol anàlisi. I així ja no caldria preocupar-se de «deures» cristians o d'una altra mena que hagin estat mantinguts en el passat.

—Per què hi ha més interès a ajudar a morir que a ajudar a viure?

—M'atreveixo a dir que simplement perquè és més fàcil. És menys costós, des de tots els punts de vista. Un cop superada la barrera dels sentiments, posar fi ràpida-

ment al dolor propi i aliè ocasiona menys problemes que ajudar veritablement a morir el malalt. En realitat, per ser precisos, el que s'entén per ajudar a morir és matar el pacient per compassió. Ajudar a morir, en el sentit genuí de la paraula, implica apor-

ques vegades a l'argument de «dolors insuportables» com un justificant per provocar intencionadament la mort.

Em sembla que tots tenim l'experiència que estimar de debò costa. En cert sentit implica sempre un cert dolor, si no estem

parlant, evidentment, de l'amor superficial i inconsistent d'una novel·la rosa. No en va s'ha dit que «el dolor és la pedra de tòc de l'amor» o que «és tal la condició de l'home que no pot manifestar el seu amor sinó en categories de patiment». En definitiva: jo estimo alguna cosa en la mesura que estic disposat a patir per això. Així, podem pensar que el dolor serenament acceptat en el moment de la mort (que, segons deïem, s'ha de calmar tant com es pugui amb fàrmacs i suport humà) pot ser una manifestació de reconeixement de la pròpia condició de criatura. Tot ésser humà, sense saber com i sense cap mena

Luis de Moya.

tar els mitjans perquè el pacient tingui una bona mort d'acord amb la seva situació i amb la seva dignitat de persona. No és admissible, per tant, accelerar la mort o anticipar-ne el moment.

Ajudar un malalt terminal comporta dedicació de temps, de cures moltes vegades petites i senzilles però imprescindibles, l'administració —en el seu cas— dels calmants necessaris per al dolor i, moltes vegades, el simple fet d'acompanyar, que fa que la persona se senti veritablement digna d'atenció: valorada com a tal, estimada.

—Quin valor tenen el dolor i el patiment?

—Cal dir que s'ha mitificat molt el patiment en la malaltia. Cada cop s'avança més en el tractament del dolor i són més freqüents les «Unitats del Dolor» als hospitals. Una bona medicina sap calmar el dolor. En últim extrem sempre es pot arribar a sedar el pacient si no se li pugués calmar el dolor de cap manera. Ben poques vegades, però, és necessari. De fet, els partidaris de l'eutanàsia acudeixen ja po-

d'iniciativa, se sent viu de manera personal, i no s'atorga la facultat d'abandonar aquesta vida per pròpia iniciativa sense fer una violència a la realitat de les coses.

No cal dir que per a un cristià, fill de Déu, el patiment arriba a assolir valor de corredempció. En unió al Sacrifici de Crist a la Creu, el cristià, disposat a patir en les diverses circumstàncies de la seva vida si cal, arriba a ser, en paraules de sant Pau, un altre Crist.

—A vostè, el fet de ser tetraplègic, com li ha canviat la vida?

—Només de manera accidental. Em considero la mateixa persona: en resum, el mateix sacerdot de Jesucrist que abans de l'accident. Va ser un dels primers convenciments que vaig tenir en recobrar la consciència després del cop. M'ha canviat la vida, com és evident, en la manera material de moure'm. Ara tot ho faig amb ajuda d'altres i recolzant-me en mitjans tècnics. Però continuo sent jo. La meua vida té el mateix sentit, idèntic destí.

Rosa María Jané Chueca

«Ajudar un malalt terminal comporta dedicació de temps, de cures moltes vegades petites i senzilles però imprescindibles»

Rosa, la sonrisa de la fe
En recuerdo de Rosa Deulofeu y su testimonio de vida y de muerte
ESCRITOS AUTOBIOGRÁFICOS Y OTROS
11,10 €

Després de l'èxit de l'edició en català, Ediciones STJ publica la versió castellana d'aquesta obra en record de la dona de fe que va ser la Rosa Deulofeu, un recull de sintonia amb Déu i amb el seu Regne. Testimoni de fe embellit per un somriure.

Novetats!

Ediciones

DE VENTA A LES PRINCIPALS LLIBRERIES

Provocar per educar. Pares i professors davant la llibertat. Discutir, compartir, analitzar experiències, ens enriqueix i ens fa seguir d'una manera més propera la realitat dels nostres alumnes. Aquest llibre us apropa, d'una manera senzilla però valuosa, a un conjunt de situacions viscudes i parlades sobre el fet d'educar i d'estimar aquests joves adolescents, els nostres alumnes (els vostres alumnes, els vostres fills).

¡PROFE, me estás tocando las narices!

LUIS MARIA LLENA LEÓN

11,90 €

Espanya

L'Església vol «desvetllar» la consciència catòlica

■ Es pronuncia sobre temes d'actualitat

MADRID.— Els bisbes espanyols tenen la intenció de continuar intervenint «en els moments oportuns i a temps» sobre els temes d'actualitat, perquè cerquen «desvetllar-hi» la consciència catòlica. Així ho va dir el secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, Juan Antonio Martínez Camino, al final de la comissió permanent de la CEE. Segons el P. Martínez Camino, «tenim la intenció d'influir, no d'imposar» en el debat sobre qüestions d'actualitat.

En una roda de premsa al final de la comissió permanent de la CEE, el seu secretari general i portaveu va aprofitar per comentar alguns temes d'actualitat i va admetre que el repte de l'episcopat és «difondre més bé el missatge perquè arribi millor, sobretot als catòlics». Alhora va assegurar que «la funció de la CEE no és respondre a totes les declaracions d'intenció del govern».

El P. Martínez Camino va indicar que la postura oficial de la CEE sobre l'eutanàsia havia quedat clara en la declaració *L'eutanàsia és immoral i antisocial* (1998), que és «perfectament vàlida avui dia». Així, va subratllar, que «encara que no està previst fer noves declaracions ofici-

als, sí ho està intensificar la difusió d'aquesta declaració i d'altres de la CEE que fan referència a la visió cristiana sobre qüestions actuals». També es va fer ressò de la nota *A favor del matrimoni veritable*, emesa per l'episcopat el juliol del 2004, en què manifesta la postura de l'Església davant la idea d'equiparar les unions homosexuals al matrimoni. En aquesta nota es defensen els drets dels homosexuals com a ciutadans i com a cristians, i es manté que «l'Estat no pot reconèixer un dret que no existeix».

Pel que fa a la guerra d'Iraq, el P. Martínez Camino es va remetre «a les manifestacions oficials de la CEE en vigílies de la guerra. Tot el que es faci per

El P. Martínez Camino va comentar alguns temes d'actualitat.

emprar mitjans contra la violència i la guerra ha de ser benvingut i tots els homes de bona voluntat ho desitgem». Quant a la immigració va constatar que cal sostenir «que tothom té dret a una situació en què els drets de la persona puguin ser defensats».

També va tenir paraules sobre el finançament de l'Església: «Les declaracions del govern fins ara van en la línia de mantenir els acords fonamentals. (...) No esperem un replantejament radical.» Martínez Camino va defensar «el dret de l'Església al finançament públic» i va assegurar que «és important, té la seva raó d'ésser, és un sistema implantat a molts països europeus i no un privilegi de l'Església a Espanya», però va afegir que «l'Església no condicionarà la seva llibertat a qüestions econòmiques».

Per al secretari general de la CEE, és necessari «apel·lar les consciències dels ciutadans davant les previsions que afecten de manera important la vida de les persones en relació amb la raó». També va aclarir que els bisbes mai no han instat ni instaran a les manifestacions al carrer, encara que va defensar «la llibertat dels catòlics com a ciutadans per participar-hi respectant la pau social i els principis de l'Estat de dret».

El P. Martínez Camino va intervenir també en el programa *Los desayunos de TVE*, en què va reiterar la postura de l'Església sobre el divorci: «Si la legislació porta al fet que el matrimoni estigui a disposició de cadascú, a un "repudi", l'Església no pot deixar de dir que no hi està d'acord.» Sobre l'ensenyament de la religió va assenyalar que «els pares tenen dret que no "s'adoctrini" els seus fills com ells no volen» i que «l'educació religiosa i moral dels fills segons la convicció dels pares» és un dret fonamental.

D'altra banda, el cardenal Julián Herranz, president del Consell Pontifici per als Textos Legislatius, va denunciar el «fonamentalisme laicista» que intenta aplicar-se a Espanya. En una Eucaristia en sufragi del cardenal Marcelo González

Sobre la reforma educativa

Mons. Antonio Cañizares, arquebisbe de Toledo, en unes declaracions al canal diocesà va expressar la seva preocupació per la reforma educativa: «Si el que es pretén és que l'ensenyament religiós escolar quedi fora de l'horari escolar, o en uns horaris que no siguin adients i equiparats a la resta de matèries, això implicaria una dificultat molt seriosa i, sens dubte, una vulneració dels drets dels pares. Si no és equiparada en totes les seves conseqüències amb una matèria principal, amb la possibilitat que els pares tinguin tota la capacitat a escollir d'acord amb les seves pròpies conviccions morals i religioses, seria vulnerar també els pares en les seves pròpies llibertats i en els seus propis drets.»

D'altra banda, la Confederació Catòlica Nacional de Pares de Família i Pares d'Alumnes (CONCAPA) i la Plataforma Nacional contra l'Assentament a l'Assignatura de Religió ha aconseguit 410.000 signatures a favor d'una assignatura de Religió avaluable. Segons el portaveu de la Plataforma, Alejandro Quintana, la reforma educativa és «un plantejament per confondre i desinformar». En un comunicat, la CONCAPA es mostra «defraudada» pel contingut de la reforma, que «lluny de proposar avenços i millores, s'ha limitat a revifar plantejaments obsolets i fracassats» i afirma que «atenen a interessos polítics partidistes».

També l'arquebisbe de València, Agustín García-Gasco, ha recordat que «la classe de Religió és un dret constitucional dels pares, no de l'Església», i ha ofert parròquies de la diòcesi de València per a l'ensenyament de la Religió si no fos possible a les aules.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Martín, va confessar el seu «temor que, pel que fa a determinats projectes legislatius en marxa, aquest "laïcisme agressiu" arribarà a tenir repercussions molt negatives en sectors i valors fonamentals de la societat, com són sobretot la institució matrimonial, la família i l'educació de la joventut».

Per la seva part, el cardenal de Sevilla, Carlos Amigo, en una conferència sobre *Religió i religions en un estat aconfessional*, va indicar que l'Església «ha de ser conscient de l'aconfessionalitat de l'Estat i aquest, de la confessionalitat de la societat a la qual ha de servir.» I afegia: «L'Estat laic no ha de ser un perseguidor de la religió. Ho semblaria si no oferís els instruments legals i els mitjans necessaris que garanteixin l'exercici d'aquest dret. Molt pitjor seria que aquests mateixos poders públics imposessin el laïcisme gairebé com a "religió" obligada i substitutòria dels rígids criteris d'un fonamentalisme laicista.» (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Catalunya peregrina a Lourdes

Enguany les Hospitalitats de Lourdes de les diòcesis catalanes peregrinem juntes al santuari de la Mare de Déu de Lourdes. Cada any visiten Lourdes sis milions de persones. Hi van molts malalts. Per què? Si fa no gaires anys l'atenció dels pelegrins se centrava especialment en les possibles guaricions dels malalts, avui s'orienta més aviat vers l'espiritualitat i el servei dels germans.

L'anada en pelegrinatge a Lourdes és una escola d'espiritualitat i d'amor. Els dies del pelegrinatge estan presidits pel silenci, per la pregària, pel servei als malalts... Tot això que costa de viure enmig de la vida quotidiana pel ritme que tots portem.

El centre de Lourdes és la gruta de la Mare de Déu. En aquesta gruta de Massabielle, l'any 1858, la Verge Immaculada es va aparèixer i va parlar a Bernardeta, una noia pobre i senzilla. La Mare de Déu parla a tots els pelegrins. Ho fa en el fons del cor. La

fe, l'esperança i l'amor són manifestacions ben paleses de tots els grups diocesans que s'apleguen a Lourdes. I aquest testimoniatge de vida cristiana fa més present Déu, que és amor.

Avui, com en el passat, a Lourdes hi ha miracles. Molts malalts, quan es presenten davant la gruta de la Mare de Déu i s'omplen de les vivències espirituals que es viuen en el santuari, ja no demanen la seva guarició sinó saber acceptar la seva malaltia i unir-la a la creu de Crist, o bé pregunten per la guarició dels altres.

Aquests miracles a Lourdes no són aparatosos, i tanmateix guareixen el cor i l'esperit de les persones. Així s'entén ben bé aquesta expressió que figura al peu d'una bella escultura dels jardins del santuari i que va pronunciar una pelegrina italiana que era cega: «És més important retrobar la fe que no retrobar la vista». Aquest és l'autèntic miracle que sol ser molt freqüent a Lourdes.

L'anada a Lourdes es fa en pelegrinatge diocesà per viure a fons les nostres possibilitats humanes i espirituals, per reforçar la nostra fe en Jesucrist, per pregar amb els altres i pels altres, per trobar-nos amb Déu i per servir els germans, especialment els malalts.

Joan Pau II diu que «el pelegrinatge és la imatge de la nostra vida cristiana». En efecte, el pelegrinatge ens recorda que estem en marxa vers el Regne de Déu. El cristià és fonamentalment un pelegrí, un membre d'un poble en ruta cap a la Font d'on prové tot el bé.

A Lourdes es viu més sensiblement la catolicitat de l'Església estesa d'Orient a Occident. Al santuari s'hi troben cristians dels cinc continents, units als peus de la Mare en una mateixa fe, esperança i caritat. Les cultures i les llengües s'agermanen en la celebració d'una mateixa fe, escoltant el mateix missatge de Maria: «Feu tot el que Jesús us digui».

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Dr. Enric Cases Martín
Sacerdor i escriptor

Els premis cinematogràfics de Venècia

Podem pensar que, per fi, hi ha una polèmica seriosa sobre dues de les qüestions més atroces del nostre temps: l'avortament i l'eutanàsia o el suïcidi. El cinema, amb tot el seu poder educador, s'ho planteja amb llibertat i art. Però una altra vegada la manipulació de la veritat i dels sentiments units a grans inversions de diners s'han emportat la palma o el lleó. Mike Leigh és assenyalat com a «independent i ideològicament militant», diu el diari *El Mundo* del 13 de setembre del 2004. Tot i que aquestes dues afirmacions volen

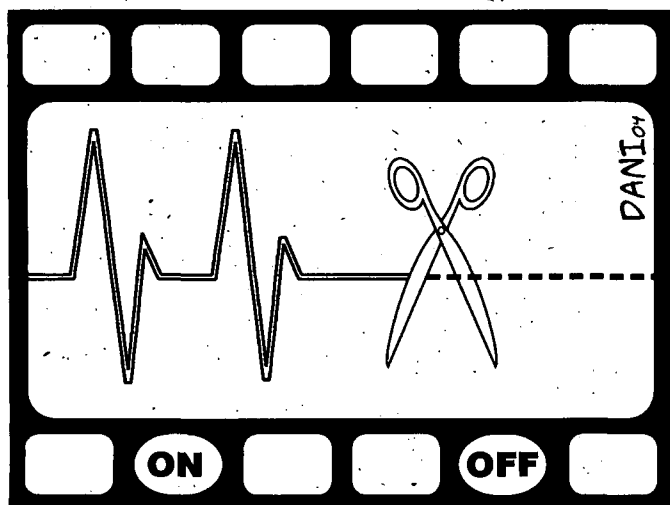
ser lloances són incompatibles, ja que independent és qui no depèn de res i militant és el qui depèn d'alguna cosa, no sabem què. Com que no és possible conèixer la seva carrera intel·lectual veiem les seves afirmacions. Diu el senyor Leigh: «L'avortament és una qüestió que ens afecta a tots. El planeta no es fa més gran, però la població no para d'augmentar.» He de reconèixer que vaig haver de llegir dues vegades aquestes paraules i agrair no estar a prop d'un individu capaç de

pensar i d'argumentar així, ja que la meua vida perillava. Ve a dir: «Com que el planeta és petit i sobra gent matem-ne uns quants milions, ara els encara no-nats, encara que les mares pateixin; després la gent gran; després els disminuïts psíquics o minusvàlids tot i que guanyin l'olimpiada paralímpica, o persones com el físic Stephen Hawking.» La veritat no sé què fer, després s'eliminaran els d'una raça que no em sembla prou desenvolupada; després... compte! Després pot ser qualsevol, perquè el senyor Leigh és un valent que resol els problemes a cops de puny i que pensa com una puça famèlica.

Què diria aquest senyor si li diguessin que ara que som més de 6.000 milions de persones al món hi ha una sobreabundància de producció d'aliments, però que hi ha milions que moren de gana? Sí senyor, però les causes són, sobretot, les guerres, la corrupció, i moltes corrupteles econòmiques. És sorprenent el pessimisme antropològic que desconfia en el saber de l'home que soluciona problemes. En canvi, personatges com aquest només entenen eliminar el que diuen que sobra, quan no sobra ningú. Matar no és cap solució, i menys

encara si no fan servir la intel·ligència. No es podrien fer servir els milions que generi la pel·lícula per solucionar els problemes econòmics d'unes quantes dones que es troben abocades a aquesta solució? Però probablement el senyor Leigh no en vol donar ni cinc per solucionar-los. Només els manipula i serveix els seus caps culturals d'aquesta cultura de la mort que se sap gairebé sense oposició, fins que a Déu se li acabi la paciència.

Encara que mereix una altra mirada: sembla un insult a la intel·ligència dir que la pel·lícula d'Amenábar és un cant a la vida. És una justificació del suïcidi d'una persona que es trobava molt més bé que molts altres que no volen perdre la dignitat i se sentiran insultats com a vides inútils. La llibertat és viure amb dignitat no elegir fracassos ni mort. Espero que no es produeixi cap onada de suïcidis o d'avortaments per aquestes mostres de tècnica manipuladora al servei de la mort. Cadascú que respongui de la seva responsabilitat, que tard-o d'hora arriba.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Les benaurances de sant Tomàs More

He de confessar als lectors que, quan descobreixo alguna cosa que m'impresiona i que no coneixia, no puc estar-me de dur-ho a aquesta pàgina. Això m'ha passat en trobar un text amb les «Benaurances de sant Tomàs More» (Londres 1478-1535). Fou un gran humanista i polític anglès. Va ser arquebisbe de Canterbury. Tingué molts càrrecs en temps del rei Enric VIII. Va desaprovat el divorci del monarca. Per aquesta raó fou empresonat i executat. Va escriure *La utopia*. Una de les seves característiques va ser el bon humor fins al moment de l'execució. Les «Benaurances» són un testimoni de vida cristiana, de finesa espiritual i d'agut humor.

1. Feliços els qui saben riure's de si mateixos, perquè mai no pararan de divertir-se.
2. Feliços els qui saben distingir entre una muntanya i una pedreta, perquè evitaran molts inconvenients.
3. Feliços els qui saben descansar i dormir sense buscar excuses, perquè arribaran a ser savis.
4. Feliços els qui saben escoltar i callar, perquè aprendran coses noves.
5. Feliços els qui són suficientment intel·ligents com per a no prendre's seriosament, perquè seran apreciats pels qui els

- envolten.
6. Feliços els qui estan atents a les necessitats dels altres sense sentir-se indispensables, perquè seran distribuïdors d'alegria.
7. Feliços els qui saben mirar amb seriositat les coses petites i amb tranquil·litat les coses grans, perquè faran llarg camí en la vida.
8. Feliços els qui saben apreciar un somriure i oblidar un menyspreu, perquè el seu camí serà ple de sol.
9. Feliços els qui pensen abans d'actuar i pregunten abans de pensar, perquè no es torbaran pel que és imprevisible.
10. Feliços vosaltres si sabeu callar i tant de bo somriure quan us prenguin la paraula, us contradiguin o us trepitgin els peus, perquè l'Evangeli comença a penetrar en el vostre cor.
11. Feliços vosaltres si sou capaços d'interpretar sempre amb benivolència les actituds dels altres, fins i tot quan les aparences siguin contràries. Passareu per ingenus: és el preu de la caritat.
12. Feliços sobretot, vosaltres, si sabeu reconèixer el Senyor en tots els qui trobeu, perquè llavors haureu trobat la pau i la veritable saviesa.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Matrimonis

Em donen voltes pel cap dues qüestions. D'una banda, la que he viscut més propera: el matrimoni, ja que gent amiga celebrava aquests dies les noces d'or.

L'altre tema és el que abunda a les pàgines de paper dels diaris i a la pantalla de les publicacions cibernètiques, es tracta de les unions de «conjunts peculiars». Ja altres vegades he dit que cal vigilar el vocabulari. La nostra secular tradició ha encunyat el sentit que la paraula *matrimoni* tenia, sense necessitat d'anar a cap oficina de patents a registrar-la. Els dels «conjunts peculiars» haurien d'escollir un terme que els definís amb més encert.

En la meua vida m'he topat amb les realitats més diverses. M'ha parlat una de les «ensopègades» amb un company, un altre del seu «amic» estable, amb qui viu i conviu, o aquella altra que vaig conèixer amb ànsies d'anar a les missions i posar en pràctica els seus estudis mèdics, que finalment no va acabar; tampoc no hi va anar, posteriorment es va casar i descasar, i per últim un dia em va presentar la seva amant, una noia no cal dir. I en les nostres trobades no ha sorgit cap conflicte, com tampoc en tants d'altres criteris de vida que no ens eren comuns. Sento una mica d'indiferència, i no d'afecte, davant d'aquestes unions que anomenava *peculiars*. Però sembla que aquesta actitud no és gaire comuna. Ja s'ho faran.

Aquests dies recordava, arrel del contacte amb el matrimoni de què parlava al principi, l'efervescència pietosa que es vivia quan ells es van casar, centrada en l'espiritualitat matrimonial. Recordo els equips Notre-Dame, els de Pius XII, i altres que aprofitant tot el que hi havia de bo aquí i allà, s'enriquien d'il·lusió cristiana i de gràcia. Gràcia santificant que els arribava a conseqüència de la donació d'amor mútua en el si de l'Església que ho celebra com un sagrament.

Em sembla que avui es gasten massa energies a condemnar. El que em preocupa, i al que tracto de dedicar-me, són les unions celebrades segons un ritual catòlic, aquelles que pretenen per part de l'Església, que es tracti d'un sagrament, és a dir, una font de gràcia, sensè que jo tingui clar que arribin a ser-ho. El matrimoni és un compromís definitiu d'amor, de respecte i d'il·lusions mútues, que es projecten en l'eternitat, ja que els fills desitjats podran ser sants per al Cel. És aquesta la realitat? Hom té la sensació que ni el mateix clergat s'ho creu gaire. Moltes vegades els despatxos parroquials encarregats dels tràmits es limiten a la paperassa i a fer uns cursets. Reconec que ha de ser molt important exigir legislacions adients per part de les persones competents, però crec que mentre la resta s'obliden dels temes de casa. Què aconseguirem amb una legislació bona si els que es casen segons les normes canòniques desconeixen la riquesa i l'ajuda espiritual que ofereix aquest sagrament meravellós? És tan important aconseguir una legislació civil correcta mentre continuen els divorcis, es multipliquen les declaracions de nul·litat i aquells que continuen junts no es diferencien en res dels que s'han limitat a ser «parella de fet» o a celebrar un contracte sense donar-li el més mínim sentit de transcendència?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

El sofriment com a tabú

Belén Rueda interpreta el personatge de la Júlia a la pel·lícula *Mar adentro*, sobre la qual vaig escriure la setmana passada. Recullo unes declaracions seves: «Vivim en una cultura en la qual la mort és un tabú. Alejandro em va advertir que per preparar la pel·lícula havíem de llegir molts llibres sobre la mort.»

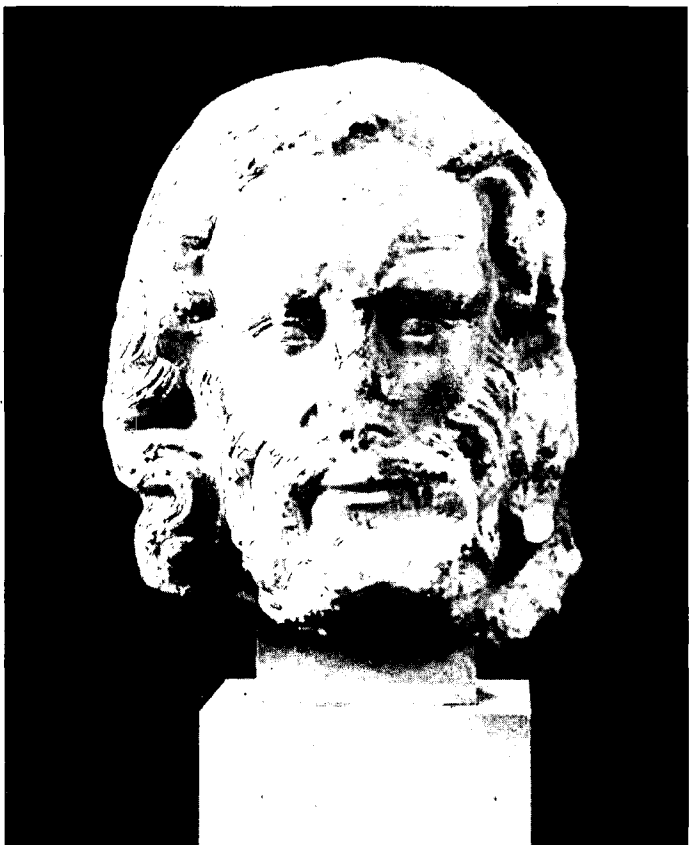
A l'illa d'Ischia, Itàlia, hi ha un antic convent de clarisses, on les religioses anaven cada dia al cementiri i meditaven sobre la mort veient com les seves companyes que havien mort es descomposaven a poc a poc. Per a nosaltres, pot semblar macabre, però no hi ha dubte que miraven els fets de cara. És un cas extrem. Avui fugim de pensar que la mort ens espera en qualsevol racó del camí, però la mort està contínuament a la vista. No estic tan segur que la mort avui sigui un tabú, sí que ho és potser la «meva» mort perquè la mort dels altres, si no són gaire propers, transita pels nostres camins i és contemplada amb indiferència o passa inadvertida. Crec que la mort ha perdut molt la seva característica natural per convertir-se en un espectacle i en un producte de consum. Vaig llegir fa bastants anys que els menors de catorze anys havien vist, a través del cinema i la televisió, una mitjana d'unes 14.000 morts. Fets com aquests provoquen que aquesta realitat tan transcendental per a cadascú es trivialitzi fins a límits grotescos. Una altra situació diferent és que no volem recordar que morirem. Els qui en la millor versió de l'espiritualitat passada meditaven sobre la seva pròpia mort no ho feien per fugir de la vida, sinó per donar-li un sentit i una plenitud més grans. Era un exercici per contemplar totes les coses des de l'atalaia del que és essencial, per la qual cosa aspectes menors quedaven clarament relativitzats. *Mar adentro* presenta la tesi de la vida com a opció personal que, en el cas del seu

protagonista, implica decidir-se a favor del suïcidi.

La pel·lícula vol afrontar el tabú de la mort, però en comptes d'aconseguir uns horitzons de llibertat més grans, cau en un altre tabú més subtil: el sofriment. No sóc partidari de l'exaltació del sofriment, a la qual han contribuït actituds religioses poc afortunades, però tampoc a la seva repressió ni conversió en tabú, com subjau a *Mar adentro*. Les limitacions no dinamiten la dignitat d'una vida, ja que, amb tot, molts han arribat a realitzacions esplèndides, com ara el científic britànic Stephen W. Hawking o com moltes altres persones anònimes. En el protagonista del film hi ha un rebuig a la realitat, una incapacitat per renunciar als propis somnis per obrir-se a noves perspectives, una impossibilitat d'acceptar els límits i el sofriment que comporten. La visió cristiana del sofriment no apunta a la seva valoració com a objectiu que cal cercar. Igual que el plaer, el sofriment és company de camí. El signe cristià de la creu no és el símbol del sofriment com a objectiu, sinó una prova de la radicalitat de Jesús en adequar-se a la voluntat del Pare: anunciar la bona notícia al preu personal que sigui. Cercar-lo interessadament pot evidenciar actituds massoquistes. Tenir por i fugir-ne quan arriba demostren comportaments infantils llunyans de la maduresa. Les cures pal·liatives, la misericòrdia i l'amor envers els qui pateixen, la lluita contra les causes evitables del sofriment, la construcció d'un món més just i atenció als més desfavorits... permeten afrontar el sofriment des de la llibertat i la realització humanes. El final de *Mar adentro* és el que va cercar el seu protagonista, però no és l'únic possible. Per això, es tracta d'una pel·lícula derrotista, ja que Ramon no es va doblegar davant la mort però sí davant el sofriment.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest fragment d'escultura procedeix de la catedral de Notre-Dame de París, va ser esculpida al segle XIII i està considerat un dels millors exponents del primer gòtic. Ara aquesta obra d'art, juntament amb altres de coetànies i igualment belles, es pot contemplar al Museu Episcopal de Vic dins de l'exposició *Caps de Notre-Dame*. L'esplendor de l'escultura gòtica europea, i estarà oberta fins al proper 3 de gener.

Notes insignificants

Germà Adrià

El pa

Tothom té pa per menjar?

És mitja tarda, vaig per Sant Pau, i entro en un forn a comprar un panet.

Per què compro un panet? No, no és per a cap persona. És per a un gos.

Visito dues amigues meves, totes dues malaltes, que viuen en un pis dels antics del barri. I, com a custòdia, tenen un gos llop molt gran d'ulls blaus i amb una boca immensa. I aquest gos llop sempre vol una laminadura: el pa. És el que li agrada més de tot. I les dues amigues em van aconsellar que quan les anés a veure li portés un panet al gos i així em rebria més «content». I així ho he fet les quatre vegades que les he anat a veure.

Quan vaig sortir del forn, ja amb el panet embolicat, hi entrava la Cali.

Qui és la Cali? Una jove de 24 anys que ja té quatre fills (de tres pares diferents). Segueix l'exemple de la seva mare. Però a la Cali la conec des que quan tenia cinc anys venia a esmorzar al centre obert. Era, i continua sent, una noia encantadora pel seu somriure, per la seva mirada, per la seva bondat.

La seva mare va tenir 13 fills. I d'aquests, un va morir a la presó; dos van morir a causa de la droga al carrer, i un altre a casa. Una noia, la gran, va morir de sida, i una altra germana, de 18 anys, es va suïcidar.

Ara té dos germans a la presó, i altres germanes ja amb fills.

Quan ens vam creuar, la Cali em va fer un petó.

I em vaig esperar a la porta.

Vaig veure que no s'atrevia a demanar.

I aleshores, fluixet perquè no la sentís ningú, va demanar a la dependenta que li donés tres barres de pa, però per fiar.

I la dependenta, coneguda seva i jove com ella, va mirar l'amo i li va donar les tres barres.

Quan va sortir em vaig avançar per fer-li un petó i es va posar vermella.

I com vergonyosa, ja que ella no m'havia demanat mai res, em va dir que s'havia quedat sense feina i que havia «comprat» el pa per fer uns entrepans als seus fills. Seria el sopar.

Que l'últim marit la va deixar; que ha hagut de tornar a casa de la seva mare, on també hi viuen tres fills de la seva germana; que la mare està malalta...

I que li han fiat el pa moltes vegades.

La Cali em va somriure amb el mateix somriure que feia al centre obert.

No em va demanar diners per pagar el pa. Tampoc no vaig pensar a donar-li'n. Intentaré que no hagi de comprar una altra vegada el pa «fiat».

No, no hi ha pobres.

Diuem els que estudien els barris que els pobres són solament uns quants estrangers que han acabat d'arribar, o uns vagabunds professionals. I que a aquests sí, que cal intentar que puguin menjar.

La Cali no és estrangera. No és vagabunda. Ha de demanar el pa fiat si vol fer un entrepà-sopar per als seus quatre fills i, probablement, per als altres tres fills de la seva germana.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

Menys màquines i més formació

Un cop més l'autoritat de Catalunya adopta una postura fàcil i obstinada, i en lloc de corregir els hàbits de salut dels adolescents amb formació adient, posaran màquines de preservatius als col·legis públics i concertats, al·legant que així hi haurà menys risc d'embarassos no desitjats.

Perdonin, però hi haurà menys riscos si ensenyem, pares i col·legis, als adolescents a pensar, que és una cosa que es donava ja en temps de l'il·lustre Ciceró, i així millorar la qualitat de vida de les persones, siguin o no adolescents. En lloc d'anar cap a endavant, a casa meva anem enrere, per això de ser europeus. On és el seny català?

ELENA YÁÑEZ
Barcelona

Capellans casats

Els cristians d'aquest món occidental que vivim estem acostumats a veure que tots els capellans han estat sempre cèlibes. I si hi ha hagut capellans que s'han enamorat d'una dona i que s'han volgut casar, han hagut d'abandonar el sacerdoti; jo en conec alguns. Però cal tenir en compte —i m'agrada tractar el tema per estar alerta— que els capellans del món oriental (del ritu bizantí o ucraïnès) tenen la llibertat d'ordenar-se casats.

D'aquests, n'hi ha molts que viuen en sant matrimoni i que també són pertanyents a Roma. Ah!, cal recordar que a causa de tanta immigració de persones romaneses que han vingut a treballar a Catalunya, ara vénen alguns capellans a atendre aquests fidels i segur que han portat la seva dona.

MONTSE SABÉ COLOM
Banyoles

Divorci ràpid

M'he informat darrerament sobre la nova llei de divorci ràpid que volen implantar. Sembla que caldran pocs dies i únicament amb la voluntat d'un membre de la parella. Realment senzill i eficaç.

Penso en la primera baralla matrimonial que s'albira i que omple d'angoixa el qui no ha pres la iniciativa. El matrimoni és una cosa molt seriosa; és una convivència que portada amb seriositat i avalada per l'amor pot i ha de ser la vivència més creativa, llarga i feliç que dona gran seguretat a tota la família.

Això no vol dir que sempre s'estigui d'acord amb tot. Però com que és una societat d'amor on aquest ha d'anar creixent constantment, com creixen els sous dels bons treballadors, té per objecte produir un ambient que dona a cadascun dels membres que en formen part la sensació de sentir-se estimats, valorats i protegits. Per què tanta obstinació a destruir-la?

MONTSE COLOMER
Barcelona

Sense caducitat

L'avantprojecte del divorci que prepara el Govern elimina la necessitat d'al·legar davant del jutge els motius per la ruptura matrimonial. És a dir, puc deixar el meu espòs pel motiu que em sembli. Per exemple, perquè fa una setmana que està de mal humor o perquè és massa rialler. Sí, ha de tenir més seny!

Així, el «per sempre» sols era «per a una estona». Perquè ara, al cap de tres mesos de casats ja podem demanar el divorci i en cinc mesos ho tindrem tot arreglat. A més, si jo he deixat la meva dona perquè sóc un borratxo tindrè dret a fer dels meus cadells bons «tastavins»; a part, coneixeran les meves noves

companyes, que canviaré cada dos mesos o elles a mi. L'important és que puguem ser lliures sense traves de cap mena.

«Ja no són dos, sinó una sola carn.» Ep! Potser ens hem tornat bojós, disculpeu tots! A voltes ens enfadem, mirem i no comprenem. Però també hi ha dies que intuïm que som l'un per l'altre. I sabem que després de l'amargor ve l'alegria. Mirem de ser fidels, lluitem... i no entenem que les persones que ens representen creguin que és un «progrés» tirar endavant una llei que afavoreix el trencament de l'amor lliure. Amor «escollit» sense límit.

GEMMA CUERVA RIVA i
JOSEP M. OLIVA CODINA
Sant Martí de Tous

Braços cansats

Tenir el braç cansat:

- de tant acotxar infants sense llar.
 - d'ensenyar als ignorants, cercant-los un esdevenidor.
 - de donar menjar a l'invàlid.
 - de desfer enemistats.
 - d'empetitir tantíssimes solituds.
 - de subjectar els pesos del món.
- I sempre sense desembeinar mai l'espasa, que també cansa.

Tenir el braç cansat de tant abraçar Déu.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

La dramàtica història de Samuel

El Samuel, de Ghana, estava acollit amb un grup de vint subsaharians més en dos pisos que, amb l'ajuda d'ordes religiosos, vam poder llogar durant un any. Quan es van acabar els diners, el Samuel, de genolls, em va suplicar: «Pastor, què ens passarà quan tornem al carrer?» Tenia por, estava esgarriat per la idea de quedar novament exposat als perills del carrer.

Doncs bé, van anar a parar a l'únic lloc de Barcelona on podia anar un sense papers: els quarters abandonats del barri de Sant Andreu. Allí s'hi van arribar a aplegar més de 500 immigrants de tots els colors. Era un lloc inhòspit,

fosc, brut i perillós. Hi vaig passar unes nits amb ells. La nit de Nadal del 2002, el Samuel va decidir que no aniria a dormir als quarters i es va quedar a dormir al carrer a prop del Macba. Havia begut una mica i es va barallar amb una banda juvenil. El van cremar viu després de donar-li una pallissa. Els companys del Samuel que van anar al Clínic a reconèixer el seu cos calcinat em van explicar que van veure trossos del Samuel. Era un home simpàtic i pietós. Vam arribar a ser amics. Explico aquesta dramàtica història en una web: www.samuelweb.tk

JOAN MANUEL SERRA
Rector de Sant Cosme. El Prat de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

¿«Mar adentro» o «al fons de l'abisme»?

—Suposo que li deuen haver arribat moltes preguntes sobre la pel·lícula «Mar adentro». Aquests dies, comentant-la amb amics i coneguts que no comparteixen les meves conviccions cristianes, em recriminen perquè l'Església s'oposa a una mort digna i a l'eutanàsia. M'agradaria que en la seva secció ens donés una valoració del tema.

—Suposa vostè bé. M'han formulat moltes preguntes al voltant del tema que la pel·lícula ha provocat. Espero poder tractar-les les pròximes setmanes. Per començar li diré que els cristians no estem contra una «bona mort» (eutanàsia) i que fins i tot tenim un patró perquè ens la proporcionin, sant Josep. Però també hem de tenir ben clar que no és el mateix morir-se que que et matin. Així, avui per eutanàsia pròpiament dita s'entén l'acte de matar deliberadament un malalt inguarible per posar fi al seu patiment. Amb tota la seva ambigüitat, aquest és el concepte més comú. Recollint l'ensenyament multisecular de l'Església, Joan Pau II, a l'encíclica *Evangelium vitae*, afirma: «D'acord amb el magisteri dels meus predecessors i en comunió amb els bisbes de l'Església catòlica, confirmo que l'eutanàsia és una greu violació de la Llei de Déu, en tant que eliminació deliberada, moralment inacceptable, d'una persona humana.»

En el cas de la pel·lícula es tracta d'un suïcidi assistit, concepte que se situa a mig camí entre el suïcidi i l'eutanàsia voluntària. La mort es produeix en el context d'una malaltia penosa o inguarible (o de circumstàncies anàlogues) i amb la intervenció d'un metge o d'una altra persona. Al meu parer, totes aquestes qüestions només poden aclarir-se en un context ampli de consideració de la realitat de la persona humana i del sentit global de la vida. La mort, com a final i consumació d'una vida personal, només es pot entendre a la llum del sentit de la persona i de la vida. Òbviament, un plantejament reduccionista i materialista tancat a la transcendència i una comprensió equívoca de la persona i de la seva llibertat condueixen a posicions irreconciliables amb la fe i l'esperança cristianes. Com indica un expert en el tema, Ignacio Carrasco de Paula, el concepte de suïcidi assistit deixa molts interrogants oberts. Com i qui pot distingir entre una autèntica voluntat de mort i la depressió, el desconsol, el desencoratjament...? Sovint, rere una petició de mort, s'hi amaguen altres peticions implícites: més afecte, més atenció, més humanitat envers una persona que pateix una situació extrema. La psicologia i la psiquiatria han demostrat que en la majoria de casos de suïcidi hi ha un trastorn psíquic, una ofuscació de les facultats. I no deu ser també així en el cas que ens plantejem? A més, com i qui està en situació de verificar la voluntat real del malalt incompetent? (continuarà)

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

La revisió de les celebracions dominicals (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un aspecte no fàcil

Un dels elements que entren dins la «revisió» de les celebracions dominicals (vegeu article del dia 23 de setembre) és el del nombre de les celebracions en cada església. És una qüestió no fàcil, que costa moltes vegades discernir amb criteris prou objectius. El Concili Provincial Tarraconense va formular el tema d'aquesta manera:

«El Concili recomana que es faci un esforç per coordinar els horaris i el nombre de les celebracions, en funció de les necessitats dels fidels, del nombre de preveres i de la qualitat de les celebracions. Es tindrà cura de no suprimir l'Eucaristia en els pobles petits, encara que a tal fi calgui reduir el nombre de celebracions en les grans ciutats. Si el nombre de preveres no permet d'assegurar de cap manera l'assemblea dominical eucarística en totes les comunitats, el bisbe de cada Església, amb el seu presbiteri, estudiarà la conveniència d'aplicar el *Directorium per a les assemblees dominicals en absència de prevere*.» (65)

Els tres criteris bàsics

Les necessitats dels fidels, el nombre de preveres, la qualitat de les celebracions: aquests són els tres criteris que orienten en el moment de coordinar el nombre de celebracions del diumenge. El primer és bàsic, entès

però no com a simple «facilitat». No es tracta d'oferir un horari abundant en cada església, com si es tractés de fer competència de «serveis», sinó de fer atenció raonada a les diverses situacions dels fidels, per exemple a la distància que han de recórrer per arribar a l'església més propera.

Aquest criteri, però, ha d'unir-se als altres dos: nombre de preveres i qualitat de les celebracions. El nombre de preveres no s'ha d'entendre només dels que pugui haver-hi habitualment a la cura d'una església, sinó a preveres realment disponibles. La instrucció *Redemptionis sacramentum* recorda: «Tots els sacerdots, als quals ha estat encomanat el sacerdoci "per als altres", recordin el seu encàrrec a fi que tots els fidels tinguin oportunitat de complir amb el precepte de participar a la missa el diumenge. Per la seva part, els fidels laics tenen dret a que cap sacerdot, mentre no hi hagi vertadera impossibilitat, refusi celebrar la missa a favor del poble, o que aquesta sigui celebrada per un altre sacerdot, si no es pot d'altra manera complir el precepte de participar a la missa el diumenge i els altres dies establerts» (n. 163).

El criteri de la qualitat de les celebracions es refereix al que ja va quedar explicat en l'anterior article: la qualitat espiritual i eclesial. Multiplicar les celebracions de tal manera que amb prou feines es pot celebrar amb un cert repòs i participació, sense que sigui possible atendre els fidels abans i després (les confessions,

per exemple), no és una bona decisió.

L'Eucaristia és el bé comú espiritual de l'Església

Aquesta és una afirmació excel·lent que arrenca de sant Tomàs d'Aquino i és recollida pel Concili Vaticà II. De la veritat que afirma se'n deriven no poques conseqüències per la celebració de l'Eucaristia, i per la vida cristiana.

La primera es refereix als sacerdots. Ningú de nosaltres no és «propietari» de l'Eucaristia, ni tan sols el Papa! Tots, pastors i fidels laics, la rebem de Crist, i nosaltres en som els ministres i els beneficiaris. Per això ens toca vetllar perquè aquest «bé comú» no quedi «privatitzat» per cap motiu. No podem, per exemple, celebrar l'Eucaristia el diumenge amb un grup particular, sobretot si encara hi ha una comunitat que no té un prevere per celebrar l'Eucaristia. Els documents postconciliaris ho han recordat i ho recorden amb insistència.

Una segona es refereix a tots els cristians. Reunir-se el diumenge per celebrar l'Eucaristia no és quelcom accidental per a la vida cristiana, sinó bàsic. El fet que no pocs cristians deixin de fer-ho no ens pot deixar indiferents. En la pregària universal, o dels fidels, haurien de tenir un lloc: «Per als nostres germans absents...»

Per Luis M. Origlia

El sant de la setmana

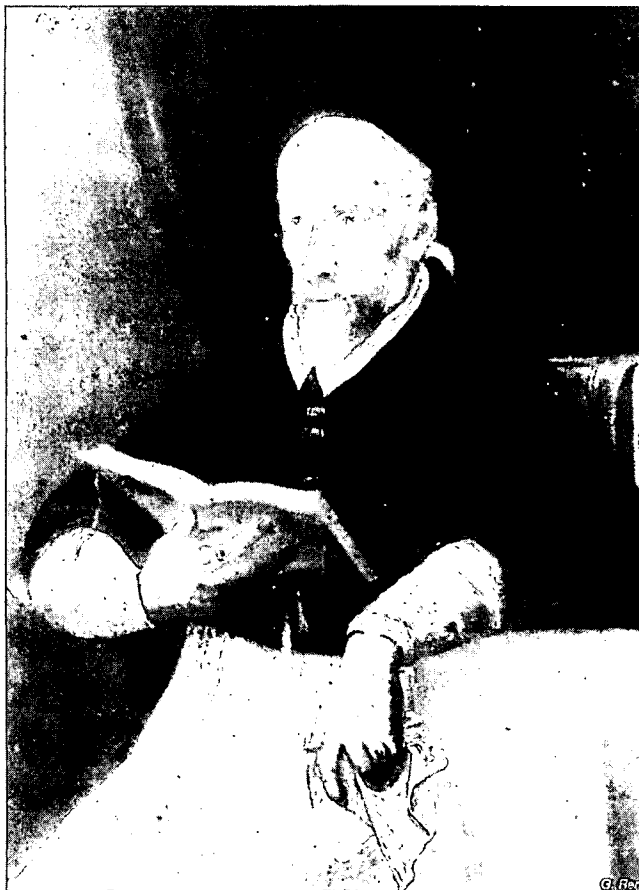

- ☐ **Nascut a Milà l'any 1534**
- ☐ **Barnabita i catedràtic d'universitat**
- ☐ **Bisbe d'Alèria (Còrsega) i de Pavia**
- ☐ **Va morir a Calosso, nord d'Itàlia, l'any 1592**
- ☐ **Canonitzat per Pius X ara fa un segle, l'any 1904**

Encara que va néixer a Milà era d'origen genovès. Els pares pertanyen a una família de la més antiga noblesa de Gènova. Als 17 anys truca a la porta de la Comunitat de Sant Bernabé (Barnabites), llavors un dels centres més puixants de la renovació espiritual a Milà.

És jove, ric i intel·ligent. Perfecte! Amb el seu vestit rutilant de noble, carregat amb una creu llarga i pesada, haurà d'anar a la concorreguda i cèntrica Piazza dei Mercanti (plaça dels Comerciants) a predicar la vanitat de les coses del món. Alexandre supera brillantment l'examen entre l'astorament i la mofa dels transeünts.

L'arquebisbe de Milà, el sant cardenal Carles Borromeu, l'escull com a conseller i com a orientador espiritual i confessor. Serà ell mateix qui el consagrarà bisbe, quan san Pius V el nomenarà per a la diòcesi d'Alèria (Còrsega). Els vint anys del seu apostolat a l'illa estan marcats

Sant Alexandre Sauli

per un dinamisme intens i renovador: visites pastorals, sínodes, erecció del seminari, formació del clergat, decoració de les esglésies (sovint aixopluc de ramats d'ovelles), intensa campanya catequètica per a nens i adults, defensa del poble contra els pirates i proveïdor d'aliments en moments d'escassetat.

El seu antic deixeble, el cardenal Nicola Sfondrati, nomenat Papa amb el nom de Gregori XIV, el va traslladar a Pavia, antic camp d'activitat cultural els primers anys del seu sacerdoci. Només durarà un any a la nova i amplíssima diòcesi. Emprèn aviat la visita pastoral, però s'adona que les forces l'abandonen. La seva hora arriba quan es troba a Calosso (Asti), nord d'Itàlia. El comte Hèrcules Roero li ofereix el seu castell per refer forces. Accepta però a condició de no pujar a la planta noble; desitja quedar-se amb els humils marginats a la vora de la porteria.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

OCTUBRE

10. Diumenge

XXVIII de durant l'any. Verd. Lectures: 2 Reis 5,14-17 / Salm 97 / 2 Timoteu 2,8-13 / Lluc 17,11-19

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu del Remi. Santos, Tomàs de Villanueva, b.; Sabí, erm.

Festa Major: a Alcanar, Caldes de Montbui, Esterri de Cardós, Olèrdola, Ossó de Sió, les Preses, Sallent, Santa Maria de Palautordera i Soriguera.

11. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 4,22-24.26-27.31.31-5,1 / Salm 112 / Lluc 11,29-32. Si es vol: Santa Soledat Torres Acosta (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b. i mr.

12. Dimarts

La Mare de Déu del Pilar (F). Verd. Lectures: 1 Cròniques 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Salm 26 / Lluc 11,27-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Serafi de Monte Granario, rel.; Santes, Domnina, vg.

Festa Major: a Cistella, Flaça i Vilaplana.

13. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 5,18-25 / Salm 1 / Lluc 11,42-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eduard, rei; Santes, Celedònia, vg.

14. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Efesis 1,1-10 / Salm 97 / Lluc 11,47-54. Si es vol: Sant Calixt (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just, b.; Santes, Fortunata, vg. i mr.

Festa Major: a Albons.

15. Divendres

Santa Teresa de Jesús (F), Blanc. Lectures: Eclesiàstic 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bru, b.; Santes, Tecla, ab.

16. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Efesis 1,15-23 / Salm 8 / Lluc 12,8-12. Si es vol: Santa Hedvig (MLI), Blanc; Santa Margarida M. Alacoque (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gal, ab.; Gal·dric; Bertran, b.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVIII del
temps de durant l'any

Lectura primera

2Re 5,14-17

Naaman se'n tornà cap a l'home de Déu
i confessà que el Senyor és l'únic Déu

Lectura del segon llibre dels Reis:

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Lectura segona

2Tm 2,8-13

Si som constants en les proves també regnarem
amb el Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suporto tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

Al·leluia

1Te 5,18

Doneu gràcies en tot. Perquè això és el que Déu
vol de vosaltres en Jesucrist.

Evangeli

Lc 17,11-19

¿Només aquest estranger ha tornat per
donar glòria a Déu?

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

Tarragona

diòcesis

Barcelona

L'arquebisbe amb la relíquia de Santa Tecla.

Santa Tecla mou la devoció i la festa popular

■ Mons. Jaume Pujol va presidir l'ofici i la processó en honor de la patrona de Tarragona

TARRAGONA.— La festa major de Tarragona en honor de Santa Tecla, el dia 23 de setembre, ha estat d'allò més celebrada per la ciutat, en tots els àmbits i nivells. D'una banda les solemnitats religioses, com l'ofici a la catedral i la processó amb la relíquia de la patrona, i de l'altra, tot un reguitzell d'actes lúdics i populars que han fet vibrar intensament la ciutat.

Havien transcorregut només quatre dies de la consagració episcopal i presa de possessió canònica del nou arquebisbe de Tarragona i Mons. Jaume Pujol ja presidia una de les solemnitats tarragonines més importants de l'any: la festa major de Santa Tecla. El seguici popular, amb tots els seus elements recollia a un quart de deu del matí les autoritats a la plaça de la Font, per acompanyar-los fins a la catedral i assistir a la missa pontifical.

L'arquebisbe va recollir la relíquia de Santa Tecla per ser traslladada en processó fins a l'altar major de la catedral, i a les deu en punt el poble fidel s'alegrava plegat en el Senyor en celebrar la festa de Santa Tecla, verge i màrtir, amb el cant d'entrada, propi de la festivitat. Els tarragonins van omplir la catedral, amb l'alcalde Joan Miquel Nadal al capdavant de les autoritats i representacions de les ciutats agermanades amb Tarragona.

Després de la proclamació de l'evangel·li, Mons. Jaume Pujol va dirigir la que va ser la seva primera homilia dirigida als tarragonins. Del panegíric de la santa en va fer una lliçó pràctica de catequesi, amb llenguatge planer i entenedor, sense obviar d'entrada «l'emoció de portar per primera vegada el braç de Santa Tecla», tot recordant de quina manera la fe es va obrir pas en el cor de la santa, i com va emprendre el camí que, passant per la creu del martiri, la portaria a la glòria.

En referència als començaments d'aquest mil·lenni, el doctor Pujol va esmentar la gran missió que s'ha confiat als fills de l'Església: «Encendre un altre cop

la fe cristiana d'una Europa que sembla que, poc o molt, s'està allunyant de Déu», alhora que va exhortar tothom a augmentar la vivència de l'esperit i el sentir de la transcendència, seguint l'exemple de Santa Tecla. Va dir: «Són moltes les coses bones que Déu ha disposat per a nosaltres, perquè les fruïm amb acció de gràcies», amb l'advertiment que mai no hem de permetre que aquestes coses ens privin d'escoltar la veu divina, d'atendre els germans.

Més endavant va proposar un estil de vida, a través de la quotidianitat, en el lleure, o el treball, sense deixar-se portar per un materialisme consumista «que anestesia la vida de l'esperit». En al·lusió a la Convenció de l'Europa 2004, Mons. Pujol va incidir en la necessitat d'escoltar la paraula de Déu i de sembrar-la abundantment en el nostre segle per tot arreu, «començant pels qui tenim al nostre costat».

A la tarda va sortir la processó amb el braç de Santa Tecla, que va recórrer l'itinerari tradicional per la part antiga de la ciutat, acompanyat del seguici popular, de les autoritats i de Mons. Pujol. El moment més espectacular es va produir quan la relíquia de Santa Tecla va entrar a la catedral, per la porta principal, i va retornar a la seva capella. Cal destacar l'esclat de foc dels diables, els trets dels trabucaires, el bestiar i els castells. L'arquebisbe ha volgut ser present a tots els actes més rellevants de Santa Tecla, per tal de conèixer de prop les tradicions i els costums tarragonins.

Text i fotos: Joan Boronat

El nou arquebisbe de Barcelona, durant l'homilia.

Mons. Martínez Sistach crida a la «presència cristiana enmig del món»

■ L'arquebisbe de Barcelona presideix l'eucaristia solemne de la festivitat de la Mercè

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir el 24 de setembre passat la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè com a nou arquebisbe metropolità de Barcelona. Una bona part de les autoritats civils i militars de la ciutat van assistir a l'acte religiós més important de la festa patronal. Les paraules que va pronunciar el nou arquebisbe durant l'homilia van ser un crit d'alerta als laics cristians perquè siguin «presència cristiana enmig del món».

Abans d'abordar en profunditat el tema dels laics i la seva missió en el món, Mons. Martínez Sistach va aprofitar una de les seves primeres visites oficials a la basílica de la Mercè com a arquebisbe de Barcelona per «posar als peus de la Mare de Déu les nobles aspiracions que s'han manifestat durant els darrers mesos en el Fòrum de les Cultures que arriba al seu terme i en el IV Parlament de les Religions, i tots els treballs pastorals de les parròquies, moviments i institucions eclesials de la ciutat i de l'arxidiòcesi».

«Els laics cristians reuneixen la doble condició de ser membres de ple dret de l'Església i de viure plenament inserits en el món», va afirmar l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach en abordar la vocació pròpia dels laics en l'àmbit secular, «d'aquesta conjunció brolla la seva especial aptitud i missió de ser els testimonis del Déu viu en el món». L'arquebisbe de Barcelona va instar també als cristians a «oferir a tota la societat l'Evangeli de Jesús». «Sense imposicions, però amb convenciment», va afegir, perquè «el cristianisme constitueix l'única força capaç de superar els perills de l'irracionalisme i del nihilisme».

La solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la ciutat i de l'arquebisbat de Barcelona, va comptar amb la participació del Cor d'Antics Cantaires de

l'Orfeó Gracienc, dirigit per Antoni Pérez Simó, i de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics, dirigida per Joan Palet Ibars. L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, encapçalava els membres de la corporació municipal presents a la celebració.

En l'homilia, l'arquebisbe de Barcelona va alertar que la laïcitat no és sinònim de laïcisme: «Per a la doctrina de l'Església la laïcitat, entesa com a autonomia de l'esfera civil i política respecte de l'esfera religiosa i eclesiàstica —mai, però, de l'esfera moral—, és un valor que ha aportat el cristianisme i pertany ja al patrimoni de la civilització». En canvi,

va dir Mons. Lluís Martínez Sistach, «el laïcisme nega la rellevància política i cultural de la fe cristiana i margina el cristianisme reduint-lo a l'esfera privada. (...) No es pot privar el missatge de Jesús de la seva innegable projecció social».

El nou arquebisbe de Barcelona va acabar l'homilia amb un record per «tots els nostres conciutadans que pateixen: els malalts, les persones grans, de vegades soles, els qui estan a les presons privats de llibertat, els immigrants... Avui és un dia bo per recordar-los i agrair el treball de tots els qui, amb la seva solidaritat, es fan continuadors de l'esperit de la Mercè». (C.C.)

Fotos: Agustí Codinach

Mons. Jaume Pujol, durant l'homilia.

Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir l'Eucaristia.

Sant Feliu de Llobregat

Mons. Agustí Cortés inaugura el 125è aniversari de presència mercedària a Sant Feliu

■ El prelat presideix a la catedral l'Eucaristia solemne del dia de la Mercè

M. LUISA CARRIÓN, MARE GENERAL DE L'INSTITUT DE RELIGIOSES DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ

«La Mare de Déu de la Mercè ens empeny a tirar endavant»

—Com valora aquests 125 anys de presència a Sant Feliu de Llobregat?

—Només sé que ens hem sentit molt estimades i molt recolzades per tot el poble de Sant Feliu. Amb el desig de portar l'educació cristiana sota el carisma mercedari hem sentit molta joia, tot i que també dificultats, al llarg d'aquests anys. Ens sentim com en família, en íntima comunió fraterna amb tothom.

—Què destacaria de tots aquests anys?

—L'inici va ser complicat. Volien que vinguéssim, perquè ens coneixien a través de Martorell, on tenim un altre col·legi, però no va ser fàcil. Semblava que vindrien altres germanes, però al final les coses es van solucionar.

En 125 anys d'història hi ha hagut dificultats de tota mena, sobretot quan es va haver de buscar un nou lloc per acollir la demanda creixent d'alumnes. Aquesta dinàmica va canviar amb la disminució de la natalitat i vam viure amb pena la possibilitat de tancar. La veritat és que començant per les mateixes autoritats sempre ens van donar ànims, i el perill va passar. Totes aquestes circumstàncies han estat viscudes segons l'esperit de la nostra fundadora, la qual deia: «Sé i confio que Déu i la nostra Mare proveiran.» La princesa de Barcelona continua present i ens empeny a tirar endavant.

—Creu que s'ha aconseguit imprimir carisma mercedari a la ciutat?

—Jo diria que sí. Tenim molt suport per part del professorat, dels pares, dels alumnes... Fins i tot hem tingut vocacions nascudes a Sant Feliu. El nostre carisma alliberador és molt d'aquest temps. La llibertat és una cosa que ens hauria de cridar a tots al compromís.

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— El bisbe de Sant Feliu ja exerceix com a tal. El 24 de setembre passat, festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, va presidir a la catedral de Sant Llorenç la primera cerimònia solemne a la seu episcopal des de la seva presa de possessió. Va ser amb mo-

Amb una bonica imatge de la princesa de Barcelona presidint el presbiteri, la família mercedària de Sant Feliu es va donar cita el 24 de setembre passat a la nova catedral de Sant Llorenç per iniciar plegats la celebració dels 125 anys del col·legi Mare de Déu de la Mercè. Alumnes, professorat, pares, congregacions religioses, fidels de la ciutat i un bon nombre de capellans es van congregar multitudinàriament al voltant de l'altar per donar gràcies a Déu per tants anys de presència religiosa i educativa a Sant Feliu.

En la seva primera cerimònia solemne a la catedral després de la seva presa de possessió el bisbe Agustí Cortés va rebre els assistents amb una invitació acuciant: «Avui ens apleguem per mirar agraïts una història que ja dura 125 anys.» «Al llarg de 125 anys —va afirmar adreçant-se a tota la família mercedària— estic segur que heu experimentat un amor de Déu molt concret. Això us ha convertit en Església educativa, que és la que comparteix feina, esforç, fe... Avui podeu dir que sou una família molt unida.»

Sota la mirada atenta dels assistents, expectants davant de la novetat que representa tenir un bisbe propi, Mons. Cortés va centrar l'homília en allò que ell mateix va denominar l'amor educatiu: «Educar és estimar, i qui educa, estima.» I va afegir: «El vostre passat, present i futur ha de ser passat, present i futur d'amor educatiu.» El bisbe de Sant Feliu va destacar que «l'amor educatiu és amor concret, un amor a l'estil de Maria, a la qual vosaltres teniu per Mare ben propera». «Al mateix temps

tiu dels 125 anys de presència a Sant Feliu de l'Institut de Religioses de la Mare de Déu de la Mercè, i el seu col·legi, gairebé al complet, es va desplaçar fins a la catedral per celebrar l'efemèride. Els actes celebratius de l'aniversari continuaran al llarg de tot el curs.

Mons. Cortés va presidir la seva primera cerimònia solemne a la catedral després de la presa de possessió.

—va matisar— estimar és posar-se també en el lloc de l'altre i obrir la seva vida a un futur més enllà del que coneixem. Un bon educador ha d'acompanyar en la recerca d'aquests nous horitzons. Ha de donar esperança.

Educació cristiana i alliberadora

L'Institut de Religioses Mercedàries de la Mare de Déu de la Mercè es va veure representat a la cerimònia per un bon nombre de religioses, procedents també de comunitats d'altres diòcesis, entre les quals hi havia la seva mare general, M. Luisa Carrión. En unes emotives paraules de benvinguda, aquesta va animar tots els presents a «donar gràcies a Déu, a la nostra mare la Mare de Déu i a tots els qui durant aquests 125 anys han col·laborat en aquest projecte d'educació cristiana, redemptora i alliberadora».

Les religioses mercedàries van ar-

ribar a Sant Feliu de Llobregat el 28 d'octubre del 1879. D'aleshores ençà la seva presència a la ciutat s'ha anat consolidant i amb el pas dels anys fins i tot s'ha obert una residència de religioses grans. També col·laboren en diversos projectes de reinserció i ajuden activament en les dues parròquies —una d'elles ara catedral— de la ciutat. Des del col·legi de la Mare de Déu de la Mercè s'ha afavorit una educació integral a tots els nivells: intel·lectual, social, psicològic i religiós. Com asseguren les religioses a la carta que han fet arribar a tots els exalumnes, «han estat 125 anys obrint camins, adaptant-nos als diferents canvis tecnològics, humans, socials, culturals, estètics...». «Continuarem treballant —afegeixen— per mantenir sempre l'esperit d'amor i de servei, de llibertat i de senzillesa que va promoure tan confiadament la nostra fundadora, Lutgarda Mas i Mateu.»

Samuel Gutiérrez

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

La parròquia de Sant Just impulsa sessions obertes sobre temes d'actualitat

SANT JUST DESVERN.— La darrera iniciativa del consell pastoral de Sant Just Desvern consisteix a oferir a tothom qui vulgui diverses sessions obertes sobre temes d'actualitat. Amb la col·laboració estreta de Mn. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, les tres trobades que ja s'han programat per als tres darrers divendres d'octubre tractaran temes tan interessants com *El Codi Da Vinci*, la ciència i Déu i la fragili-

tat de l'ésser humà davant del dolor i de la mort. La sessió que tractarà sobre ciència comptarà també amb la presència de David Jou, catedràtic de Física a la UAB i poeta.

Les sessions obertes impulsades des de la parròquia de Sant Just tindran lloc els dies 15, 22 i 29 d'octubre, a partir de les 21.30 h, al centre «La Vagoneta» de Sant Just Desvern (Pl. de la Pau, tel. 934 705 006). (C.C.)

Barcelona

Inici del fòrum «Joves, religiositat i evangeli»

BARCELONA.— Crear un espai de reflexió teològica i pastoral sobre la sensibilitat religiosa actual i el repte de l'evangelització en el món juvenil és el principal objectiu del fòrum *Joves, religiositat i evangeli*, així com suggerir itineraris de pastoral juvenil en l'actual context sociocultural.

La primera de les trobades d'aquest segon curs és el dia 6 d'octubre, a l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco de Barcelona (Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1), de 19.30 a 21 hores.

Els conferenciants convidats enguany són Francesc Torralba, professor de la Universitat Ramon Llull (Barcelona): *Els joves davant la frustració i el sofriment* (01/12/2004); Toni Comín, professor d'ESADE: *Joves cristians i política* (07/06/2005); Jaume Flaquer, professor del Centre Teològic Salesià Martí-Codolar, i Teresa Losada, directora de la Fundació Bayt Althaqfa: *Aproximació al Déu de l'islam* (12/01/2005); Gaspar Mora, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya: *Els joves davant la família i d'altres models* (03/11/2004); Armand Puig, director de l'ISCR Sant Fructuós (Tarragona): *El Jesús històric en l'evangelització dels joves* (16/02/2005); Quim Cervera, director del Centre d'Estudis Pastoral: *Joves i Església: realitats i reptes* (13/04/2005); Josep Sols, professor de la Universitat Ramon Llull: *Els joves en una societat intercultural: realitats i reptes educatvopastorals* (06/10/2004); Elena Andrés, professora de Música i Religió i col·laboradora a la Cova de Sant Ignasi (Manresa): *Els joves davant el silenci i la meditació* (16/03/2005); Miguel Ángel Calavia, director de l'ISCR Don Bosco (Barcelona): *El llenguatge religiós: crisis i reconstrucció* (11/05/2005).

El fòrum *Joves, religiositat i evangeli*, que és obert a totes les persones interessades en aquest camp, es complementa amb informació regular sobre la situació del jovent a Europa, un curs anual d'Actualitat Pastoral (CAP) ofert cada any sobre un tema monogràfic (1 crèdit) i la publicació trimestral *Joves i Evangeli: Propostes de Pastoral de Joventut*, que es pot trobar a les principals llibreries de Barcelona. (C.C.)

Festa de la Mare de Déu del Roser

BARCELONA.— L'església conventual de la Mare de Déu del Roser, dels Pares Dominics, al carrer Ausiàs Marc, 54, de Barcelona, acollirà un tridú en honor de la seva patrona durant els dies 7, 8 i 9 d'octubre. L'horari dels cultes és: a les 19.15 h exposició del Santíssim, res meditat del Rosari, benedicció amb el Santíssim, i a les 20 h celebració de l'Eucaristia presidida pel P. Evelio José Ferreras, dominic. (C.C.)

Trobada de delegats de Joventut d'Espanya, responsables i joves

TIANA.— Del 8 al 12 de setembre, a l'antic Seminari Menor de La Conreria (Tiana) va tenir lloc una trobada de delegats de Joventut de les diòcesis d'Espanya. Enguany i com a experiència del treball quotidià es va convidar un grup de joves de cada diòcesi.

Una de les jornades de treball que es va emmarcar en la trobada va tenir lloc el 10 de setembre a Montserrat. El treball a fer partia del document *Mirada nova*, elaborat pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears, elaborat l'any 2002. Arran d'aquesta proposta i en record de Rosa Deulofeu, la delegada de Joventut de Barcelona desapareguda el 5 de gener passat, va tenir lloc la presentació de l'edició castellana del seu

El prior de Montserrat va donar la benvinguda als participants.

llibre, *El somriure de la fe*.

A la tarda va tenir lloc la reunió de delegats i, posteriorment, la trobada de joves participants amb els monjos de la comunitat benedictina a la porteria del monestir. (C.C.)

**Centre d'Estudis Pastoral
de les diòcesis catalanes**

Curs 2004-2005

Amb l'esperit

**d'en
Pere Tarrés**

Curs D'INICIACIÓ a la pastoral
als arxiprestats de:

LA TORRASSA-COLLBLANC, i
SANTS-LA MARINA,
de l'arquebisbat de Barcelona;

SABADELL CENTRE,
del bisbat de Terrassa;

LES GUILLERIES-CONGOST,
del bisbat de Vic;

MONTSERRAT,
del bisbat de Sant Feliu.

Curs D'APROFUNDIMENT:

LEGIÓ DE MARIA,
de l'arquebisbat de Barcelona
i

ARXIPRESTAT DEL RIPOLLÈS
del bisbat de Vic

CURSOS BÍBLICS: ANTIC I NOU TESTAMENT

Els dimarts i dijous d'octubre a juny.

Cursets d'ESPIRITUALITAT

Tallers sobre IMMIGRACIÓ, FESTA DOMINICAL i SIGNES DELS TEMPS.

Jornades de FORMACIÓ I ANIMACIÓ PASTORAL.

Aula de MEMÒRIA PASTORAL.

Informació i inscripcions:
CEP

Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona

Tel. 933 174 858. Fax 933 025 109 - E-mail: cep@altec.com.es

El Meeting de Rimini

El moviment Comunió i Alliberament celebra els 25 anys de la seva trobada

RÍMINI.— Del 22 al 28 d'agost es va celebrar a Rimini (Itàlia) la 25a edició del «Meeting per a l'Amistat entre els pobles», la manifestació cultural més significativa d'aquest tipus a Itàlia i potser a Europa. La idea va néixer fa una mica més de 25 anys, el 9 d'agost del 1979, a una pizzeria de

Rimini, on set amics que seguien l'experiència del moviment eclesial Comunió i Alliberament van tenir la idea d'aquest esdeveniment estiuenc com a lloc de trobada i de diàleg amb tots, amb la consciència que Crist és el criteri de judici fonamental del cristià i fa interessants totes les coses.

Moltes coses han passat en aquests 25 anys des que es va iniciar el Meeting de Rimini. Aquesta trobada cultural ha comptat amb la participació de personalitats de tot tipus: des del papa Joan Pau II («Construïu sense cansar-vos la civilització de l'amor. Trebal·leu-hi, pregueu-hi, patiu-hi») al president de la República Italiana, el Dalai Lama, la Mare Teresa de Calcuta, Lech Walesa, i nombrosos caps d'estat i de govern. Personalitats de diferents religions, partits, corrents de pensament, artistes... Tots se senten «a casa» quan van al Meeting.

Perquè el Meeting és i vol ser un punt de trobada, de diàleg veritable amb tothom. I el veritable diàleg no significa renunciar a una mica de la meua veritat per acollir la de l'altre —això seria ideològic—, sinó deixar-se provocar per la veritat de l'altre, per anar més a fons de la veritat que visc; sense cap pretensió sobre el seu canvi, però conscient de la comuna humanitat i de la riquesa que Crist és per a tot home.

Com a exemples concrets del Meeting d'enguany, el periodista musulmà Imad El Atrache, responsable d'Exterior de la Cadena Al-Jazeera, ha dit: «A la trobada amb el moviment m'he fet més musulmà», perquè ha après a fer quotidiana la seva fe; i el budista Wakako Saito: «La nostra amistat ha estat un regal gran del Misteri... Ells eren cristians, però des del meu punt de vista budista són persones que cerquen la il·luminació.» La trobada no és entre «cultures» o religions, sinó entre persones (per això el nostre Fòrum de les Cultures no ha deixat de ser una «operació intel·lectual»). «Quan penso en l'Islam, no puc no pensar en el meu amic Imac —ha insistit l'escriptor catòlic L. Doninelli—, perquè l'amistat no és el final d'un camí, sinó el seu començament, perquè aquí es revela dramàticament el Misteri.»

La connexió en directe amb Castelgandolfo va aixecar gran expectació.

Més de 700.000 assistents han participat al Meeting.

Es tracta d'estar disposats a caminar, perquè, com diu el tema d'aquest any, «el nostre progrés no consisteix en la presumpció d'haver arribat, sinó en tendir contínuament a la meta». Aquesta frase de sant Bernat expressa bé la dinàmica del progrés cristià, perquè afirma, d'entrada, que el progrés existeix —contra el nihilisme dominant que nega el sentit de la realitat i de la història—, però que el final del camí no és a les nostres mans, és fora de la nostra mesura.

Viure és començar sempre, deia C. Pavese. Tendir a la meta significa aprofundir sempre el seu origen, no allunyar-s'hi. La meta infinita però assolible (i coincideix amb l'origen), gràcies a Aquell que és Camí, perquè és Veritat i Vida: en podem fer experiència, tenim un camí sobre el qual avançar amb esperança. El cardenal patriarca de Venècia Mons. Angelo Scola va desenvolupar precisament aquest tema a la conferència central del Meeting (vegeu quadre).

Missatge del Papa

El primer dia es va iniciar amb la celebració de la missa presidida pel bisbe de Rimini, al final de la qual es va llegir el missatge personal del Papa —el suport del qual no ha mancat mai en aquests anys— i es va fer una connexió en videoconferència amb ell des de Castelgandolfo, molt emotiva. Durant la connexió els més de 10.000 participants van cantar *Povera Voce*, la cançó més significativa de la història de Comunió i Alliberament (CA). El Papa va subratllar en el seu missatge: «La violència amb la qual l'home intenta fer-se l'amo d'allò veritable i d'allò just, reduint-los a valors dels quals ell pot disposar lliurement, sense reconèixer cap límit que no siguin aquells fixats i contínuament superats de la possibilitat tècnica.» «Per al

L'èxit del Meeting no hauria estat possible sense la inestimable col·laboració dels voluntaris.

, cultures en diàleg

s internacional

El cardenal Scola aposta per «tendir continuament a la meta»

A l'Auditori ple a vessar, amb un bon nombre de cardenals en primera fila, Mons. Angelo Scola, patriarca de Venècia, va desenvolupar el lema d'enguany: «El nostre progrés no consisteix en la presumpció d'haver arribat, sinó en tendir continuament a la meta.» La mateixa Bíblia, des de la primera lletra, indica la història com un camí que el Pare ens crida a recórrer. L'energia que posa en moviment el nostre «jo» és el desig de felicitat. Però el títol indica el risc de la presumpció d'haver arribat. L'home europeu no pot no reconèixer la feblesa en la qual es troba —«som homes de palla», deia el poeta anglès Eliot—, sembla que marxem sense moure'ns del lloc, sense saber on anar. Això passa per una reducció ideològica de la idea judeocristiana de progrés: oblidant en una cantonada el Pare, l'home ha intentat fer-se l'amo absolut de les coses i de la realitat. La idolatria —la reducció del Déu transcendent a alguna cosa a la nostra mida, manipulable o controlable per nosaltres— és un risc sempre a l'aguait a totes les religions i l'enemic més gran del veritable sentit religiós. Aquest té necessitat de reconèixer que la meta ens és donada, i l'accés a ella se'ns dona gràcies a l'esdeveniment gratuït de la creu de Crist. La meta és així a l'abast de la nostra llibertat. Per això el cristianisme és el factor més gran de progrés.

cristià el misteri de l'ésser és inesgotable per la recerca humana», va afegir.

De manera particular s'ha tractat al Meeting d'enguany l'existència de comunitats cristianes a diferents països del món que són atacats de forma despietada, des de l'Iraq a Terra Santa, des del Paquistán al Sudan. En una de les trobades, Mons. S. Warduni, bisbe auxiliar de l'Església caldea de Bagdad, va demanar amb dramàtica insistència ajudar els cristians iraquians, denunciant el clima de constant inseguretat que domina l'Iraq.

Entre les intervencions «episcopals» de la trobada va destacar també la de Mons.

Sean P. O'Malley, arquebisbe de Boston, qui va parlar de l'«amnèsia espiritual» d'Occident, on l'oblit de Déu fa oblidar la nostra mateixa identitat. «A Amèrica no manca fe, sinó que sobra credulitat», va afirmar també. I va afegir: «Els fonaments de la democràcia són culturals, abans que polítics o legals: la democràcia creix on la gent té un sentiment profund de comunió i està disposada a fer sacrifici en ares del bé comú.»

El testimoni d'un dels primers membres de CA, Pigi Bernareggi, estudiant del Liceu Berchet als anys 50, que ara fa 40 anys que és missioner al Brasil, ha servit de commemoració als 50 anys de CA. Bernareggi va criticar la cultura dominant de llavors: «La discussió era la forma normal de relacionar-se. Les idees eren totes bones i dolentes alhora... Se sabia cada vegada més de cada vegada menys coses... fins saber "tot" del "no-res". Però al nostre grup no era així, el valor del món era el poder, el nostre era el servei. No érem competidors, sinó germans. L'important no era el que feies, sinó la persona com a tal.»

Un interès especial ha despertat el pare Julián Carrón, un sacerdot d'Extremadura que exerceix des de fa anys com a teòleg a la Facultat de San Dámaso de Madrid, que ha estat nomenat per don Giussani —fundador de CA— a compartir la responsabilitat de guia del moviment arreu del món.

Fe i cultura

L'espectacle inaugural del Meeting va tenir com a protagonista el nostre estimat Josep Carreras —ja va venir fa 12 anys—, qui va declarar: «Quan em van demanar tornar-hi, vaig dir que sí sense pensar-ho... En aquest món on la violència i l'odi estan a l'ordre del dia, la música pot ajudar les persones a reflexionar, pot ser un instrument de diàleg... Canto per donar esperança.» Cada nit hi havia cants amb entrada lliure al Meeting, des de brasilers a napolitans.

Altres trobades van consistir en l'escolta guiada de música. Va ser fantàstic escoltar la 5a Simfonia de Beethoven explicada com la dinàmica de la contradicció que ell vivia en la seva vida, entre la grandesa com únic horitzó adequat a la naturalesa de l'home (representat pels moviments en Do major) i la consciència de la nostra limitació, el drama de ser sempre inadequats respecte a l'ideal (moviments en Do menor). Aquest dilema es resol no negant la nostra vocació a la grandesa inabastable, sinó reconeixent la intervenció en la història d'un factor nou (IV moviment, sense solució de continuïtat amb el 3r), que marca el pas de l'infern de la resignació al miracle de la resurrecció, fins a la solució de tot el drama (i acaba en Do, ni major ni menor: tot és signe del mateix drama). Reconeixes Beethoven com a germà gran en la recerca de la veritat i de la unitat d'ells mateixos.

En aquesta edició del Meeting han participat vuit ministres del govern italià, a més del secretari del sindicat obrer CGIL (comunista). S'han tractat els temes més vius del debat actual, des de la pau al terrorisme, l'Iraq, Sudan, la relació amb l'Is-

Nadia Mantovani, exBrigada Roja.

Trobada amb dues exterroristes

Francesca Mambro, exterrorista feixista dels NAR, i Nadia Mantovani, exBrigades Roges, van donar durant el Meeting testimoni del seu passat, fet d'ideals mal entesos (una parla més de la veritat, l'altre de la justícia) i d'errors, reconeguts ara gràcies també a la reflexió en 20 anys de presó i a la mà amiga que els ofereix la gràcia d'una nova ocasió. «Una altra oportunitat» era el títol de la trobada.

Fa 25 anys s'haurien matat, aquí han arribat a abraçar-se: han vingut aquí no per l'organització, sinó per l'amistat amb un periodista. «Aquí he estat acollida, he sentit amistat: continueu així, és el camí just.» «La ideologia simplifica tot, divideix la realitat en bons i dolents, no serveix... He trobat els familiars de les víctimes, les nostres o dels altres: tots et pregunten per què? I tu mires d'explicar la bogeria teva i col·lectiva d'aquells anys, t'has de posar en joc... Convisc amb el dolor que he provocat: avui també és el meu.» «El problema del terrorisme és l'arrogància, el furor ideològic: un túnel sense sortida.» «Sóc aquí perquè el nostre dolor no es perdi.» Quin missatge més bo als terroristes d'aquí?

Jo, que vivia a Itàlia en aquells anys de bogeria i de plom, he de reconèixer que el cristianisme és l'única realitat que no censura el mal, que és capaç de mirar-lo a la cara: perquè sabem que tots som capaços de fer-ho. Per això és capaç de tendir la mà i oferir una amistat sincera a qui reconeix haver-se equivocat. Una trobada emblemàtica del que el Meeting és i vol ser: un gest d'amistat real. L'home és més gran del mal que pot fer.

lam, la immigració, el problema de l'energia —amb especial interès per l'hidrogen—, la família, etc.

Ha destacat per la seva significació la presència dels ministres d'Afers Exteriors israelià, Silvan Shalom, i palestí, Nabil Shaat, sota la presidència de l'homòleg italià Franco Frattini. Evidentment no ha estat fàcil —la pau mai no ho és—, i ni tan sols s'han saludat, però el simple fet d'acceptar asseure's en la mateixa taula a dialogar és un miracle en aquest moment.

Constitució europea

El Meeting, en un comunicat oficial, ha pres posició contra l'actual projecte de Constitució Europea, no evidentment per estar contra Europa, sinó per la greu reducció i insuficiència del plantejament proposat, que no només censura l'origen i la identitat mateixa d'Europa, negant les seves arrels cristianes, sinó que oblidat la centralitat de la persona i dels seus drets (l'«ADN» d'Europa): la llibertat personal,

la subsidiarietat, els límits de la recerca científica, a favor d'una Europa dels mercaders, reduïda a la seva dimensió econòmica. Per això es demana la millora d'aquesta Constitució i la possibilitat de pronunciar-se en un referèndum.

La magnitud d'una trobada com el Meeting fa que ens deixem moltes coses en el tinter. Són tantes les experiències condensades en una setmana que donaria per a molt... Amb tot l'any per endavant per recuperar els temes i anar assumint-los, l'organització de la trobada ja prepara el Meeting de l'any proper. El lema de l'any vinent serà «La llibertat és el do més gran que els cels hagin donat als homes», extret del *Quixot* de Cervantes. Reprendrà un tema molt estimat per don Giussani, que posa la llibertat com a fonament mateix de qualsevol acció educativa. Fa anys va dir: «Preneu-nos tot si voleu, envieu-nos enllà nus: però no ens treieu el dret d'educar.»

Giorgio Chevallard

Membre de Comunió i Alliberament

Mallorca

El bisbe col·loca la primera pedra d'un nou temple a Can Picafort

■ El nou temple, dedicat a la Mare de Déu de l'Assumpció, es construirà al número 3 de l'avinguda dels Anglesos

SANTA MARGALIDA.— El bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, va beneir el dia 10 de setembre la col·locació de la primera pedra d'un nou temple a Can Picafort (Santa Margalida). La cerimònia va comptar amb la presència de diverses autoritats locals i eclesiàstiques; entre elles, el batlle de Santa Margalida, Antoni del Olmo; el vicari general, Mn. Andreu Genovart; el vicari episcopal d'Assumptes Econòmics, Mn. Joan Servera, i el rector de la parròquia de Can Picafort.

També va acudir a l'acte el conseller d'Interior del Govern balear, en representació de les autoritats autonòmiques, i els exconsellers de Turisme, Celestí Alomar i Jaume Cladera. Precisament aquest darrer va ser l'encarregat de fer el discurs previ a la col·locació de la primera pedra. Cladera va destacar que un temple parroquial, juntament amb el cementiri i l'Ajuntament, són «elements constitutius d'un nou poble». Durant la seva intervenció, va fer un repàs dels fets que s'han esdevingut d'ençà que es va endegar el projecte d'ampliació del temple existent.

Seguidament, autoritats i més de 200 veïns de la localitat es van dirigir al lloc on es col·locaria la simbòlica pedra. El bisbe va enterrar una revista local, diverses monedes i tres diaris del dia 10 de setembre.

Acabat l'acte, Mons. Jesús Murgui va presidir l'Eucaristia al pati parroquial. En ella participaren activament els joves picaforters, la coral i la banda de música de Santa Margalida.

El bisbe va enterrar tres diaris del dia, una revista local i diverses monedes.

Celebració de l'Eucaristia al pati parroquial de l'actual temple.

«La nova església també comptarà amb un campanar de 26 metres d'alçada»

El prelat va destacar que l'acte de col·locació de la primera pedra d'un temple sempre és una bona notícia, perquè és «símbol d'una Església que creix i que acompanya la gent». Es va fixar també en les referències significatives de la celebració, que parla de Jesucrist com a pedra angular de la seva Església, i de tots els cristians de la comunitat com a pedres vives.

Les obres de construcció de la nova església, que començaran en breu, es bastiran damunt d'un terreny de 7.980 metres quadrats, situat just darrere de l'actual temple. Tal com va explicar l'arquitecte, Francesc Villalonga, l'edifici constarà de dues plantes d'aproximadament 1.000 metres quadrats cadascuna. Per a tal edificació s'aprofitarà el desnivell del terreny, que permetrà la construcció d'un semisoterrani. Aquesta planta polivalent s'utilitzarà per a diferents activitats juvenils, socials i lúdiques. La nova església també comptarà amb un campanar de 26 metres d'alçada.

L'església actual de Can Picafort ocupa un petit local construït durant la dècada dels anys seixanta. Actualment, el creixement

de la població, unit a uns fluxos turístics importants, ha obligat la diòcesi a respondre amb uns serveis nous. De fet, el local on s'oficien les celebracions religioses té una capacitat màxima per a 100 persones, xifra del tot insuficient per acollir els més de 400 fidels que acudeixen els dissabtes i els diumenges a missa durant l'estiu. Per aquesta raó, el rector s'ha vist obligat a fer les celebracions dins del pati parroquial. La construcció del nou edifici solventarà aquesta manca d'espai.

Les obres tenen un cost total d'1.150.000 euros, sufragats en bona part per les aportacions dels feligresos de Can Picafort.

Cristina Sánchez

La parròquia de Santa Maria de Sa Coma es consagra al culte

SA COMA.— El poble de Sa Coma compta ja amb un temple consagrat al culte. El dia 11 de setembre passat, el bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, es va desplaçar a la localitat llorencina per consagrar al culte la nova església de Santa Maria de Sa Coma. L'acompanyaven el rector de la parròquia de Sa Coma, Mn. Francesc Munar, i el vicari, Mn. Àngel Reigades. L'Eucaristia va estar amenitzada pel cant de les corals de Sant Llorenç, Son Carrió i S'Illot.

La consagració del nou temple s'emmarca en les festes patronals de Sa Coma, que es van celebrar del dia 7 al dia 12 de setembre.

El temple va ser beneït per l'administrador diocesà de Mallorca, Mn. Andreu Genovart, quan la diòcesi es trobava en situació de seu vacant. D'aleshores ençà, el temple es trobava obert al culte, i es va instaurar el 12 de setembre

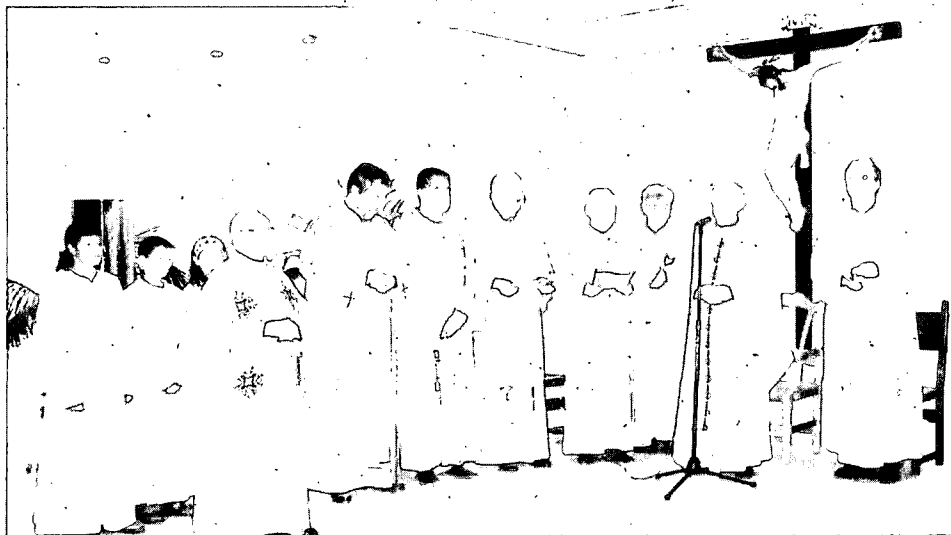
com a dia festiu a la localitat. Es tracta d'una construcció de 577 metres quadrats, més 77 metres de porxo. El bisbe va

aprofitar l'ocasió per felicitar els capellans i la comunitat en general que ha dedicat temps i esforç per tal de dur endavant el projecte d'un nou temple. Així mateix, va tenir un especial record per tots els preveres que tracten de cuidar i de restaurar les esglésies, santuaris o capelles: «Tots ells fan un esforç i un treball impagable per construir o adequar els temples per al culte.»

El temple que s'ha consagrat recentment va néixer com a resposta a un nucli turístic en progressiu augment: «A noves necessitats de creixement, la diòcesi respon amb nous serveis i noves presències», va afirmar el bisbe de Mallorca.

Sa Coma neix com a destinació turística als anys vuitanta, quan es van començar a construir els primers hotels, apartaments i segones residències. Des de llavors fins avui ha anat i continua creixent de forma controlada amb un pla de creixement urbanístic.

El nou temple ha suposat una inversió total de 643.000 euros. (C.S.)

Imatge d'arxiu de la benedicció de l'església de Sa Coma.

Vic

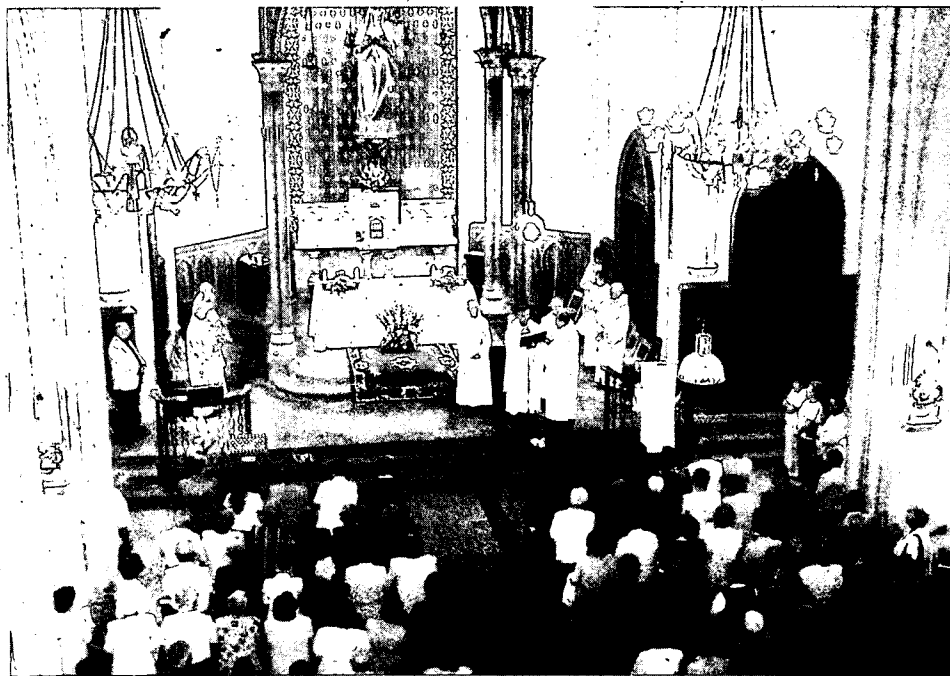
Benedicció dels nous locals parroquials de la Soledat d'Igualada

■ Mons. Romà Casanova va presidir una solemne Eucaristia

IGUALADA.— La parròquia de la Mare de Déu de la Soledat d'Igualada va rebre per primera vegada la visita del Dr. Romà Casanova, bisbe de Vic. Va ser amb motiu de la festa patronal i de la inauguració dels nous locals parroquials, el dissabte dia 18 de setembre.

El Dr. Casanova va presidir a darrera hora de la tarda un solemne ofici acompanyat de Mn. Salvador Mundó, arxiprest de l'Anoia-Segarra; de Mn. Josep Massana, rector de la parròquia; de Mn. Joan Valls i de Mn. Joaquim Font, antics rectors de la Soledat; i del grup de sacerdots que col·laboren habitualment en les tasques parroquials. En l'homilia el prelat diocesà va glossar la figura de Maria. La part musical va ser a càrrec del Cor Parroquial de Santa Maria, dirigit per Coni Torres, que en acabar va interpretar els *Goigs de la Mare de Déu de la Soledat*.

Mn. Josep Massana va agrair la correspondència dels fidels —el temple era ple de gom a gom— i es va fer ressò de l'esforç i de la col·laboració aconseguits per portar a terme els nous locals parroquials que va posar al servei de la ciutat. Hi va ser present en representació municipal el tinent d'alcalde d'Urbanisme, Antoni Pàmies.

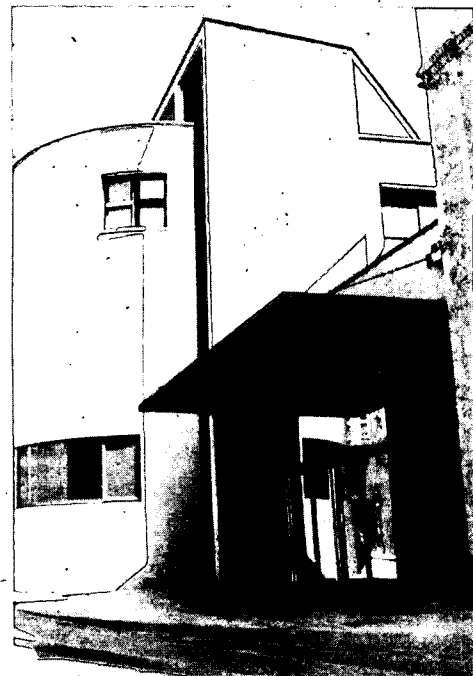

Mons. Casanova va presidir la celebració eucarística.

El bisbe de Vic va beneir també les noves dependències, que estan situades a l'edifici annex al temple. Aquestes acullen la nova casa rectoral, el despatx parroquial, i sales per a les habituals activitats eclesials: reunions, catequesi, conferències, exposicions, etc. Un ascensor facilita l'accés a les diferents plantes de l'edifici. Cal remarcar la recuperació d'un antic i

artístic vitrall que s'ha situat a l'entrada. Aquestes obres van ser impulsades per Mn. Joan Valls, posteriorment continuades per Mn. Joaquim Font, i acabades sota la regència Mn. Josep Massana, gràcies al llegat de la feligresa Pepita Torras.

L'immoble que ocupava l'antiga rectoria és ara propietat de l'Ajuntament d'Igualada, que l'està enderrocant per tal

Façana dels nous locals parroquials.

de construir-hi pisos per a joves.

Deixem també constància de la celebració el dimarts precedent, festa titular de la parròquia, d'una solemne concelebració eucarística en honor de la Mare de Déu de la Soledat, amb carfants a càrrec de l'esmentat Cor de Santa Maria d'Igualada.

Leonard del Rio

LLEIDA

Mig miler d'immigrants s'apleguen en una Eucaristia a l'església de Sant Joan

LLEIDA.— La magnífica església neogòtica de Sant Joan, en ple centre de la ciutat de Lleida, va aplegar el diumenge 26 de setembre passat més de mig miler d'immigrants que professen la religió catòlica, per celebrar amb una Eucaristia la Jornada de les Migracions.

Immigrants procedents majoritàriament de països de l'est com Romania i Ucraïna, així com subsaharians i hispano-americans, van omplir l'església de gom a gom, tot responent a la convocatòria del nou secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, dirigit per Mn. Joan Mora, i que portava com a lema de la jornada «Iguals o diferents, en pau».

L'Eucaristia, molt viva i participativa, va ser presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pels mossens de la parròquia: Mn. Josep Miarnau i el rector, Mn. Joan Mora, i pels dos sacerdots romanesos de la diòcesi d'Iasi, Leonard Diac i Mihai Diac. Aquest darrer acaba d'incorporar-se a la diòcesi de Lleida, per ajudar en l'atenció espiritual dels seus compatriotes.

El bisbe Ciuraneta, en la seva homilia centrada en la Jornada de les Migracions,

va qualificar aquesta realitat com un problema que té la seva causa en la injusta distribució dels béns de la terra. En aquest sentit el prelat va convidar tothom a obrir-se a les necessitats dels altres i a escoltar el clam d'una justícia social més gran.

Mons. Ciuraneta va dir als immigrants que l'Església de Lleida vol ser acollidora i desitja contribuir a la defensa dels drets dels immigrants. És per això que s'acaba de constituir l'anomenat Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, perquè, amb paraules del mateix bisbe, «a l'Església li escau una especial preocupació perquè tots els seus fills, també els qui han hagut d'emigrar al nostre país, rebin l'ajut necessari per poder cultivar la seva pròpia dimensió religiosa».

El bisbe va fer especial esment a la tasca de Càritas, com és la d'atendre les necessitats materials dels immigrants, tot aclarint que el nou secretariat atindrà més la dimensió pastoral, alhora que va convidar els immigrants a aprofitar els mitjans «per progressar, no solament materialment sinó espiritualment».

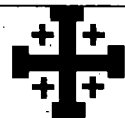
Un moment emotiu va ser el de les ofrenes, quan representants de diversos pa-

isos van apropar a l'altar tipus de pa diferents i una ampolla de vi d'Ucraïna, tot simbolitzant el pa i el vi per a l'Eucaristia, que aplega els cristians d'orient a occident.

Finalitzada la celebració, al carrer de Sant Joan, davant de la façana lateral de

l'església, va tenir lloc una petita festa amb cants i música. La cloenda de la jornada va tenir lloc ja al vespre, amb un torneig quadrangular de futbol. Va quedar campió l'equip del Camerun i subcampió el de Colòmbia. (J.C.)

Viatge de solidaritat

2004

TERRA SANTA

PELEGRINATGE AL PAÍS DE JESÚS
Amb els franciscans —custodis dels Sants Llocs—

VISITAREM: Jerusalem, Betlem, Qunram, Mar Morta, Tabor, llac de Tiberíades, Natzalet, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol. regular - residències religioses
Pensió completa

DEL 23 AL 30 DE NOVEMBRE

Informació i inscripció:

Delegació de Terra Santa - c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. i fax: 932 022 757 / 932 092 388

Tortosa

Comença el curs al Seminari

■ La lliçó inaugural va versar sobre la dignitat de la vida humana

TORTOSA.— El 22 de setembre es va inaugurar acadèmicament el curs 2004-2005. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va presidir la missa de l'Esperit Sant.

A l'acte van assistir-hi autoritats civils i acadèmiques, religiosos i familiars dels seminaristes. Aquest curs estudien vuit seminaristes al Major: quatre de parròquies del bisbat i quatre de fora de la diòcesi.

En la sala de conferències, el rector, Carles García Talam, va començar l'acte parlant de la missió del Seminari tot insistent en la necessitat de formar caps de comunitat per a la diòcesi. Seguidament es va llegir la memòria del curs passat. En destaquem els següents punts: «El 26 de setembre del 2003 prenia possessió del càrrec com a nou rector Mn. Carlos García Talam. Començaren dos nous seminaristes com a vocacions de fora diòcesi. El 4 de juliol el bisbe va ordenar tres nous sacerdots.»

Aquest curs li corresponia la lliçó inaugural a Mn. Víctor-Manuel Cardona, professor de Moral i corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Tortosa. Mn. Cardona es va llicenciar a Roma en Teologia Moral i recentment ha estat nomenat rector de Camp-redó i vicari del Roser a Tortosa.

La dignitat de la vida humana

Mn. Víctor-Manuel Cardona, durant 35 minuts, va llegir el tema de la *Dignitat de la vida humana. Una aproximació a algunes qüestions actuals*. El Seminari, com sempre, ha editat la conferència, de la qual anticipem alguns pensaments bàsics.

Així, hi ha diferents concepcions an-

Un any més va quedar inaugurat el nou curs al Seminari de Tortosa.

tropològiques de la persona com el materialisme històric. En aquest sentit, Althusser és un pensador que deriva les seves tesis dels postulats marxistes de la història («Que l'home sigui subjecte de la història és un mite de la ideologia burgesa»). En el mateix corrent destaca Monod en la seva obra *L'atzar i la necessitat*: l'home és un producte natural, fruit de l'atzar..., sense cap finalitat última. L'ànima tot és matèria. En la mateixa línia hi ha els autors evolucionistes que no accepten cap moment qualitatiu de canvi.

El conferenciant es va centrar després en la concepció cristiana de la persona, partint del Gènesi 1,26: «Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres.» Déu estima l'home per ell mateix i, per tant, aquest serà capaç de conèixer i d'estimar Déu. Un Déu U i Tri que farà de la persona un ésser racional, començant per la seva esposa i pels seus fills. «La relació amb Déu que crida l'home en

Jesucrist a la vida de felicitat eterna és la raó més alta de la dignitat humana. La criatura sense Déu s'esvaeix. La vida humana és una realitat sempre oberta, no realitzada mai del tot..., és un valor únic, irrepetible i sempre prometedor, obert a la transcendència.»

El capítol segon el va dedicar a l'avortament. Va parlar de l'estatut de l'embrió humà i va concloure: «Amb la fusió dels dos gàmetes humans com a nou ésser humà comença la seva pròpia existència o cicle vital en què es realitzaran autònomament totes les potencialitats de què està intrínsecament dotat... En la seva primera forma vital conté tots els estadis posteriors. Atesa la dignitat de l'embrió humà, l'Església en boca de Joan Pau II diu sí a la cultura de la vida i no a l'avortament o cultura de la mort.»

D'altra banda, l'experimentació terapèutica, quan es fa en benefici del mateix embrió/fetus, per tal de salvar-li la vida i

Formar a favor de la vida

- 1.— Un cor bo que busqui amb sinceritat i sense por la veritat i el bé. Un cor bo que s'aparti de l'egoisme, de l'orgull. Un cor bo que, una vegada que ha trobat la veritat, s'hi adhereix sense por de les renúncies o dels canvis que hagi de fer. Conscient de la seva incapacitat per dur a terme tot això el salmista prega Déu demanant: «Déu meu, crea en mi un cor ben pur.»
- 2.— Superar el materialisme pràctic. Tancat en l'estret horitzó d'allò que és físic, l'home perd la seva dimensió vertical i és reduït a «cosa», a propietat dominable i manipulable per part d'altres.
- 3.— Reconèixer el nexse inseparable que hi ha entre veritat i llibertat. Quan s'actua «lliure» de qualsevol condició, aquesta llibertat acaba per ser la llibertat dels més forts contra els dèbils, destinats a sucumbir si es troben en el camí dels primers.
- 4.— Anunciar la sacralitat de la vida humana, prescindint de les seves condicions i de la seva qualitat, perquè la vida humana és un do de Déu i està feta a la seva imatge i semblança.

(Extracte de «Dignitat de la vida humana. Una aproximació a algunes qüestions actuals»)

en absència d'altres teràpies vàlides, hem de dir que pot ser lícita.

El conferenciant va rebre un llarg aplaudiment puig és un bon comunicador amb nervi. El bisbe Xavier Salinas el va felicitar, va animar tothom a forjar bons pastors i va declarar obert el curs 2004-2005.

J. Blanc i Bahima

URGELL

Mn. Daniel Fortuny celebra el 90è aniversari

TREMP.— El dia 14 de setembre el prevere Daniel Fortuny i Pons va celebrar el seu 90è aniversari. La festa va ser promoguda pels seus nebots i familiars.

Al matí, acompanyat dels seus nebots preveres, va presidir la concelebració eucarística a la basílica de Nostra Senyora de Valldeffors, de Tremp. En l'homília va

ressaltar l'acció de gràcies que envaeix el seu esperit en la celebració dels seus 90 anys de vida i 64 de sacerdoci. Va agrair la presència de les persones que l'han ajudat en la tasca pastoral. Després, familiars i amics van compartir la taula en un ambient alegre i íntim.

El prevere Daniel va explicar com la seva insistència li havia obert les portes de les administracions per dur a terme les tasques de restauració de temples i ermites, entre les quals destaca l'església parroquial de Llimiana. Hi assistia l'arquitecte Jordi Bonet, que va manifestar que «Mn. Daniel ha convertit runes en pedres vives i belles». Els seus nebots preveres van subratllar les dues virtuts que han presidit la tasca pastoral de Mn. Daniel: la senzillesa i la intrepidesa. Va aflorar també la caritat del pastor amb els pobres i els

malalts. Josep Font, rector de Tremp, va ressaltar l'esperit de servei del prevere nonagenari que «mai no té un no per ajudar la parròquia».

Entre els assistents destacaven els nebots del sacerdot i els companys preveres del Pallars: Tremp, la Pobla de Segur i Sort. Tots estimen i veneren Mn. Daniel.

Daniel Fortuny, nascut a Alzina de Moror el 1914, va ser consagrat prevere el 1940. Ha realitzat la seva tasca apostòlica a la Vall de Ribes, a Castellsà, a Ponts i darrerament a la Conca de Tremp. Paral·lelament a la tasca ordinària de la pastoral, s'ha distin-

Mn. Daniel Fortuny.

git en la restauració del patrimoni monumental de l'Església i en la redacció literària, particularment en la publicació del *Pas del temps*, crònica de la seva vida pastoral.

La senzillesa ha sublimat un treball que ha acostat el prevere a Déu i als homes. Amb ocasió del 90è aniversari, Antoni Fortuny ha glossat la figura del oncle: «Matiner, treballador / que des de l'hora primera / feu vere-

ma i sementera / a l'heretat del Senyor, trebal·leu amb fe i amor / temples i cors de persona; / la vostra ruta corona / brasa i caliu cap al tard; / amb un joïós Déu vos guard / celebrem l'enhorabona.» (A.M.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Urgell

Mons. Vives defensa el dret a la vida en qualsevol circumstància

■ El Principat d'Andorra va celebrar la festa de la Mare de Déu de Meritxell

ANDORRA LA VELLA.— El bisbe i copríncep episcopal, Joan Enric Vives, va fer una forta defensa del dret a la vida en qualsevol circumstància en la seva homilia de celebració de la festivitat de Meritxell, al Principat d'Andorra.

La festa va aplegar molts fidels al santuari, situat entre Canillo i Encamp, i també una nodrida representació de l'arc polític parlamentari, dels comuns i de l'executiu andorran.

Mons. Vives va parlar del sentit transcendent en moments difícils, com els que ens planteja dia a dia el terrorisme: «A Meritxell tots podem trobar resposta als nostres interrogants i estímul a la nostra vida cristiana. Maria ens diu que estímem sense fer soroll, amb disponibilitat, si volem donar sentit a la nostra vida. Siguem testimonis dels valors essencials per a un temps tan temptat pel materialisme i el secularisme, i com sofrim darrerament, sacsejat pel terrorisme que no es detura davant de res, ni a Nova York, ni a Madrid ni a l'horror d'aquesta escola de Beslan a Rússia.»

El terrorisme, una amenaça

Va afegir que el terrorisme «és una amenaça que ens ha de dur a estimar la vida i a traspasar aquest amor a les generacions joves, temptades de passotisme i de nihilisme. Entre tots hem de fer molt més perquè la vida, tota vida, sigui respectada des de la seva concepció fins a la seva mort natural». I en la seva defensa del dret a la vida va apuntar: «La vida és un do sagrat del qual ningú no es pot fer amo ni en els casos més extrems de dificultat per a una mare, ni per defensar cap causa nacional o cultural o política, per digna que aquesta pugui ser. I el dret a la vida forma un tot indivisible, que no es pot escapar en unes situacions i després voler que sigui respectat en unes altres. El dret a la vida no és una concessió que fa l'estat o que fa la societat. És un dret anterior al mateix estat i a la mateixa societat. Ni l'estat, ni la societat, ni la majoria dels votants, ni una causa per digna que sigui, poden atorgar el dret d'atemptar contra la

Mons. Vives va presidir la celebració eucarística.

Els fidels van peregrinar davant de la Mare de Déu amb devoció.

vida. Si es nega el dret a la vida, es nega també el dret a la llibertat, almenys dels éssers humans als quals es fa morir. Quant de dolor hem vist darrerament. I alhora, quin goig i quina saviesa la dels pobles, com Andorra, que volen viure i legislar-se per criteris de vida i no de mort.»

Festa nacional a Andorra

La festa de Meritxell és també la festa nacional per al Principat. Totes les botigues i serveis estaven tancats i això va facilitar un romiatge molt assenyalat al llarg de tot el dia. Famílies i visitants de diferents nacionalitats i ètnies van

fer acte de presència al santuari, en un degoteig que va trobar a la missa central de les onze del matí el seu punt culminant. Devoció i emoció es van donar cita, i en el recambró de la Mare de Déu, els pelegrins (molts van fer el viatge des d'Encamp a peu) s'anaven succeint per fer les seves pregàries i posar una llàntia a la Mare de Déu.

Es va fer la missa de primera hora del matí, amb molts veïns de Canillo i d'Encamp, i també la missa jove, especialment emotiva, com va explicar el rector custodi, Mn. Ramon Rossell, pels recents fets a Beslan. Al migdia, la festa va ser joiosa: després de l'Eucaristia es va servir coca i vi i es va celebrar una ballada de sardanes. A la tarda, va tenir lloc la missa vespertina i un concert solemne, amb interpretacions de l'Orquestra Nacional d'Andorra i els Petits Cantors d'Andorra.

M. C. Orduña

Nomenament dels nous delegats diocesans

LA SEU D'URGELL.—

El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, ha reorganitzat les delegacions del bisbat d'Urgell i ha nomenat els següents delegats diocesans per a un termini de tres anys:

- Mn. Xavier Parés i Saltor, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia.
- Mn. Pere Balagué i Bajona, delegat diocesà de Catequesi i encarregat del Catecumenat a la diòcesi.
- Mn. Josep Chisvert i Villena, delegat diocesà d'Ensenyament.
- Mn. Joan Antoni Mateo i García, delegat diocesà per a la Família i la Vida.
- Mn. Ignasi Navarri i Benet, delegat diocesà de Pastoral Vocacional.
- Mn. Jaume Vila i Serra, delegat diocesà per a la Vida Consagrada.
- Mn. Josep Chisvert i Villena, delegat diocesà de Joventut.
- Mn. Jaume Mayoral i Martí, delegat episcopal de Caritas diocesana i consiliari diocesà de Mans Unides.
- Gna. Montserrat Font i Gallart, religiosa de la Sda. Família d'Urgell, delegada diocesana de Pastoral de la Salut.
- Mn. Ramon Sàrries i Ribalta, delegat diocesà de Pastoral Penitenciària.
- Mn. Jordi Coll i Gelabert, delegat diocesà de Missions i director de les Obres Missionals Pontífiques.
- Mn. Josep M. Mauri i Prior, delegat diocesà del Patrimoni cultural.
- Mn. Jaume Vila i Serra, delegat diocesà d'Ecumenisme.
- Mn. Carles Rivas i Marra, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social.
- Mn. Ramon Rosell i Serra, delegat diocesà de Pastoral de Santuaris, Peregrinatges i Turisme.

Les delegacions diocesanes són organismes als quals el bisbe confia una tasca especial, per tal de portar a terme la tasca pastoral que com a cap i pastor de la diòcesi li pertoca. Així ho ha explicat el delegat de Mitjans al Full, i ha afegit que les delegacions són com «departaments d'acció pastoral que, sota l'autoritat i la direcció del bisbe, asseguren dins de l'àmbit diocesà les accions pastorals fonamentals i proveeixen eficaçment les necessitats espirituals dels diferents grups de fidels». (M.C.O.)

Noves de Segre s'afegeix a la celebració de la beatificació de Pere Tarrés

NOVES DE SEGRE.— El poble de Noves de Segre es va afegir el 5 de setembre passat a la celebració de la beatificació del Dr. Pere Tarrés amb una celebració eucarística i dos actes de caire ciutadà: la inauguració d'una plaça al poble amb el seu nom, i una exposició-conferència sobre les vivències del beat en terres de l'Alt Urgell i el Pallars durant la guerra civil, a càrrec de Carles Dalmau.

Dalmau va explicar durant la seva conferència que els testimonis de persones que ha pogut recollir sobre l'estada del Dr. Tarrés «parlen de la seva bonhomia i de les desgràcies d'aquella guerra», i va fer apunts sobre la seva feina tenint cura dels ferits mentre era al front de guerra i també sobre les seves estades en diversos pobles de les comarques del Pallars i de l'Alt Urgell.

A la celebració hi van assistir Mn. Jesús Castells i Mn. Ramon Vilardell, que van oficiar amb el rector, Mn. Pepé Chisvert. Després es va fer la descoberta d'una placa commemorativa i un berenar popular. (M.C.O.)

L'alcalde de Noves de Segre mentre inaugura la plaça del poble en honor a Pere Tarrés.

10^è **ràdio estel**

*Aniversari
1994 - 2004*

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

□ Barcelona 106.6
□ Tarragona 100.6
□ Catalunya Central 93.7

□ Girona 103.4
□ Tortosa 90.1
□ Garraf 96.8
□ Vic 91.3

□ Lleida 91.5
□ Cerdanya 104.4
□ Seu d'Urgell 105.0
□ Andorra 107.5

Joves

MN. JOSEP MONFORT, CONSILIARI DE LA DELEGACIÓ DE JOVENTUT DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

«El Dr. Tarrés ens fa una crida molt clara als sacerdots a ser acompanyants»

El beat Pere Tarrés va ser un apòstol dels joves. Per això, la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona no es va voler perdre l'ocasió de ser present a la seva beatificació a Loreto el 5 de setembre passat. Els més joves van viure un pelegrinatge que difícilment oblidaran.

Tot i que no el van poder conèixer personalment, Pere Tarrés no és cap estrany per a ells. La seva figura els resulta propera. Han llegit els seus escrits, han parlat amb gent que va viure amb el Dr. Pere Tarrés... Dos joves militants del Moviment Cristià de Joves (MCJ), el

Xavier Drudis i la Montse Fonoll, comparteixen amb nosaltres la seva vivència d'aquest pelegrinatge. A més del seu testimoni, comptem amb el de Mn. Josep Monfort, consiliari de la Delegació de Joventut de Barcelona i consiliari també del MCJ.

—Com es va viure aquest pelegrinatge?

—La valoració que en faig és molt positiva, tant del pelegrinatge, amb 600 pelegrins catalans, com del congrés internacional d'Acció Catòlica. Allà s'han viscut molt les ganes de tirar endavant l'Acció Catòlica. La força de l'Acció Catòlica italiana és enorme. Em va impactar la vinculació entre l'Acció Catòlica infantil, la juvenil i l'adult. Allà es va viure molt, és una gran família. L'Eucaristia amb el Papa també va ser molt especial, sobretot quan va arribar. Es va viure molt el sentit de catolicitat, no només pel Papa, sinó per tanta gent unida en un mateix ideal, en un mateix projecte. Jo, personalment, no coneixia el santuari de Loreto i he de dir que el lloc és idíl·lic, molt a prop d'Assís. És un lloc molt espiritual. A Roma, la missa d'acció de gràcies, amb els preveres de les diferents diòcesis catalanes, va ser un signe de fraternitat i de col·laboració per les ganes de tirar endavant un projecte de joventut.

—Què va suposar per als joves anar a Loreto?

—Els joves van ser una mica els grans absents per diferents raons: perquè era finals d'estiu, perquè hi havia exàmens, perquè s'havia celebrat el Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago de Compostel·la... Els dos militants del Moviment Cristià de Joves que van anar a Loreto, el Xavier i la Montse, representaven una mica els joves d'Acció Catòlica. Ells ho van viure molt positivament i molt sorpresos en veure la força de l'Acció Catòlica italiana. Allà van veure una multitud de joves molt compromesos i van

tornar amb ganes de comunicar als altres militants aquesta experiència i de tirar endavant un projecte.

—Quina és l'actualitat de Pere Tarrés?

—La gent gran d'avui són els joves que van conèixer Pere Tarrés. El van tenir com a director espiritual, com a consiliari, parlaven amb ell, recorden com era... això fa que els nostres joves sentin propera la figura del Dr. Tarrés i que el descobreixin. Han vist que el Dr. Tarrés era un jove ben normal, universitari, que parlava d'espiritualitat molt francament i d'una manera activa, tocava de peus a terra, connectava amb la gent del carrer, que es va fer sacerdot com a culminació de la seva militància... Als joves els crida l'atenció perquè va morir relativament jove, als 45 anys. Un jove catòlic d'avui el pot sentir proper perquè era un jove compromès i integrat en un moviment.

—També té molt a dir el nou beat als animadors de joves?

—Evidentment Tarrés ens parla del compromís i de la passió pels joves. Un animador que no es compromet i que no s'apassiona pels joves no és un animador. L'animador és aquell que té la passió perquè el jove vagi a més, que s'apassiona per la santedat dels joves... L'animador ha de ser aquest apassionat, aquest home de pregària que toca de peus a terra, que comunica als joves la seva passió per la fe i per l'evangelització. També cal destacar la figura de Tarrés com a consiliari. Ser consiliari és una cosa que s'ha d'aprendre. El consiliari es dona al moviment, és un acompanyant d'uns grups. L'Acció Catòlica la

Mn. Josep Monfort.

porten els laics i això no s'ha de perdre perquè li dona molta vivacitat. El Dr. Pere Tarrés ens ensenya que el consiliari és aquell sacerdot que acompanya. Ell se sentia molt consiliari. Aquesta és una figura que s'ha de potenciar en el model de sacerdot d'avui dia. El Dr. Tarrés ens fa una crida molt clara als sacerdots a ser acompanyants.

—Aquesta beatificació ajuda al jove a veure amb més naturalitat la santedat?

—Una de les coses que té l'Acció Catòlica és que fa que un jove normal i corrent, que viu la seva fe en un grup de parròquia, amb els seus companys, pugui veure la santedat com una cosa natural, que pugui viure aquesta fe amb intensitat a la universitat, a la feina, que pugui ser un ciutadà cristià i coherent. Això ho transmeten Pere Tarrés i els altres dos beats beatificats amb

ell: els laics Alberto Marvelli i Pina Suriano. El món d'avui necessita homes i dones immersos en la realitat social, amb un cristianisme ferm, convençuts... La distància entre el jove d'avui i Pere Tarrés no és tan gran.

—En quin moment es troba el Moviment Cristià de Joves?

—És un moviment jove, s'ha recomençat fa poc. Ja no estem als inicis perquè tenim al voltant de cent militants, tipus Pere Tarrés. Hi ha alguns nuclis a la diòcesi de Barcelona i a la de Terrassa. Hem fet un camí de 6 o 7 anys i ara és el moment de crear uns equips més o menys estables. Aquest moviment és una eina d'evangelització, sobretot a l'entorn de les parròquies. Tenim la primera generació de militants que s'ha començat a casar i que vol fer el pas al Moviment Cristià d'Adults. El militant no és cap rang superior ni suposa fer un compromís tan fort que espanta, com algú pot pensar. Els joves necessiten veure altres joves que, davant d'ells, en una eucaristia presidida pel bisbe, manifestin públicament el seu amor a l'Església, el seu compromís i dedicació a tirar endavant l'Església, a ser cristià cent per cent a la feina, als estudis... Això és feina de tots, no només dels militants. El jove necessita referències. Un beat com Pere Tarrés és un model de referència per als joves, però també ho és tenir davant seu un jove una mica més gran que ell i que està treballant per a l'Església. El jove necessita aquest model, a més dels models intercessors com els beats o els sants.

Rosa Maria Jané Chueca

«Podem agafar el Dr. Tarrés i el seu testimoniatge com a mestres»

Són úniques totes les anècdotes i detalls que vam compartir joves i grans; perquè el beat Pere Tarrés ens és un model de vida cristiana. Tant el pelegrinatge, la cerimònia de beatificació i la missa d'acció de gràcies van resultar especialment intenses. El Dr. Pere Tarrés ens és molt proper: el nou beat era un jove compromès de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, en l'esperit de l'Acció Catòlica. I Moviment Cristià de Joves (MCJ) és com s'anomena en alguns bisbats l'Acció Catòlica General per a joves.

Avui som molts joves que podem agafar el Dr. Tarrés i el seu testimoniatge com a mestres. Perquè nosaltres, els joves, no només compartim els seus ideals, sinó que a través dels seus ensa-

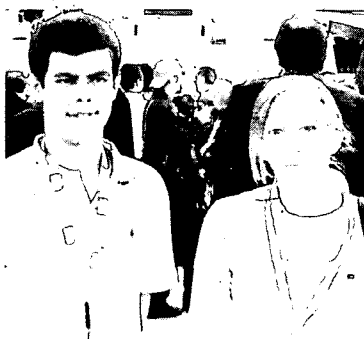
nyaments volem donar una resposta ferma i compromesa a l'Església i a la realitat quotidiana que ens envolta. Tal com ens va dir el beat Pere Tarrés: «No podem admetre les mitges tintes. És hora que els hipòcrites es treguin la careta. Aquells que al matí ho són i a la tarda no, no ens interessin, ans al contrari, ens fan nosa. L'apòstol ha de convèncer.»

I amb les seves paraules i exemple, ara més que mai, intentarem aportar el nostre testimoni, la nostra il·lusió i la nostra entrega incondicional per aconseguir una Església més jove i propera, tal com ell va somiar.

Xavier Drudis
Militant MCJ - Barcelona

«Pere Tarrés va deixar la seva petjada a l'Acció Catòlica»

Va ser molt enriquidor l'encontre d'Acció Catòlica italiana, així com també el coneixement dels altres dos beats: Alberto Marvelli i Pina Suriano, que van ser membres d'Acció Catòlica. Pere Tarrés va marcar la vida de molts joves del nostre país dels anys trenta i quaranta. Cal destacar que se'l defineix com a metge, sacerdot i evangelitzador de joves. En aquesta última faceta crec que

El Xavi i la Montse no oblidan la beatificació del Dr. Tarrés.

Pere Tarrés va deixar la seva petjada en l'Acció Catòlica catalana. Em va sorprendre la gran quantitat de gent gran que va venir des de Catalunya per la seva beatificació, perquè aleshores eren els seus joves. Dono gràcies a Déu per aquesta beatificació i que el seu testimoni ens

acompanyi en les nostres tasques pastorals.

Montse Fonoll
Militant MCJ - Terrassa

Cinema a la carta

■ La Federació Catalana de Cineclubs fa 25 anys

Us imagineu aprendre a cuinar un plat de pasta mentre es projecta la pel·lícula *El gato pardo* i un expert en cinema us comenta la relació que hi ha entre el plat i el clàssic? Iniciatives com aquesta són les que fa més d'un quart de segle que posa en marxa la Federació Catalana de Cineclubs. Representen l'amor pel cinema

i per la seva divulgació. Després de la fi de la dictadura espanyola i fins a la meitat dels anys 90 van haver de veure com any rere any s'anaven tancant els cineclubs existents i com els cinemes multisales monopolitzats pel cinema comercial els substituïen, en detriment de la qualitat i de la quantitat de pel·lícules exhibides.

A vui només queden cineclubs a Andalusia, Galícia i Catalunya. Han anat desapareixent a poc a poc. La raó ens l'ha explicat la gestora de projectes de la Federació Catalana de Cineclubs (FCC), Francesca Prats: «El cineclubisme als anys 60 i 70 era més aviat un refugi d'activitats polítiques. La gent es reunia per veure una pel·lícula però, sobretot, per parlar sobre la dictadura. Quan es va establir la democràcia els debats polítics de la gent es van traslladar a altres àmbits». Es va arribar a comptar amb 10 cineclubs a tot Catalunya, quan als 70 només a Barcelona se'n comptabilitzaven 250.

Va ser a partir del 1995, quan es van complir 100 anys de cinema, segons ens aclareix Francesca Prats, que es va fer palpable la recuperació de l'interès per part del públic de conèixer un altre cinema que no fos comercial. En aquests moments no paren de créixer els cineclubs a Catalunya. «També hi ha influït el fet que a Barcelona tinguessin i tinguin molt d'èxit les iniciatives de diversos cinemes de projectar pel·lícules en versió original subtitulada. La gent va a un determinat cinema-sabent que hi trobarà una pel·lícula que la satisfarà. Ha estat un autèntic fenomen cinèfil». La gent que no viu a la Ciutat Comtal ha volgut gaudir d'una mateixa experiència i «s'han anat espavilant per fer a la seva comarca el mateix cinema que es fa a Barcelona. Encara que sigui un o dos cops per setmana. Sense arribar a poder tenir la quantitat de pel·lícules que es projecten a la Ciutat Comtal però sense que suposi el desert

que representen els pocs exhibidors comercials independents que queden», comenta la gestora de projectes

Tota mena de serveis relacionats amb el cinema

Des del 1978 aquesta federació ofereix el seu saber fer i la seva dilatada

manera de fer-ho acostuma a ser la nostra feina».

Per exemple, ara estan organitzant el primer concurs de bandes sonores de Catalunya. La idea es va gestar al centre cívic del Carmel; el disseny i materialització correspon a la FCC. Seran 15 dies de cinema. Es demanarà a les escoles de cinema curtmétratges que encara no esti-

guin sonoritzats perquè els participants al concurs creïn la banda sonora ells mateixos.

A més, estan especialitzats en el disseny de cicles temàtics de cinema, gestió dels drets d'exhibició, recerca de títols apropiats per commemorar un dia determinat (a partir del mes de gener de cada any molts ajuntaments recorren a la Federació perquè els ajudi en la projecció d'una pel·lícula adequada per al dia de la dona treballadora), cinema a l'aire lliure, especialistes per a conferències i fòrums, projeccions per a escoles i instituts, tallers d'imatge per a nois i noies, programació de cursos sobre cinema i imatge en general, arxiu i documentació cinematogràfica, exposicions a la carta i cinema i cuina, entre altres coses.

Actualment hi ha 50 cineclubs a Catalunya, i entre ells destaquen les *velles glòries*, aquells que van resistir tot i els mals temps i ara tenen 50 anys de vida: Vic, Olot, Sabadell, Manresa... No tots els cineclubs que hi ha estan federats i són d'una gran varietat: els cineclubs *de temporada* com el de Lloret de Mar, on es projecten pel·lícules quan és temporada turística; els universitaris, que projecten durant el curs escolar; els municipals o, per exemple, els de substitució. Aquests són els que assumeixen,

d'una banda, la programació comercial perquè l'exhibidor va decidir tancar la sala de cinema existent, i d'una altra, assumeix també la programació del cineclub.

FCC forma part de la Federació Internacional de Cineclubs, independentment de l'espanyola, i des de fa dos anys té com a nineta dels seus ulls el projecte *Cinesud*. Consisteix en l'establiment d'un circuit d'intercanvi de pel·lícules entre tots els països de l'arc Mediterrani.

El dia 28 de setembre passat han rebut el premi FOCIR (Federació d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes) per la projecció internacional de les entitats catalanes. Aquest premi significa molt per a la FCC, ja que els mostra el camí ja fet i el que han de seguir. La projecció del cineclubisme a nivell mundial, i la presència catalana en aquest sentit, dona testimoni de la força de l'associacionisme català, en aquest cas sota la forma de cineclub, dins de la societat civil. I amb tot el que això significa en la lluita contra els models cinematogràfics unitaris i que ofeguen altres models minoritaris. «En aquest sentit el premi és també per a tots els cineclubs catalans, que fan aquesta tasca dia a dia, amb la confecció de programació de qualitat, en VOSE i sempre al servei dels seus pobles, ciutats, comarques, etc.», feliciten des de la FCC.

Consuelo Chaves Mejuto

FEDERACIÓ CATALANA de CINECLUBS

FEDERACIÓ CATALANA DE CINECLUBS

C/ CASANOVA, 3-5,

ENTRESÒL 7A

08011 BARCELONA

TEL. 932 890 562

www.federaciocatalanacineclubs.net

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

La veu del metge

La relació metge-pacient (29)

Els rituals de salut

Quan la malaltia apareix, les persones ens veiem en l'obligació de plantejar-nos de quina manera reaccionarem. La malaltia, quan sorgeix com a amenaça, fa que ens hi enfrontem o, al contrari, la ignorem; ens sembla que així no existeix.

Aquesta reacció espontània de les persones davant de la malaltia no té perquè ser coherent. No sempre s'actua de manera única i unida, sinó de manera complexa i dissociada. En medicina, dues maneres són les més freqüents. Una és la dissociació històrica: fer servir simultàniament interpretacions mèdiques incompatibles, de distinta època i en el mateix procés. Una altra és la dissociació lògica: fem simultàniament les conductes que provoquen una malaltia i les que l'eviten.

Dissociació històrica

• 1. Pel que fa a la dissociació històrica, les persones podem «pensar» en termes de medicina moderna i «sentir» com en la medicina ancestral. En els seus orígens —i a totes les civilitzacions— l'«art de guarir» malalties va estar tan a prop del pensament màgic que, durant centenars d'anys, era difícil distingir l'un de l'altre. Desconeguda l'existència dels gèrmens, la genètica i els tumors, les persones emmalaltien i morien per mecanismes estranys i misteriosos. Sense asèpsia, raigs X, medicaments i anestèsia, durant molt temps emmalaltir va ser un procés duríssim.

Des del antic Egipte a occident i des de la cultura de la Xina a orient han anat sorgint interpretacions sobre les malalties, tot i que la capacitat de canviar-ne el curs eren mínimes. Les civilitzacions —en la seva por— van integrar en els costums

actituds que en el seu origen eren «creences mèdiques» del risc d'emmalaltir i així és com, a cada civilització i en relació a la salut, hi ha una sèrie de conductes espontànies que s'han transmès de pares a fills, de mestres a alumnes, de la televisió als infants, que reproduïen —deslluïdes— les pràctiques d'antany. Aquest pòsit medieval màgic de fluids i toxines, d'humors i elixirs, continua viu encara en les íntimes actituds de pacients actuals, en les creences de molts i en les pàgines publicitàries de moltes revistes, alternat de manera surrealista amb les més modernes tècniques de diagnòstics i els darrers avenços de tractament. Sobretot en les malalties delicades, el «metge-metge» podria explorar a més els costums inconscients del pacient per poder acostar tots dos móns i prevenir que aquestes provoquin els abandonaments o incompliments de tractaments correctes.

Dissociació lògica

• 2. La dissociació es basa en la realitat, conscient o no, d'actuar de manera contradictòria. És pròpia de les persones i la seva reducció és part del desenvolupament personal. La causa és complexa, però segurament té relació amb la nostra mateixa capacitat de superació. Aquesta capacitat ens fa que, amb temps i esforç, puguem ser diferents —gairebé sempre millors—, però no amb tot «el nostre ésser» alhora. Hi ha parts del «jo» que encara fan servir costums que «les altres» ja abandonen. La dissociació —el contrari de la coherència— també afecta les «pràctiques saludables». D'aquesta manera, és cada cop més habitual veure com les persones alternen les conductes que els perjudiquen amb les

És freqüent veure com les persones alternen les conductes que els perjudiquen amb les recomanacions dels metges.

recomanacions dels seus metges.

En consultes mèdiques que volen abordar un tractament de manera íntegra, s'ha de plantejar el grau de coherència «possible» amb cada pacient i acordar amb ell un temps raonable de «canvi». L'absència a fer conscient aquest aspecte provoca en els pacients un sentiment d'ansietat i culpa, que no sols no ajuda, sinó que dona ales al seu entorn familiar dominant. És freqüent veure tractaments bons i cars que no tracten aquest aspecte i que s'abandonen simultàniament: el pacient, perquè no pot

gestionar la seva dissociació enfonsant-se en la culpa, i els metges, perquè se senten impotents davant d'un pacient que no segueix les recomanacions.

Això d'ésser humà no es fa fàcil. No tan sols emmalaltim, sinó que de vegades la nostra pròpia constitució, les nostres històries i els nostres costums no ens deixen guarir-nos.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

El cardenal Roger Etchegaray rep el Premi a la Pau de la UNESCO

PARÍS.— El cardenal Roger Etchegaray, president emèrit del Consell Pontifici per a la Justícia i la Pau, va rebre el 21 de setembre passat el Premi a la Pau que lliura la UNESCO (Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura). Juntament amb el purpurat també va ser guardonat a la seu d'aquesta institució Mustafà Ceric, gran muftí de Bòsnia i Hercegovina.

En anunciar l'elecció, Henry Kissinger, que formava part del jurat, va explicar: «S'han triat aquestes dues personalitats religioses com a reconeixement de la seva acció a favor del diàleg entre les religions, de la tolerància i de la pau. El jurat considera que la reconciliació entre les perspectives religioses serà un dels grans reptes dels nostres temps.»

El cardenal Etchegaray va ser nomenat president del Consell Pontifici per a la Justícia i la Pau per Joan Pau II el 1984,

quan era arquebisbe de Marsella. En aquests vint anys va ser conegut per les missions de reconciliació que en nom del Papa ha realitzat a l'Iraq, l'Iran, Moçambic, Angola, Etiòpia, el Sudan o Cuba, entre altres països.

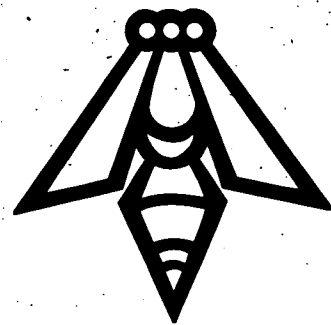
«Em sento molt petit —va afirmar el cardenal Etchegaray en declaracions a Ràdio Vaticana en rebre el premi— com he pogut constatar per les missions que el Sant Pare m'ha confiat en nombrosos punts calents del planeta.» També va dir que «ens trobem davant del misteri de l'home. De fet, després d'haver fet tot el que ens sembla possible a favor de la pau, ens trobem enfront del secret imponderable de la consciència. Ni tan sols Déu pot fer res davant de la consciència de l'home, que és lliure». «En definitiva, la consciència té la darrera paraula. És més forta que totes les ideologies, que totes les estratègies i fins i tot que totes les religions», va afegir. (Zenit)

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN.

t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferriusa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41

NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN

t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

La bona notícia...

Una comunitat cristiana original

La Fundació Acollida i Esperança és una entitat eclesial present a Barcelona, Badalona i la Bisbal d'Empordà que aplega persones desestructurades socialment i malmeses per la droga i diverses malalties, com la sida. Disposa d'una comunitat cristiana que té cura d'aquesta institució social i sanitària. Els seus membres viuen la fe en Jesucrist i comparteixen els neguits i les esperances, el sostre i la taula dels interns afectats; formen amb ells una gran família.

Cada membre de la comunitat respon a una crida íntima i evangèlica. Provenen de diferents estats de vida: n'hi ha de casats, de solters i altres han fet una opció de celibat. Fins i tot s'hi ha inserit un grup de religioses de les Germanes de la Caritat de Santa Anna, fundades per la mare Ràfols. Tots ells opten per un lliurement als més febles i marginats. A la Bisbal, per exemple, conviuen al convent dels franciscans. El seu carisma s'inspira en el «pobrissó d'Assís», que de jove va esmerçar les seves energies en bé dels «germans leprosos» del seu temps, que morien sols i abandonats.

La confluència de tots dos sexes i de diverses edats en la comunitat proclama que al món no hi ha només homes i dones, blancs i negres, cristians i no creients, sinó fills d'un mateix Déu i Pare. Bateguen una nova experiència: la d'estimar-se més entre ells i valorar les possibilitats de vida que se'ls ofereix. Han aconseguit la màxima de Jesús: «Us asseguro que on n'hi ha dos o tres units en el meu nom, Jo hi sóc entre ells...»

En un món globalitzat en la política i l'economia, cal globalitzar també les diverses forces del Poble de Déu per tal que l'anunci de la Bona Nova de l'Evangeli sigui més eficaç i permanent. La comunitat cristiana de la Fundació Acollida i Esperança és un testimoni present i de futur.

Francesc Gamissans

L'Església rebutja l'adopció en parelles homosexuals

■ El prestigiós psiquiatra Enrique Rojas intervén en una trobada organitzada per Metges Cristians de Catalunya

BARCELONA.— Amb el desig d'aportar una mica de llum en l'encès debat sobre l'adopció de nens per part de parelles homosexuals, l'associació Metges Cristians de Catalunya va organitzar el 27 de setembre una conferència a càrrec del prestigiós psiquiatra Enrique Rojas. La convocatòria va ser tot un èxit. Molta gent es va apropar

a la seu de la Federació de Cristians de Catalunya per sentir en directe el Dr. Rojas, catedràtic en psiquiatria per la Complutense de Madrid, el qual va esgrimir al llarg d'una acurada intervenció les raons per les quals ell desaconsella —a més de no considerar ètica— l'adopció de nens per part de parelles d'un mateix sexe.

«Què és educar?» Amb aquesta contundent pregunta va començar el psiquiatra Enrique Rojas la seva conferència a la seu de Metges Cristians de Catalunya sobre l'adopció d'infants per part de parelles homosexuals. La seva resposta va ser igual o més contundent: «Educar és convertir algú en persona, és captivar amb arguments positius, entusiasmar amb els valors, seduir amb allò més excel·lent.» Partint d'aquest supòsit, Rojas no va descobrir res en assegurar que els pares «són els primers educadors, els primers models d'identitat, els qui introduiran en els infants els ingredients que després esdevindran conductes». I va afegir: «L'adopció ha de tenir com a principi bàsic el respecte a l'interès del nen, i mai a l'irrevés, com en alguns casos sembla que es vol afavorir. Es tracta de donar uns pares al nen, i no un nen als pares. Això és important tenir-ho clar.»

Per al Dr. Rojas, un dels pilars de l'educació —i per tant de l'ésser humà— té a veure amb tot l'àmbit afectiu. En aquest sentit, l'educació sentimental ha d'estar configurada pels dos grans components de l'ésser humà: la masculinitat i la feminitat. Sense un d'aquests dos grans components, el nen creix amb una caren-

El Dr. Enrique Rojas va exposar la seva postura en contra de l'adopció per part de parelles homosexuals.

cia que pot afectar decisivament en la construcció de la seva personalitat. Segons Rojas, en aquest punt trobem un dels arguments més sòlids per rebutjar l'adopció de nens per part de parelles homosexuals: «Si els dos pares són del mateix sexe, els nens reben una informació afectiva sesgada, imparcial, incompleta.»

El prestigiós psiquiatra andalús va parlar de l'adopció per part de parelles homosexuals com d'un experiment en el qual el nen esdevé un conillet d'índies. «El resultat és incert i els drets del nen són vulnerats», assegura convençut. Rojas afirma també que, tot i que els estudis sobre aquest tema són encara escassos i poc rigorosos, tot fa indicar que en aquests casos els nens tenen més possibilitats de desenvolupar

més tard tendències homosexuals i fins i tot desordres de personalitat.

Ningú no dubta avui que l'adopció té els seus riscos. En el cas que sigui per part d'una parella del mateix sexe, aquests riscos, segons Rojas, s'incrementen: «Els infants no només reben una educació escorçada cap a una vessant de la sexualitat, sinó que alhora viuen en un context amb un índex més alt d'inestabilitat. Les parelles homosexuals són quatre ve-

gades més fràgils que les heterosexuales.»

La conferència del Dr. Rojas, escoltada amb atenció per més de dues-centes persones, va donar lloc a un intens debat sobre l'homosexualitat i la pressió que exerceix el col·lectiu gai en la societat actual. El reconegut psiquiatra va emmarcar aquesta tendència en el context de postmodernitat que vivim actualment: «La sexualitat ha esdevingut una religió. Se'n parla a totes hores i es convida a ella sense responsabilitat. Mai abans, tot i els avenços tecnològics de la societat, l'home havia estat tan perdut. Vivim submergits en l'hedonisme, el consumisme, la permissivitat i el relativisme.»

Samuel Gutiérrez

El poble de Madrid, guardonat amb el premi «Dóna'm la mà»

TORTOSA.— El 6 de setembre es va celebrar la cinquena edició del premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà». Es tracta, segons explica la secretària, Maria Balart, de premiar la persona o institució que més ha destacat durant l'any sacrificant-se pel proïsme. El saló de plens de l'Ajuntament estava ple de tortosins que durant les festes patronals de la Cinta s'han acostumat a participar en un acte que recorda la figura de Mn. Ovidio Tobías, un sacerdot amb un tremp extraordinari. La finalitat, però, no era exaltar la seva persona, sinó els valors humans i cristians en un temps necessitat justament de la cultura de l'amor.

El Cor Tiricae, integrat majoritàriament per joves universitaris, va cantar la peça *Senyor sant Jordi, allibera'ns*. Tot seguit es va donar a conèixer el premi, que enguany té la condició d'«extraordinari» perquè és el primer cop que s'adjudica fora de les Terres de l'Ebre. Es va triar el poble de Madrid pel seu gest de solidaritat quan va atendre les víctimes del tràgic atemptat de l'11 de març passat.

El guardó el va rebre Antonio de Guindos, coordinador general de la Conselleria de Treball i Atenció al Ciutadà de l'Ajuntament de Madrid. Va comentar que havien rebut moltes adhesions d'arreu de l'Estat espanyol, però que aquesta era força significativa perquè venia d'una institució modesta. La seva intervenció va rebre un llarguíssim aplaudiment de tots els participants.

Després, la comissió de premis va llegir els noms dels 31 nominats. Tots ells són persones i/o institucions que desenvolupen la seva tasca de manera desinteressada a les Terres de l'Ebre. Seguidament es va lliurar el premi «ordinari», que va recaure en la institució Familiars dels Malalts de l'Alzheimer. Varen recollir el guardó Anna Algueró.

A la taula presidencial destacava la

Mons. Xavier Salinas va ser un dels ponents de l'acte.

presència de Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa; Ferran Bel, president del Consell Comarcal, i Joan Sabaté, alcalde de Tortosa. Tots tres van coincidir en els seus respectius parlaments en la importància del premi «Dóna'm la mà», atès que fomenta el servei amorós al proïsme. L'acte va cloure amb el cant de *La vostra pau*, a càrrec del Cor Tiricae.

J. Blanc i Bahima

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

16 - 17 D'OCTUBRE
(Entrant el dia 15 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

cultura

Dia de joia per a la família franciscana de Catalunya

■ El 25 de setembre es va instal·lar una escultura de santa Clara al temple expiatori de la Sagrada Família

BARCELONA.— Qui ha tingut ocasió de visitar la Sagrada Família en els darrers anys, hi ha pogut admirar la bella escultura de sant Francesc d'Assís, que s'eleva humil i suggeridora a l'absis, a la banda de la façana del Naixement. És obra de l'artista Montserrat García i Rius.

Des del 25 de setembre passat, i coincidint amb la cloenda del 750è aniversari de la mort de santa Clara, una blanca i gràcil imatge de la santa s'eleva entre la terra i el cel, ben prop de sant Francesc, com en actitud d'intercessió contemplativa. La Montserrat ens ha sorprès amb aquesta segona magnífica obra, de quatre metres, situada a uns trenta metres de terra.

A les onze del matí es va reunir una gran

L'escultura és obra de Montserrat García i Rius.

munió de frares franciscans en les seves branques, unes cinquanta germanes clarisses, germanes i germans de diferents congregacions franciscanes, nombrosos fidels de l'Orde Franciscà Seglar, fidels, devots i algun turista.

Un miler de persones omplien de gom a gom la cripta, les escales que hi baixen i l'espai adjacent. Presidia el ministre general dels franciscans, fra José Rodríguez Carballo, acompanyat dels mi-

nistres provincials de les famílies franciscanes i de Mn. Lluís Bonet, rector de la parròquia de la Sagrada Família. La celebració es va desenvolupar en un ambient de joia i de pregària, amb cants, monicions, lectures i peticions. Tot dins d'un ambient

molt devot i carregat de la bonhomia i simplicitat franciscanes. Va ser puntuada per bellíssims cants del grup Kairoi. El rector va fer una inspirada oració a santa Clara.

El ministre general, en la seva homília, va subratllar la persona de santa Clara com a dona enamorada del Senyor Jesús. En acabat, bo i cantant les Benaurances, el grup es va dirigir al davant de la façana on s'havia col·locat la imatge per procedir a la seva solemne benedicció.

El ministre va dirigir finalment unes paraules a les germanes clarisses, que de fet han estat les organitzadores de l'acte, per encoratjar-les a seguir les petjades de santa Clara, la «Petita planta» de sant Francesc i la millor intèrpret del seu esperit. Un cant del grup Kairoi i la benedicció de Francesc i Clara van ser la cloenda d'aquesta diada franciscana.

Fra Josep M. Massana i Mola, ofm

Postgrau sobre el fenomen de la immigració i les noves religions

BARCELONA.— La Universitat de Barcelona organitza del 6 d'octubre del 2004 al 22 de juny del 2005 el postgrau universitari o curs d'extensió *Immigració, religions i identitat. Perspectiva antropològica, històrica i pràctica*. Consta de 15 crèdits (80 hores teòriques i un treball de recerca). Els objectius són dos: d'una banda, donar els elements metodològics (sociològics, filosòfics i psicològics) per entendre el ressorgiment de les identitats culturals, el fenomen de la immigració i les noves religions al món actual, i de l'altra, analitzar en profunditat alguns exemples històrics de noves religions des de l'antiguitat fins a l'època contemporània (religions orientals, judaisme, islam als països d'Europa i en particular a Espanya i Catalunya). Més informació: Mercè Viladrich (directora), tel: 934 035 703, a/e: viladrich@ub.edu i Alain Blomart (coordinador), a/e: ablomart@hotmail.com (C.C.)

Nou magatzem del Banc dels Aliments de Barcelona

BARCELONA.— El proper 16 d'octubre, coincidint amb el Dia Mundial de l'Alimentació, s'inaugurarà la seu definitiva de la Fundació Banc dels Aliments. D'aquesta manera es posarà fi a una etapa de continus canvis. La nova seu està ubicada al carrer Motors tocant el passeig de la Zona Franca i ha estat cedida per la Generalitat de Catalunya. Consta d'uns dos mil metres quadrats de superfície, amb possibilitat d'ampliació quan calgui, i disposa de cambra per emmagatzemar aliments congelats i una cambra frigorífica de gairebé cent metres quadrats. La inversió que ha representat la construcció i adaptació ha estat possible gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i de diferents empreses col·laboradores.

El funcionament del nou local representarà una considerable millora quant a la gestió i donació dels aliments a les institucions receptores atesa la proximitat del

magatzem que té l'entitat amb Mercabarna, la possibilitat d'emmagatzemar aliments congelats i de guardar a la cambra frigorífica una més gran quantitat d'aliments peribles, i farà possible ampliar el tipus de productes alimentaris i una millor distribució dels mateixos.

El president de la Fundació Banc dels Aliments, Manuel Raventós, l'equip de professionals que formen el Patronat i la cinquantena de voluntaris que col·laboren en els diferents departaments agraeixen a tots els organismes públics, empreses i persones que, de diferents maneres, han fet possible que el Banc dels Aliments pugui continuar la seva tasca en la lluita contra el malbaratament d'aliments i la fam que pateixen persones que ens són molt properes. Més informació: Fundació Banc dels Aliments, c/ Motors, 11 - 08040 Barcelona, tel. 933 464 404, a/e: info@bancdelsaliments.org, web: www.bancdelsaliments.org (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

La cartoixa de Granada

Espanya va emetre el 1979 la sèrie filatèlica «Paisatges i monuments». Un dels quatre segells estava dedicat a la cartoixa de Granada. Fundada el 1519, té una sola nau amb ornamentals d'estil plateresc. Hi ha estàtues de la Concepció i de sant Bru i quadres de Risueño i Palomino. La sagristia, realitzada el 1764, és una meravella on es combinen marbres i les calaixeres i portes treballades per fra Manuel Vázquez, religiós llec que va néixer a Granada el març del 1697 i que va morir l'abril del 1765. De l'antic monestir, tan sols en queda un petit claustre.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Un grapat de fulles

El jove cuiner es va posar les mans al cap quan va veure que la fregidora fumejava de manera exagerada per un descuit ben lògic: es va veure desbordat pels encàrrecs dels cambrers, i quan vas de bòlit no tens temps per estar al cas de tot.

Les fregidores, malgrat que tenen termòstat per regular la temperatura, s'han de cuidar. Cal vigilar que l'oli no sobrepassi els 190 graus, ja que si passa això es formen certs derivats que produeixen efectes tòxics per al nostre organisme.

Si mai us trobeu en aquest cas, una manera fàcil de fer baixar la temperatura de l'oli és tirar a la fregidora un bon grapat de fulles d'enciam. D'aquesta manera aconseguireu disminuir la temperatura de forma ràpida i evitar un gran reescalfament.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Conèixer la vida de Jesús

Joaquín M. García de Dios (text) i Teresa Novoa (il·lustracions), *Jesús hablaba y la gente le escuchaba* -

Jesús murió y resucitó. Editorial PPC, Col·lecció *Historias de Jesús Contadas a los Niños*, Madrid 2004, 56 pàg.

L'objectiu d'aquesta col·lecció és que els infants puguin conèixer la vida i el missatge de Jesús a través d'un llenguatge amè i senzill i d'unes il·lustracions suggeridores. Els quatre títols que integren aquesta sèrie són els següents: *Jesús también fue niño*, *Jesús vivió enseñándonos a hacer el bien*, *Jesús hablaba y la gente le escuchaba* i *Jesús murió y resucitó*. Referent al tercer volum, s'informa que «Jesús va passar la seva vida parlant amb la gent i parlant a la gent. I a la gent li encantava escoltar-lo. Els parlava dels problemes que vivien, i que Déu és el nostre Pare, i de com pregar i parlar amb Ell. En aquest llibre trobaràs moltes d'aquestes coses que Jesús explicava a la gent de la seva terra». Paràboles com les del sembrador, del bon samarità, de l'ovella perduda o del fill pròdig són explicades amb naturalitat. A més, a les darreres pàgines hi ha uns textos en què es donen a conèixer costums i tradicions de l'època de Jesús: les professions i els oficis, l'hospitalitat, el dissabte i la sinagoga, les festes jueves, la mort i els enterraments i la pregària. (C.C.)

La mare dels pobres

«De la mà del seu àngel, coneixeràs la mare Teresa de Calcuta, una de les persones més bones del món», s'afirma en aquest llibre. De la mà d'un àngel, els infants coneixeran la gran obra que la mare Teresa va portar a terme a Calcuta (Índia) i la congregació que ella va fundar, les Missioneres de la Caritat, que «es dediquen a servir els més pobres dels pobres perquè volen ser per a ells com les mans afectuoses de Jesús». «Cada dia —es comenta en una de les pàgines— pregunten pels seus malalts i reparteixen els seus somriures continuament. Somriuen davant de tot. Somriuen encara que estiguin cansades de tant treballar. Somriuen perquè, com deia la mare Teresa, una Germana alegre és com un sol que brilla.» La mare Teresa de Calcuta va rebre el 1979 el premi Nobel de la Pau. Va morir el 5 de setembre del 1997. El món sencer va plorar la pèrdua d'una dona que va voler ser instrument de la pau de Déu al servei dels homes i de les dones. L'octubre del 2003 va ser beatificada per Joan Pau II. (C.C.)

Miguel Ávila (text) i María Pascual (il·lustracions), *Historia de la madre Teresa de Calcuta*. Editorial Palabra, Col·lecció *Libros Ilustrados*, Madrid 2003, 77 pàg.

Jocs per a cada dia de l'any

Aquest llibre conté 365 jocs, que poden realitzar-se amb molts participants, pocs o individualment. Tots estan pensats per a espais limitats (aula, sala...) i pretenen ajudar els més petits a créixer de manera harmònica i equilibrada. Hi ha jocs d'habilitat i de creativitat manual, d'expressió (verbal i mímica), de socialització, de formació física, d'observació i de desenvolupament dels cinc sentits, de memòria, de lògica i de raonament. Els materials necessaris són fàcils d'aconseguir i s'indiquen abans de cada joc. La presentació gràfica de cada joc és molt visual perquè es pugui comprendre fàcilment i escollir el més indicat segons les circumstàncies. A això contribueix també l'índex final amb la classificació dels jocs per diverses entrades. Segons l'autor, Elio Giacone, «el cor de la fantasia, que s'expressa en el joc, seria la imatge d'un home nou, fet d'un teixit més "humà", provist d'una identitat més "social"». (C.C.)

Elio Giacone, *365 juegos. Para un crecimiento armónico en casa y en la escuela*. Editorial CCS, Col·lecció *Juegos*, Madrid 2004, 260 pàg.

Desenvolupar el potencial artístic

En el competitiu món en què vivim, la creativitat és un bé molt preuat. Estimular-la des de petits és una excel·lent inversió que a la llarga ofereix molts bons fruits. «Un cop descobreixis el poder de la teva creativitat i donis sortida a la teva imparable imaginació, podràs aplicar-la a tots els àmbits de la vida. Serà com destapar la làmpada d'Al·ladí. Quan treguis i alliberis el geni que hi ha dins teu, et serà impossible de tornar-lo a tancar», comenten els autors, la pintora Maripi Gadet i el periodista Andrés Prieto. Aquest llibre està concebut per ajudar els infants i els adolescents a desenvolupar el seu potencial artístic. Està format per quaranta tallers que poden posar-los en pràctica no únicament els més joves sinó persones de totes les edats amb materials de rebuig tan senzills com clòsques d'ou, pedres o diaris. Aprenent les tècniques base, que es troben dins d'aquestes pàgines, es podran fer centenars de manualitats. A més, es contribueix al reciclatge i a la conservació del medi ambient. (C.C.)

Maripi Gadet i Andrés Prieto, *Diviértete reciclando. Taller creativo con materiales de desecho*. Editorial CCS, Col·lecció *Talleres*, Madrid 2004, 140 pàg.

Pomes farcides fantasia

INGREDIENTS:

pomes, vi blanc
1 pela de taronja
canyella
nata muntada
préssec en almívar
melmelada de maduixa
clara muntada
mel o sucre

PREPARACIÓ:

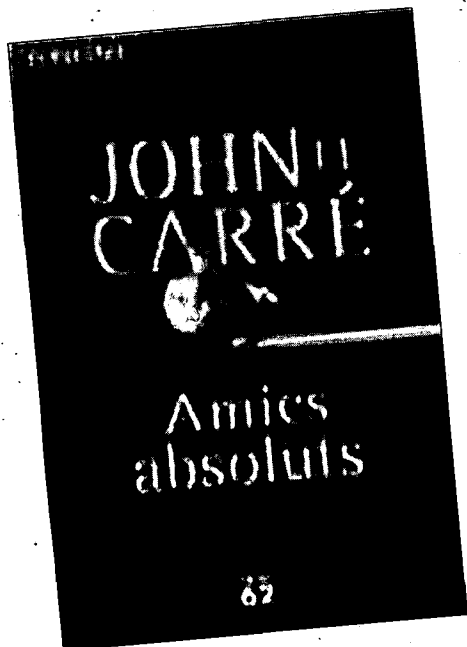
Poseu les pomes en una plata de forn. A continuació, ruixeu-les amb vi blanc i afegiu-hi una pela de taronja, una barra de canyella i coeu-les al forn. Deixeu-les refredar i buideu-les amb una cullereta de cafè. Després torneu-les a omplir, per aquest ordre, amb tot el següent: un fons de nata muntada, força préssec en almívar ben picadet, melmelada de maduixa i una altra capa de clara muntada a punt de neu que, a més, donarà un contrast molt gustós. Un cop les pomes estiguin farcides gratineu-les durant uns quants minuts. Si voleu, abans de servir-les, hi podeu afegir sucre o un raig de mel per sobre.

La crítica literària d'aquesta setmana

Com cercar un món diferent?

Els móns de Le Carré cada vegada són més complexos. S'ha anat adonant que les primeres confrontacions, que es donaven en un maniqueisme relativament senzill, no podien inspirar-li narracions noves sense caure en simplismes que el desacreditessin com a cronista de les tensions que provocaven les recerques d'hegemonies en l'absurd món de l'enfrontament entre bons (occident) i dolents (orient). Tot era relativament fàcil, perquè la massa era estranyament dòcil a uns reclams ben concrets.

Però el món d'avui és un caos d'opinions, de postures contraposades i iguals, de bojos fanàtics solitaris capaços de fer volar un edifici de set plantes, o d'hordes disposades a tot per tal de demostrar la seva capacitat de proporcionar al món un ordre nou. O, almenys, això és el que pensen.

John Le CARRÉ,
Amics absoluts.

ed. 62, Barcelona 2004, 385 pàg.

I Le Carré està compromès amb ell mateix, i obsessionat per ser un crònicista de la realitat, encara que s'hagi de submergir en uns ambients cada vegada més complexos, contradictoris, rancis, amorals. Són les seves obsessions. Perquè s'ha adonat que els anys «al servei de Sa majestat» han creat una pols de la qual sorgiran els llots que ens envaeixen...

No justifica res, però necessita que ens adonem que moltes rebel·lies, molts moviments *underground*, moltes marques aparentment incontrolades contra les polítiques dels senyors de la guerra, són les que fan que potser algú pugui donar una resposta que no es troba ni en les amenaces ni en les mentides de la diplomàcia.

Hi ha una comunió estranya entre tots aquests desheretats —voluntaris o forçats— que el fan somiar. Sap que no en

treurà res de tot això, sobretot a partir dels nivells en què es planteja tot, però sempre li és lícit somiar, i que potser, alguna vegada, es pugui fer del somni un mestre. Una esperança vana, però esperança al cap i a la fi.

La història d'aquesta parella d'amics portats i enduts per la vida té molt de lirisme, almenys pel que té d'elogi de l'amistat. Enmig del caos, de les repressi- ons policials, dels còctels Molotov, passant per sobre de les traïcions, les presons i les tortures, sembla que pot haver-hi alguna cosa que redimeixi. *Amics absoluts*, enmig del caos, de la complexitat en la qual ens endinsa Le Carré gairebé obsessivament. Res de claredat, res de lectura fàcil... de la mateixa manera que no és gens fàcil llegir la realitat del món que ens envolta, des dels desastres de Dafur, fins als cotxes bomba de l'Iraq, o les grans venjances de palestins i jueus...

Qui va dir que aquest món està al caire de la pau? No estem més a prop de la frontera del caos? Però, tot i això, encara hi pot sorgir una amistat estranya.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Primer disc de La Principal de l'Escalà

Aquest mes de setembre passat es va presentar el primer disc de la cobla La Principal de l'Escalà, *Somni escalenc*. La cita va ser a l'aplec de Cinc Claus, una audició organitzada pel centre esportiu i recreatiu del municipi.

Cinc de les sis sardanes que va interpretar la cobla són temes que es recullen en el seu primer treball. Van sonar, per exemple, *Grans amics*, de Joaquim Hostench, *Mainada escalenca*, de Tomàs Gil, *Saltant les roques*, de Jaume Vilà, o la sardana que dona nom al disc *Somni escalenc* de Narcís Costa. El sisè tema va ser *Aplec de Cinc Claus*.

Un centenar de persones es van reunir a l'aplec que posava per primera vegada el disc a la venda, a un preu de 15 euros. L'alcalde de l'Escalà, Josep Maria Guinart, va presentar el disc i va manifestar la seva satisfacció «perquè el municipi torna a tenir la formació després de cinquanta anys de silenci. I si fins al moment hem recuperat la cobla, ara també en tenim el fruit, el seu primer treball, que ens permetrà arribar a més llars». D'altra banda, el representant de l'agrupació Avi Xaxu, Carles Pous, va ex-

plicar que els «dos primers discos que s'han venut són camí de Suïssa, perquè el Casal Català de Zuric té una estreta relació amb l'Escalà». Per això l'agrupació, la cobla i diferents representants es desplaçaran a l'aplec de sardanes que se celebra cada any a la capital de Suïssa. Xavi Alsina, director de la cobla, va presentar els músics que integren la nova formació.

Les tretze peces que s'inclouen al CD estan relacionades amb aquesta vila, ja sigui pel seu compositor, o pel títol de la sardana. També tenen la particularitat que aquesta és la primera vegada que han estat enregistrades, encara que totes elles són molt conegudes pel fet que sovint s'interpreten a les audicions sardanistes. Alguns dels títols són *Com un escalenc* més de Pere Fontàs, *Saltant les roques* de Jaume Vilà, o *Records de l'Escalà* de Ferran Says, entre altres.

Aquesta setmana es començaran a distribuir les 1.000 còpies a les diferents llibreries de l'Escalà, Ràdio l'Escalà, l'oficina de turisme, l'agrupació sardanista Avi Xaxu i la cobla La Principal de l'Escalà.

Espais sardanistes a Ràdio Sabadell

A partir del 18 de setembre, i dins de la nova programació de la temporada 2004-2005, el programa de sardanes que emet Ràdio Sabadell (94.6 FM) modifica sensiblement els seus continguts. Lluís Subirana s'ha fet càrrec de la direcció, i amb Jordi Saura a la redacció i locució i Joan Ferrús als serveis tècnics el programa s'emete en dues parts: el dissabte de 9 a 10 del matí sota el títol d'*Esperit de Festa. La sardana i la cultura popular a Ràdio Sabadell*, i el diumenge, també de 9 a 10 del matí, amb el mateix títol de les últimes temporades, *Sardanes a Ràdio Sabadell*.

Els diferents espais programats pretenen oferir la millor informació sobre les activitats sardanistes i de cultura popular, la dansa, la música, les festes, les tradicions, les persones, les entitats, els esdeveniments més singulars, les novetats discogràfiques i editorials, és a dir, contagiar tot l'esperit de la festa. Ràdio Sabadell, a través d'aquests dos programes, també participarà en la 16a edició de *La sardana de l'any*. (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 80,60€ l'any

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagaments semestralment de 40,30€

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat Oficina DC

Data

Compte

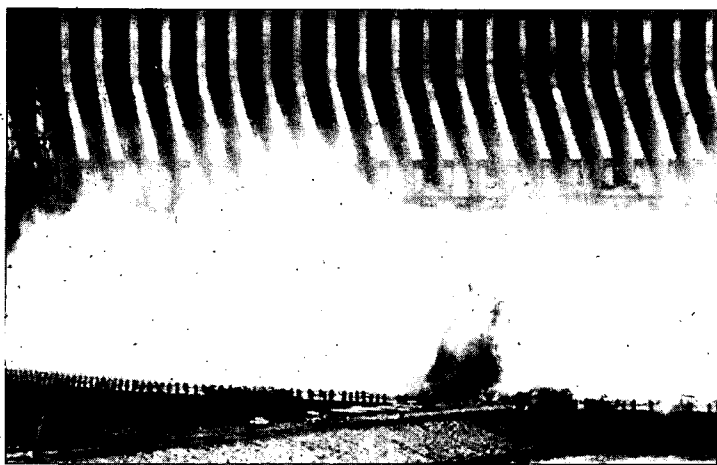
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La presa de les Tres Gorges a la Xina

El trasvasament de l'Ebre que es volia fer a casa nostra era un joc de criatures en comparació amb el que es fa a la Xina, en el riu Iang-Tsé. No és una troballa científica, però sí un prodigi de la tècnica. El riu Iang-Tsé, que és el tercer en llargària del món, poc després de Txong-Qing (a Sitxuan), s'obre en tres gorges que s'estenen uns 200 km. Cap a la meitat d'una d'elles ja s'ha construït un dic de 2.309 metres de llargada per 185 d'alçada, que ha originat una presa d'uns 600 km de longitud que ja reté 39,3 milions de m³ d'aigua. Ja s'hi porten gastats 25.000 milions de dòlars. Però això no és tot encara. Les obres s'han d'acabar cap al 2009. S'ha dit que és l'obra d'enginyeria més imponent que mai s'hagi fet després de la Gran Muralla.

Què es pretén amb aquesta presa tan colossal? La producció d'electricitat sobretot. Ara ja dona 5.500 kWh, un terç del total que es vol aconseguir. Però també frenar les inundacions periòdiques d'aquest gran riu, que molt sovint causaven destruccions enormes. Es calcula que al llarg del segle xx han

Un detall de la presa.

regió pot variar sensiblement.

Ens n'haurem d'alegrar d'aquesta obra que la ciència tecnològica actual està portant a cap? Deixo el judici al lector. Direm, només, que la pretensió de l'home de corregir el curs de la natura, fins en les coses purament físiques, no sempre ha donat bons resultats. Desitjaríem que no passés així en el cas present.

provocat un total de 300.000 morts i incomputables danys materials.

Però l'impacte ambiental que causarà serà també molt elevat. Hi sortiran guanyant? De moment ja han hagut d'emigrar més d'un milió de persones perquè el llac que s'hi va formant submergirà 16 zones i 10 districtes, amb un total de 101 poblacions. Desapareixeran 406 escoles i professions lligades al transport fluvial amb tota una càrrega de tradicions. Es perdran localitats històriques, com la ciutat de Feng-Jie, de tres mil anys d'antiguitat (que en sis mesos s'ha demolit i traslladat a una muntanya) i emplaçaments arqueològics, alguns del Neolític. El paisatge canviarà molt. A més, fins el clima de la

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Semblants a les malalties infeccioses, que són les causades per microbis, hi ha una altra mena de malalties causades per carències de substàncies essencials per al funcionament normal de l'organisme. Les malalties infeccioses hem vist com han estat estudiades i combatudes a partir del segle XVIII: primer amb les vacunes, i després amb les sulfamides i antibiòtics. En canvi d'aquestes altres, produïdes per falta de substàncies necessàries per al manteniment normal de les funcions metabòliques, no se'n va trobar la causa fins al segle XX. S'anomenen ara vitamines les substàncies que cal tenir al cos per evitar les afeccions d'aquesta altra mena. La història de com s'arribà al seu coneixement és digna de ser contada, perquè també va ser una bona contribució al progrés de la medicina. Eren tres, principalment, les malalties que intrigaven per no saber-ne la causa: escorbut, beriberi i pel·lagra. Dedicarem aquest capítol a la primera.

Un perill de mort per als navegants

A partir de l'última etapa de l'edat mitjana es va incrementar el comerç marítim i, després, amb el descobriment d'Amèrica, es van fer més viatges, encara més llargs, a través de l'oceà. I es va constatar un fenomen enutjador i al mateix temps misteriós: al cap d'unes setmanes de navegació la majoria dels mariners es posaven malalts i tots amb els mateixos símptomes. Els feien mal les articulacions, els sagnaven les genives, se sentien sense forces i acabaven prostrats en les hamaques fins a no poder-se moure. I no era pas per falta d'alimentació, que es tenia ben bé en compte. La dieta habitual que es tenia a bord era a base de conserves ben nutritives, pa cuit dues vegades, que feia com una coca dura i així no es feia malbé, rom i aigua dolça. No es podia dir que fos una alimentació insuficient. Què

40 Es resol l'enigma de la malaltia de l'escorbut

era, doncs, el que produïa el malestar dels ossos i la sang a les genives? No era una infecció. Això es veia clar. Es formulaven diverses hipòtesis. La més corrent era que la humitat del mar i el fred produïen aquests efectes. Però això del fred s'havia de descartar perquè també passava navegant per llocs càlids.

Aquesta estranya malaltia començà a designar-se amb el nom d'*escorbut*. No sabem amb certesa l'origen del mot. Ja es troba en llatí *scorbutus* des del 1558, segons ens constata el diccionari de Coromines, i cap al 1600 *scorbut* en francès. El seu origen, segons el mateix Coromines, es discuteix. Hi ha qui assegura que ve del rus *skrobot*, que té el significat de l'«acció de gratar»; ho diu l'eslavista M. Vasmer, però d'altres afirmen que ve d'un terme germànic, potser suec o noruec. Al baix alemany es troba *sharbock* ja en un document del 1534. El que és clar és que les formes actuals en les llengües europees són adaptacions del baix llatí *scorbutus* que hem dit abans, i que el terme ja existia al segle XVI, i això vol dir que la malaltia també era coneguda.

El fet és que l'escorbut és una dolència que ataca el teixit conjuntiu, cosa que fa que es debilitin les articulacions òssies i les parets de les venes i artèries capil·lars. Produeix també una depressió nerviosa, fa que la pell agafi un color groguenc, i les genives s'inflamen i sagnen. En conseqüència poden venir hemorràgies, les ferides no cicatritzen o ho fan malament, de vegades es reobren ferides velles, i pot venir la mort per una hemorràgia interna. El panorama de l'afectat per l'escorbut

era desolador, però era meravellós veure com millorava ràpidament al cap de poc de tocar terra si menjava productes agrícoles frescos. Això va fer pensar als metges. Però no hi trobaven l'explicació des del punt de vista de la ciència. Així i tot ja hi hagué qui va exposar a les autoritats navals la necessitat de menjar també vegetals frescos, sobretot fruita dels cítrics, taronges i llimones, per part de la tripulació. No va ser fàcil convèncer els qui disposaven els viatges. Però es veié que era un encert aquesta recomanació quan els qui la tenien en compte aconseguien escapar de l'escorbut. El metge naval escocès James Lind el 1747 va comprovar els efectes beneficiosos de la llimona per evitar-lo. Li costà obtenir el reconeixement però l'aconseguí: a partir del 1795 l'armada anglesa subministrava una unça de suc de llimona a cada mariner a partir de la sisena setmana de navegació. Quin era, doncs, el mecanisme de la malaltia? Fins al segle XX romangué un misteri. L'expedició de Robert Falcon Scott a l'Antàrtida del any 1912 encara va acabar en tragèdia per culpa de l'escorbut. No tenien fruita fresca ni s'havien pogut proveir de la vitamina que els hauria salvat la vida.

La troballa de la vitamina C

Va ser un hongarès qui va trobar la vitamina que necessita tenir el cos per no contraure l'escorbut. Es deia Albert Szent-Györgyi Nagyrapolt (1893-1986). Havia nascut a Budapest i començà a la universitat d'aquesta capital els seus estudis.

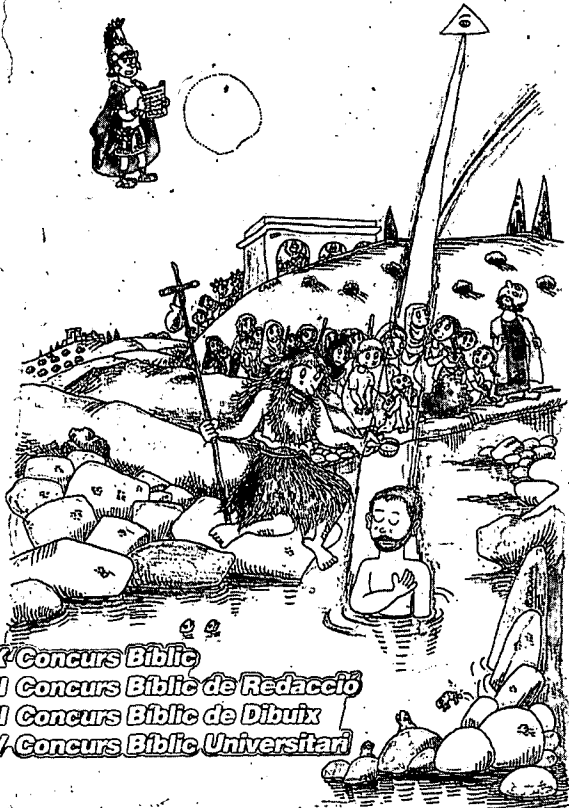
Anà després a Groninga (Holanda) el 1922 i a Cambridge el 1926 amb Frederick Hopkins. Tornà al seu país el 1931 per exercir a la universitat de Szeged, i el 1947 decidí emigrar a Amèrica a treballar a l'Institut d'Investigacions musculars de Woods Hole. Es nacionalitzà nord-americà el 1955.

La troballa de la vitamina que necessita l'organisme humà per no caure en l'escorbut la va fer Szent-Györgyi el 1928, quan era a Cambridge. L'anomenà àcid hexurònic, i després es digué vitamina C, però també és anomenada àcid ascòrbic, nom posat per Norman Haworth, que va aconseguir fer-ne la síntesi. El metge hongarès va obtenir la substància a partir de vegetals, cols, taronges i llimones. No li va ser difícil la tria sabent que l'experiència mostrava que els vegetals frescos, sobretot els cítrics, guarien de l'escorbut.

Quin és, doncs, el mecanisme d'aquesta vitamina C? La cosa és senzilla: el metabolisme de les cèl·lules del teixit conjuntiu es fa gràcies a uns enzims que només es formen en el cos si s'hi troba aquesta vitamina. N'hi ha prou amb una quantitat molt petita. Cal tenir present que no és un aliment com no ho són les vitamines en general només contribueix al bon funcionament d'aquest metabolisme cel·lular. I, a més, intervé en el procés de l'oxidació de la glucosa que es fa en la respiració cel·lular.

Szent-Györgyi va rebre el premi Nobel de Medicina i Fisiologia el 1937. Però va fer també d'altres descobertes fisiològiques, com la de la proteïna que anomenà *actina*, que es troba en els músculs i participa en els processos de la contracció muscular; a més, demostrà que l'energia necessària per fer la contracció es treu d'una substància anomenada ATP (adenosintrifosfat). També es féu cèlebre per l'obra que publicà el 1970, *The crazy ape* (El simi boig), en la qual critica la política mundial i preveu l'autodestrucció de la humanitat.

Jesús Històric i el seu missatge

XX Concurs Bíblic
XVI Concurs Bíblic de Redacció
VI Concurs Bíblic de Dibuix
V Concurs Bíblic Universitari

FEDERACIÓ DE CRISTIANS
DE CATALUNYA
GRUP DE MESTRES
CATÒLICS-TERRASSA

Agape

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

DIPUTACIÓ DE BARCELONA
DEPARTAMENT DE CULTURA

AJUNTAMENT DE TERRASSA

CATALUNYA CRISTIANA

caixaterrassa

Banc Sabadell

OS

PENT BLOC

Fundació Mina
Aigües de Terrassa

copcisa

CIRCUTOR

SONY

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Grup AVANT de Terrassa
Amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics

XX CONCURS BÍBLIC

Tema: Jesús històric i el seu missatge

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Poden participar-hi els alumnes d'Educació Primària, 1r i 2n curs d'ESO, i grups de catequesi dels bisbats catalans.
2. El concurs consisteix a contestar individualment el qüestionari corresponent, segons el nivell que cursa l'alumne. En la confecció de les preguntes s'ha pres com a base la BÍBLIA CATALANA INTERCONFESSIONAL (BCI).
3. El concurs es divideix en tres categories:
 - 1A Alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària (8-9 anys)
 - 2A Alumnes de 5è i 6è d'Educació Primària (10-11 anys)
 - 3A Alumnes de 1r i 2n d'ESO (12-13 anys)
 (Els grups de catequesi s'adaptaran a la categoria segons l'edat del nen/nena.)
4. A) En totes tres categories es pot respondre el qüestionari en una fotocòpia del model. Si els falta espai poden escriure les respostes en un full a part, indicant-hi, això sí, els números corresponents a les preguntes. Intentem deixar espais suficients per evitar-ho.
B) Els treballs inacabats es consideren nuls.
C) Les escoles o grups de catequesi participants han de fer arribar els treballs en una sola tramesa, juntament amb una llista on figuri el nombre de concursants, els seus noms i el del professor/a.
D) Us demanem l'adreça del vostre col·legi ben clara i intel·ligible: nom de l'escola, telèfon, codi postal, població, bisbat i l'adreça electrònica de l'escola.
5. Els treballs s'han de trametre a qualsevol d'aquestes dues adreces de Terrassa:
 - Apartat de Correus 936 - 08220 TERRASSA
 - Centre Ecclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos 08224 TERRASSA (tardes de 5 a 7).
 Els treballs s'han d'enviar a partir del 2 de novembre del 2004, i finalitzarà el 15 de febrer del 2005 a qualsevol de les dues adreces.
6. Tots els col·legis que participin en el XX Concurs Bíblic

rebran el llibre *Jesús, un perfil biogràfic* realitzat pel prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona i professor de N. T. de la Facultat de Teologia de Catalunya Mn. Armand Puig i Tàrrach. Aquest obsequi és una col·laboració de l'Associació Bíblica de Catalunya.

S'atorguen els premis següents:

- A) Premis per a escoles participants: 10 primers premis (1 per cada bisbat), 90 accésits (3 per categoria i bisbat).
- B) 30 premis individuals (1 per categoria i bisbat) i 90 accésits (3 per categoria i bisbat).
- C) Premis de participació per a nens i nenes discapacitats.
- D) 10 premis per a centres de Catequesi (1 per bisbat).
- E) A cada participant se l'obsequiarà amb un DVD de la pel·lícula *Jesús, viu la seva història*, en català i en altres idiomes. Podem afirmar que és molt adient per als infants.
7. Els premis s'han de recollir personalment.
8. El veredict del jurat serà inapel·lable i es comunicarà directament a les escoles premiades. El veredict també es farà públic al setmanari *Catalunya Cristiana*, a la nostra web, a *Ràdio Estel* i a *Ràdio Terrassa*.
9. El lliurament dels premis tindrà lloc a cada bisbat. Serà el dia 30 d'abril del 2005, **dissabte**, a les 11 del matí als següents llocs:
 - Arquebisbat de Barcelona**, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa;
 - Bisbat de Sant Feliu de Llobregat**, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa;
 - Bisbat de Girona**, Col·legi Maristes, Av. Tarradellas, 5-7, Girona;
 - Bisbat de Lleida**, Col·legi Episcopal, Dr. Combelles, 38, Lleida;
 - Bisbat de Solsona**, Col·legi Arrels de Secundària, Av. C. Tarancón, 49, Solsona;
 - Arquebisbat de Tarragona**, Col·legi la Salle, Av. Països Catalans, s/n, Tarragona;
 - Bisbat de Terrassa**, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa;
 - Bisbat de Tortosa**, Seminari, Accés al Seminari, s/n, Tortosa;
 - Bisbat d'Urgell**, Col·legi la Salle, Sant Joan de la Salle, 27, La Seu d'Urgell;
 - Bisbat de Vic**, Col·legi la Salle, Av. de la Pau, s/n, Manresa;
10. El sol fet de concursar implica l'acceptació d'aquestes bases.

VI CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX

Tema: El bateig de Jesús

Per desenvolupar el dibuix llegeix Mc 1,9-11, on trobaràs el bateig de Jesús. Observa tot el que has llegit i fes el dibuix.

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Només poden participar-hi els qui prenen part al XX Concurs Bíblic.
2. El dibuix es farà fent servir la plantilla que s'adjunta dins del tríptic, (tamany Din A4), que han rebut totes les escoles i parròquies.

3. El dibuix ha d'anar conjuntament amb els de la classe, però sempre per separat del qüestionari del XX Concurs Bíblic, i mai grapats. Per enviar-ho, s'ha de fer un sol paquet i a dintre posar-ho per separat.

4. Hi ha 1 premi per categoria per a cada bisbat. El premi individual és el que es dona al XX Concurs Bíblic per participar-hi. El dibuix sol no té premi de participació.
5. A l'hora de fer el dibuix, busca i imagina't una escena diferent a la de la portada. Els qui la copiïn quedaran desqualificats.

Qüestionari de la 1a categoria: (3r i 4t / 8 i 9 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola
Adreça de l'escola
Població C.P.
Telèfon e-mail
Bisbat

1. Llegeix Lc 2,1-5 i digues:
Quan va néixer Jesús, com es deia l'emperador de l'imperi romà?
Per quina raó Jesús va néixer al poble de Betlem?
2. Bastants anys després, quan Joan Baptista va començar la seva predicació: (Ho podras contestar si llegeixes Lc 3,1-2).
Qui era, aleshores, l'emperador de Roma?
Com es deia el governador de Judea?
Com es deia el Tetrarca de Galilea?
I els sacerdots que tenien el Pontificat?
3. Tots aquests personatges, excepte l'emperador, van intervenir en la mort de Jesús.
Llegeix Jn 18,12-13, Jn 18,28-29 i Lc 23,11 i digues:
Qui era el Gran Sacerdot d'aquell any?
Per què van portar Jesús a Pilat?
Quina actitud va prendre Herodes davant de Jesús?
4. Llegeix Mt 2,1-2, i digues:
Què anaven a fer a Betlem aquests savis d'Orient?

5. Llegeix Mc 1,9-11 i digues:
Què va dir la veu del cel?
De qui creus que era aquesta veu?

6. Llegeix Mt 16,13-20 i escriu les paraules de Pere a Jesús:

I si Jesús et preguntés a tu qui és Ell, què li contestaries?

7. Llegeix Mc 2,1-12 i digues:
Què va fer Jesús al paralític?
Amb quines paraules Jesús li diu al paralític que ja està curat?

8. Llegeix Mt 22,34-39 i escriu el primer i el segon manaments més importants.

9. Els manaments d'estimar que Jesús ens ha donat són perquè siguem feliços complint-los.
Com hem de ser nosaltres per poder ser feliços tal com ho vol Jesús?
(Ho trobaràs a Mt 5,1-10) Els pobres en l'esperit... i quina més?

10. Llegeix Mt 28,16-20 i digues:
Què va manar Jesús als apòstols?
Què ens demana avui a nosaltres?

Questionari de la 2a categoria: (5è i 6è / 10 i 11 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola
Adreça de l'escola
Població C.P.
Telèfon e-mail
Bisbat

1. Llegeix Lc 2,1-5 i digues:
Quan va néixer Jesús com es deia l'emperador de l'imperi romà?
Per quina raó Jesús va néixer al poble de Betlem?

2. Bastants anys després, quan Joan Baptista va començar la seva predicació:
(Ho podràs contestar si llegeixes Lc 3,1-2)
Qui era, aleshores, l'emperador de Roma?
Com es deia el governador de Judea?
Com es deia el tetrarca de Galilea?
I els sacerdots que tenien el Pontificat?

3. Tots aquests personatges, excepte l'emperador, van intervenir en la mort de Jesús.
Llegeix Jn 18,12-13, Jn 18,28-29 i Lc 23,11 i digues:
Qui era el gran sacerdot d'aquell any?
Per què van portar Jesús a Pilat?
Quina actitud va prendre Herodes davant de Jesús?

4. Llegeix Mt 2,1-2 i digues:
Què anaven a fer a Betlem aquests savis d'Orient?

5. Llegeix Mc 1,9-11 i digues:
A qui es referia la veu del cel?
Què deia d'Ell?

6. Llegeix Mt 16,13-20. Fixa't en els versets 18 i 19 i digues:
Què va encomanar Jesús a Pere?
I si Jesús et preguntés a tu qui és Ell, què li contestaries?

7. Llegeix Jn 11,17-27 i digues:
Què va respondre Marta a Jesús, que li preguntava per la seva fe?
Qui diu Jesús que és Ell?

8. Llegeix Mt 22,34-39 i escriu:
Per què creus que Jesús unifica aquests dos manaments?

9. Llegeix Mt 5,3-11 i digues:
Quines d'aquestes coses t'agradaria poder fer per fer feliços els altres?
Senyala'n tres:

10. Llegeix la 1a Carta als Corintis 11,23-26 i digues:
Com es diu la celebració en la qual els cristians fem això que va dir Jesús als apòstols?

Questionari de la 3a categoria: (1r i 2n d'ESO / 12 i 13 anys)

Nom i cognoms de l'alumne/a
Nom de l'escola
Adreça de l'escola
Població C.P.
Telèfon e-mail
Bisbat

1. Llegeix Lc 2,1-5 i digues:
Quan va néixer Jesús, com es deia l'emperador de l'imperi romà?
Per quina raó Jesús va néixer al poble de Betlem?

2. Bastants anys després, quan Joan Baptista va començar la seva predicació:
(Ho podràs contestar si llegeixes Lc 3,1-2)
Qui era, aleshores, l'emperador de Roma?
Com es deia el governador de Judea?
Com es deia el tetrarca de Galilea?
I els sacerdots que tenien el Pontificat?

3. Tots aquests personatges, excepte l'emperador, van intervenir en la mort de Jesús.
Llegeix Jn 18,12-13, Jn 18,28-29 i Lc 23,11 i digues:
Qui era el gran sacerdot d'aquell any?
Per què van portar Jesús a Pilat?
Quina actitud va prendre Herodes davant de Jesús?

4. Llegeix Mt 2,1-2 i digues:
Què anaven a fer a Betlem aquests savis d'Orient?

5. Llegeix Mc 1,9-11 i digues i complementa aquesta presentació de Jesús amb el que es diu a Lc 9,35:

6. Llegeix Mt 16,13-20. Fixa't en els versets 18 i 19 i digues:
Què va encomanar Jesús a Pere?
I si Jesús et preguntés a tu qui és Ell, què li contestaries?

7. Llegeix Mt 2,1-2 i digues:
Què va motivar a Jesús per perdonar els pecats del paralític?
Què el va motivar per fer el miracle de curar-lo?

8. Llegeix els textos següents: Mt 22,36-39 i la 1a Carta de Joan 4,20-21 i digues:
Què afegeix la carta de Joan al que diu l'Evangelí de Mateu?

9. Llegeix Mt 5,3-11 i digues:
Quines d'aquestes coses t'agradaria poder fer per fer feliços els altres?
Assenyala'n tres:

10. Jesús, a més dels manaments de l'amor, en va donar dos més als apòstols.
Mira-ho a Mt 28,16-20 i a la 1a Carta als Corintis 11,23-26 i digues quins són:

XVI CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ

Tema: **Jesús històric i el seu missatge**

El Grup AVANT de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració de Mestres Catòlics de la ciutat, convoquen el XVI Concurs Bíblic de Redacció per a nivells de secundària.

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. S'estableixen dos grups de participació segons el curs escolar.
Grup A • Alumnes de 3r i 4t d'ESO
Grup B • Alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius
2. Tema: **Jesús de Natzaret va viure a Palestina fa uns dos mil anys, època en què aquell país estava dominat per l'imperi romà.**
Llegeix Jn 18,28 a Jn 19,16 on s'explica la compareixença de Jesús davant Pilat, que era governador romà, i fes una redacció sobre com va ser condemnat Jesús tant pels jueus com pels romans.
Et sembla justa la forma d'actuar d'uns i altres? Què en penses de tot això?
3. El treball s'ha de fer centrant-lo en el tema assenyalat. Es valorarà el raonament de les opinions. La qualitat ortogràfica i literària també compten.
4. Si s'ha de transcriure algun paràgraf de la Bíblia o altres llibres, caldrà especificar les cites i la bibliografia emprada en cada paràgraf transcrit.
5. Es concediran 5 premis per a cada un dels grups.
1r premi: 600 euros • 2n premi: 300 euros • 3r premi: 150 euros • 4t premi: 90 euros • 5è premi: 60 euros.

Tots els premiats rebran també un exemplar de la Bíblia Catalana Interconfessional i un CD amb tota la Bíblia i el llibre *Jesús, un perfil biogràfic*. Els col·legis participants també rebran un CD amb tota la Bíblia i el llibre *Jesús, un perfil biogràfic*, de Mn. Armand Puig, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

6. Els treballs han de tenir un mínim de 2 fulls i un màxim de 4 i s'han de presentar mecanografiats o fets amb ordinador, a doble espai, en fulls DIN A4 i amb cos de lletra 12.
7. S'ha de fer constar a cada treball el nom i la data de naixement de l'alumne, curs, grup en el qual es participa, nom i adreça del centre educatiu.
8. Si es detecten treballs copiats, quedaran desqualificats.
9. El termini de presentació acaba el dia 15 de febrer del 2005.
10. Els treballs s'han d'enviar a **XVI Concurs Bíblic de Redacció**
Ap. de Correus 936 - 08220 Terrassa, o al carrer Blasco de Garay, 34 - 08224 Terrassa (de 5 a 7 de la tarda).
11. La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, al seu moment, pugui emetre el jurat.
12. El lliurament de premis es farà el dia 30 d'abril del 2005, dissabte, a les 11 de matí, en cadascun dels bisbats de Catalunya, juntament amb el lliurament del XX Concurs Bíblic.

PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU DIRIGIR-VOS ALS TELÈFONS SEGÜENTS:

937 852 291 Màrius Heras (matins de 9 a 1, del 9 d'octubre al 15 de febrer)
937 850 554 Joaquina Prats (tardes de 6 a 8, del 9 d'octubre al 15 de febrer)
937 809 888 Centre Eclesial
(tardes de 5 a 7, del 9 de gener al 30 d'abril, tret dels caps de setmana)
a/e: concurs.biblic@cecot.es — Pàgina web: www.cecot.es/concurs biblic

La setmana que ve publicarem la informació del V Concurs Bíblic Universitari

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

OCTUBRE 2004

Dilluns

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimarts

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimecres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dijous

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Divendres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Catalunya sense Barreres* (atenció a discapacitats)

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli

02.30-07.00 *Espurna d'Alba*
Música instrumental

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-12.00 *A tota costa* (submarinisme)

12.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.30-00.00 *Missatge en una ampolla* (reflexions)

Moments a mitjanit (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

11.00 *Butlletí informatiu*

13.00-13.15 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

15.00 *Butlletí informatiu*

17.00 *Butlletí informatiu*

17.30 *Agenda*

20.00-20.30 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

Dilluns

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 *Els Tresors de la Història*

Dijous

20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

20.30-21.00 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 *Agenda*

13.00-14.00 *In Corpore Sano*

15.00 *Agenda*

17.00 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

15.00 *Agenda*

17.00 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*

91.3 FM Osona*

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà

96.8 FM Garraf*

100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

Diumenge 10

08.30 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

08.40 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

08.50 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 4)
«Ecuador: crisis en la mitad del mundo.»
L'Ecuador és un país en vies de desenvolupament llastat pel deute extern i un sistema productiu molt feble. Actualment, l'atur afecta el 18% de la població activa. Davant d'aquesta situació, la Pastoral Social de Cuenca, a l'Ecuador, amb ajuda de Càritas espanyola, ha posat en marxa un gran ventall de projectes perquè els més pobres siguin protagonistes del seu desenvolupament i l'emigració deixi de ser l'única aspiració dels equatorians.
Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*
«Tiempo de poesía.»
Des de sempre l'home ha intentat trobar respostes a les seves inquietuds a través de la literatura, i d'una manera

especial amb la poesia. Avui tractem aquesta qüestió amb el poeta i general de la guàrdia civil, Juan Carlos Rodríguez Búrdalo.

Director: M. Ángeles Fernández.

10.25 Testimonio

«Cursillos de Cristiandad.»

Jesús Valls, advocat mallorquí, ens explica com va ser el creixement i la maduració de la seva fe als Cursos de Cristiandat, de la mà del seu mestre i amic Eduardo Bonnin, fundador dels cursos.

Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació del cor parroquial de Cervià de les Garrigues (Garrigues), sota la direcció d'Antoni Constantí.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 Esglésies de Catalunya

Dilluns 11

19.00 *Pueblo de Dios*

«Ecuador: crisis en la mitad del mundo.»

Diumenge 10

10.15 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents

seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. (Dirigit i presentat per Francesc Rosaura.)

Divendres 8 d'octubre

20.00 *Creure avui*

Presentat per Maria Montserrat Romaguera.

El tema d'avui, entrevista al carrer sobre l'escola; *Videos per comentar*, Jacint Fornols, expert en cinema, ens presenta vídeos que ens permetin comentar amb amics o en família; *Agenda*, *Temps de reflexió*, comentari de les lectures del diumenge. Programa coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

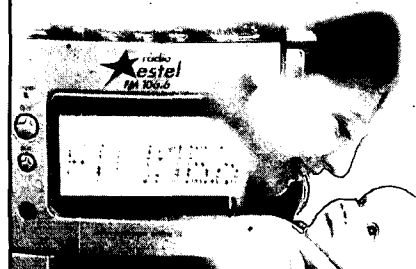
Els quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emeta a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emeta pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emeta els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

• **COL·LEGIS DIOCESANS.**— El Secretariat de Col·legis Diocesans de València, a través de la Fundació Sant Vicenç Màrtir, ha creat una pàgina web (www.fundacioncolegiosdiocesanos.com) en la qual oferiran informació sobre les activitats, programació i objectius de tots els seus centres docents.

Altres bisbats

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 8 al 12 d'octubre, sessions de formació humana sobre *Descúbrete a ti mismo*, amb M. Ángeles de los Ríos, a Toledo. Més informació: M. Jesús Martín, tel. 915 212 089, i M. Teresa Amador, tel. 918 924 845.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a sacerdots del 24 al 30 d'octubre, dirigits pel P. Antonio Guillén, s.j., a la casa d'exercicis Quinta Ignacio de Zaragoza. Més informació: tel. 976 272 150.

• **JORNADES DE PASTORAL SOCIAL I CARITATIVA.**— Se celebraran del 27 al 28 d'octubre a Madrid, convocades per la Comissió Episcopal de Pastoral Social, amb el tema *Eclesialidad y universalidad de la caridad: la cooperación internacional*. Més informació: tel. 913 439 710, fax 913 439 727, a/e: social.cée@planalfa.es

Barcelona

• **ESBART CATALÀ DE DANCES.**— El 9 d'octubre, a les 13.00, col·locació d'una placa en record d'Aureli Capmany, mestre i director de l'Esbart Català de Dansaires. Lloc: c/ de la Petxina, 3 - Barcelona.

• **FAMÍLIA ESPIRITUAL DEL GERMÀ CARLES DE FOUCAULD.**— Els membres de les diferents fraternitats tenen una trobada i pregària, oberta a tothom, cada segon dissabte de mes, d'octubre a maig, de 19.00 a 21.00, a la Comunitat de Jesús (c/ Joan Blanques, 10 - Barcelona). La primera serà el 9 d'octubre. Més informació: Mercè, tel. 932 130 486, de 21.00 a 22.30, a/e: mmferrer001@cofb.net

• **PARRÒQUIA SANTA MARIA DEL REMEI.**— El 9 d'octubre, a les 17.30, Rosari; a les 18.00, vespres; a les 18.30, missa i ofrena floral; a les 20.00, missa; el 10, a les 8.00, 10.00, 12.00, 13.00 i 20.00, missa; a les 9.30, laudes; a les 10.00, missa solemne presidida per Mons. Pere Tena; a les 19.00, Rosari, i a les 20.00, vespres; el 11, a les 20.00, missa pels difunts. Del dia 4 al 9, de 19.00 a 20.00, hi haurà confessor extraordinari. El *Llibre de les Remeis* estarà a disposició de les Remeis que vulguin signar enguany. Plaça de la Concòrdia, 1 - Barcelona.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL PILAR.**— El 12 d'octubre, a les 10.00, tindrà lloc a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona una solemne celebració eucarística en honor de la Santíssima Mare de Déu del Pilar. Hi participaran com a concelebrants en l'eucaristia tots els sacerdots aragonesos residents a Barcelona. Els cants litúrgics seran interpretats pels cors de les cases aragoneses de Barcelona, acompanyats de les seves rondallas. Abans de l'ofertori es farà l'ofrena de flors a la Mare de Déu.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 12 d'octubre, eucaristia celebrada a les 12.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299); organitzada per les Dames i Cavallers del Pilar de Barcelona. En acabar la missa, es cantarà l'himne de la Mare de Déu i serà venerat el seu pilar.

• **AULA EIXAMPLE.**— L'Institut d'Educació Contínua de la Universitat Pompeu Fabra i la Fundació Joan Mara-

gall organitzen un cicle de conferències sobre «La mort en la cultura moderna: perspectives i símbols». La primera xerrada serà el 13 d'octubre, de 19.00 a 21.00, sobre *La mort com a fet social: el Fossar de les Moreres*, a càrrec d'Octavi Rofes. Més informació: tel. 934 880 888 i 935 421 850, fax 934 882 444 i 935 421 808, a/e: fjm@fundaciojoanmaragall.org i info@idec.upf.edu, web: www.fundaciojoanmaragall.org i www.idec.upf.edu

• **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.**— El 13 d'octubre, a les 19.30, concert de l'Orquestra Simfònica del Vallès amb obres de Giuliani, Mendelssohn i Manuel de Falla; el 14, a les 21.00, l'Orquestra Simfònica de Madrid tocarà peces de Mozart, Massenet, Korngold, Strauss, Puccini, Catalani, Barber, Previn i Dvorák; els dies 16, 17, 23 i 24, a les 11.00 i a les 12.30, taller espectacle per a nens de 0 a 12 mesos, *Bim bom, nadons al Palau*. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palau musica.org

• **SALESIANS.**— El Centre Teològic Salesià Martí-Codolar i l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco inauguren el curs oficialment el 14 d'octubre, a les 11.00, amb la lliçó inaugural *La importància de la formació en la vida de la Iglesia, hoy*, del Dr. Francesco Cereda, s.d.b., delegat del rector major de la congregació salesiana per a la formació. A les 12.30, eucaristia, i a les 13.15, aperitiu.

• **VIDA CREIXENT.**— El 14 d'octubre, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Amar con pureza de corazón*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Més informació: tel. 934 122 120, fax 934 125 612, a/e: info@vidacreixent.org, web: www.vidacreixent.org

• **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura organitza el 14 d'octubre, a les 20.00, una pregària ecumènica a la parròquia de Sant Pacià, c/ de

les Monges, 27 - Barcelona. Presidirà la pregària Mn. Xavier Casas, rector de Sant Pacià; Felip Carmona, pastor, i P. Martín Puche, ortodox.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El 14 d'octubre, a les 19.30, conferència d'obertura de curs amb Francesc Rovira, que parlarà sobre *¿Qué ha quedado del IV Parlamento Mundial de las Religiones?*; els dies 15 i 29 d'octubre; 5, 12 i 19 de novembre; 3 i 10 de desembre; 14 i 21 de gener, i 4, 11 i 18 de febrer, curs sobre *Maduración humana y vida consagrada*, a càrrec del P. Evelio José Ferreras, o.p. Pares dominics, C/ Bailèn, 10 - Barcelona.

• **RECITAL DE CONTES.**— El 15 d'octubre, a les 18.00, recital *En Gripau i la Gertrudis... i altres contes menuts*, a la biblioteca Joan Coromines, c/ Itàlia, 50 - el Masnou.

• **GOLFERICHS.**— El 15 d'octubre, a les 19.00, concert amb peces de Händel, Puccini i Montsalvatge, entre altres. Intèrprets: Montserrat Garcia (soprano) i Gemma Ganzer (piano). Casa Golferichs, Gran Via, 491 - Barcelona, tel. 933 237 790, a/e: golferichs@arrakis.es, web: www.golferichs.arrakis.es

• **JAZZ.**— El 16 d'octubre, a les 12.00, jazz amb Pep Mendoza (guitarra), Jordi Fiol (baix), Pablo Posa (bateria) i Vall Mir (veu). Centre Cívic la Sedeta, c/ Sicília, 321 - Barcelona, tel. 934 591 228, a/e: ccsedeta@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/sedeta

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El 16 d'octubre, a les 12.00, conferència del Dr. Joan Guitart Boixader sobre *El coneixement profund*. Lloc: Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.

• **FESTA DEL TRENET.**— El Club d'Amics del Ferrocarril de Cornellà organitza el 17 d'octubre, de 9.30 a 19.30, la XV Trobada Internacional de Vaporosos al parc de Can Mercader de Cornellà de Llobregat. Més informació: tel. 933 772 575, fax 934 740 857, a/e: trenscornella@eresmas.net

• **CURS D'INTRODUCCIÓ A LA BÍBLIA.**— El 18 d'octubre, a les 20.30, comença el curs *Del Exilio a Jesús de Nazaret*, que tindrà lloc els segons i quarts dilluns de mes. Coordina: grup missioner Amics de la Missió de la parròquia de Sant Joan d'Horta de Barcelona. Anima: Justino Martínez Pérez, missioner combonià. Més informació: Glòria Coral, tel. 934 273 198 i Nico, tel. 934 071 476, a/e: sita@eresmas.net

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 19 i 26 d'octubre, i 2, 9, 16 i 23 de novembre, a les 19.30, seminari *De la cultura de la violència a la cultura de la pau*, amb els professors Xavier Garí i Dolors Oller; els dies 25 d'octubre; 8, 15, 22 i 29 de novembre, i 13 de desembre, a les 19.30, David Guindulain, s.j., i el grup Arass imparteixen el taller *Com proposar la fe als joves*; els dies 27 d'octubre; 3, 10, 17 i 24 de novembre, i 1 de desembre, a les 19.30, Eduard Font (psicòleg) dirigeix el seminari *Escoltar i acompanyar. Tot un art!* Més informació:

Fundació Balmesiana

Duran i Bas, 9
08002 Barcelona
Tel. 933 026 840
Fax 933 170 498
secretaria@balmesiana.org
www.balmesiana.org

Dilluns a dijous,
de 17.00 a 19.00 hores

LA FUNDACIÓ BALMESIANA i els seus instituts

el conviden a la lliçó inaugural del curs 2004-2005

SANT JOSEP MANYANET
apòstol de la Sagrada Família i profeta
de la família
que impartirà el

P. JOSEP M. BLANQUET, s.f.,
secretari general dels Fills de la Sagrada Família
i que tindrà lloc, si Déu vol, dijous 14 d'octubre
a les 19.30 hores
al saló d'actes de la Balmesiana
(Duran i Bas, 9, Barcelona)

Invitació

Barcelona 2004

Joan Carrera Planas

El doctor Tarrés, a prop (10)

Bisbe auxiliar de Barcelona

Pastor de parròquia

Tarrés viurà els seus vuit anys de sacerdoti en l'exercici del ministeri propi del prevere diocesà. Serà sempre pastor a tocar del poble, en tota la variada gamma de missions que li seran confiades. Tothom se'l sentirà seu, especialment els més pobres: «No, no em plau gens la idea de sacerdot intel·lectual, dirà en una ocasió, a mi m'atreu la classe humil.»

En la seva breu etapa de vicari de poble, a Sant Esteve Sesrovires i Sant Joan Samora, Tarrés ens fa adonar que l'eficàcia pastoral depèn menys de la índole dels mitjans utilitzats que de la força interior i capacitat de comunicació del pastor. Avui molts somriuen, en efecte, davant la simplicitat dels recursos pastorals d'aquell popular mossèn Pere. De fet, han caigut de les consultes de les nostres parròquies moltes formes de presència apostòlica enmig del poble que Tarrés feia servir. Ensenyava catecisme, ell personalment, als nois i noies, i era capaç de passar amb ells llargues estones jugant a futbol: «Puc oferir unes suades imponents a Jesús per al bé de les seves ànimes», escriu. I de fer caramelles, i teatre, i excursions... Visitava les famílies i es posava al seu costat en les seves necessitats, independentment de si eren o no practicants. Aquells eren temps molt diferents d'avui, és cert. Però els dilemes que se li presentaven a un vicari o a un rector eren, en el fons, els mateixos d'ara: restar

apartat o barrejar-se amb la gent; viure en un món d'idees o promoure accions; posar en primer terme el prestigi personal o desgastar-se tot arriscant-se a fer el ridícul alguna vegada...

L'opció de Tarrés era clara: «Vaig posant en marxa tots els mitjans possibles d'apostolat.» Val a dir que anava molt més enllà d'aquella irradiació de simpatia que tant impactava: apuntava a la transmissió de la fe... a la descoberta personal de Jesucrist. Creava cercles d'estudis per a joves i adults, feia direcció espiritual, muntava tandes d'exercicis, va impulsar una missió... Així, al mateix temps que arribava a la majoria, formava el nucli dur de la militància cristiana.

No hi ha frontera entre el ministeri pastoral d'aquell jove vicari i el seu arrelament en la pregària. «Voleu creure —havia escrit, mesos abans, en una carta a mossèn Batlles— que quan reso l'ofici diví tinc la impressió que sóc alguna cosa? Em sento representant d'aquells pels quals prego, que és per tot el món. Quan dic "vingui el vostre regne" penso en tantes nacions que sofreixen i es destrossen perquè desconeixen aquest regne de caritat i de pau. Quan dic "el nostre pa de cada dia" ho faig en nom de tantes llars miserables que es moren de fam. I Déu escolta les oracions de la seva Església.»

La bona fe

Des de les altures de Gòsol el seu rector, Mn. Ballarín, té un bon mirador sobre tot el país, i un dels resultats de les seves observacions de ben segur que és compartit per molta altra gent: que en la nostra societat la fe no abunda. Hi ha una part important de la població que, potser no tant per animadversió sinó més aviat per indiferència, no creu en Déu ni en la missió de l'Església, que no té fe en el sentit estricte. Aquesta constatació, però, no desanima el famós rector de l'Alt Berguedà, perquè ell és del parer que afortunadament el que abunda de veritat és la bona fe, la gent de bona mena, que és la que ho fa rutllar tot.

La bonhomia de la gent ens permet viure amb normalitat, i fa possible que la nostra societat no es converteixi en una trinxera de desconfiança i recel. Altrament, una societat menada exclusivament per la mesquinesa i la falsedat acabaria enrunada en un instant. Així doncs, la bona fe de la majoria —tot i ser poc vistosa— és un valor en si mateix, un valor que posseeix la gent normal i corrent i pel qual cal vetllar. Al cap i a la fi és aquella bona fe que predica l'evangel·li: la del bon samarità, la de la viuda pobra o la del centurió romà que clama per la salut del seu servent. Aquestes persones fan bona una societat per la seva bona fe immensa, un valor que s'ha de promoure.

Eduard Brufau

Ara mateix

Rauxa

**¿QUIERE DESCANSAR
Y LEVANTARSE
COMO NUEVO?**

Llame al

93 757 82 98

**Grandes ofertas
para este otoño**

**No lo dude: aproveche esta oportunidad,
la mejor inversión para su salud:**

Colchón Eliocel 40

**DESDE
260 €**

**TENEMOS TODAS
LAS MEDIDAS DE
MATRIMONIO E INDIVIDUALES**

**Y además les ofrecemos
SOMIERES ARTICULADOS
MANUALES Y ELÉCTRICOS
(precios
excepcionales)**

**FINANCIAMOS HASTA 36 MESES
CONCIERTE SU ENTREVISTA SIN COMPROMISO**